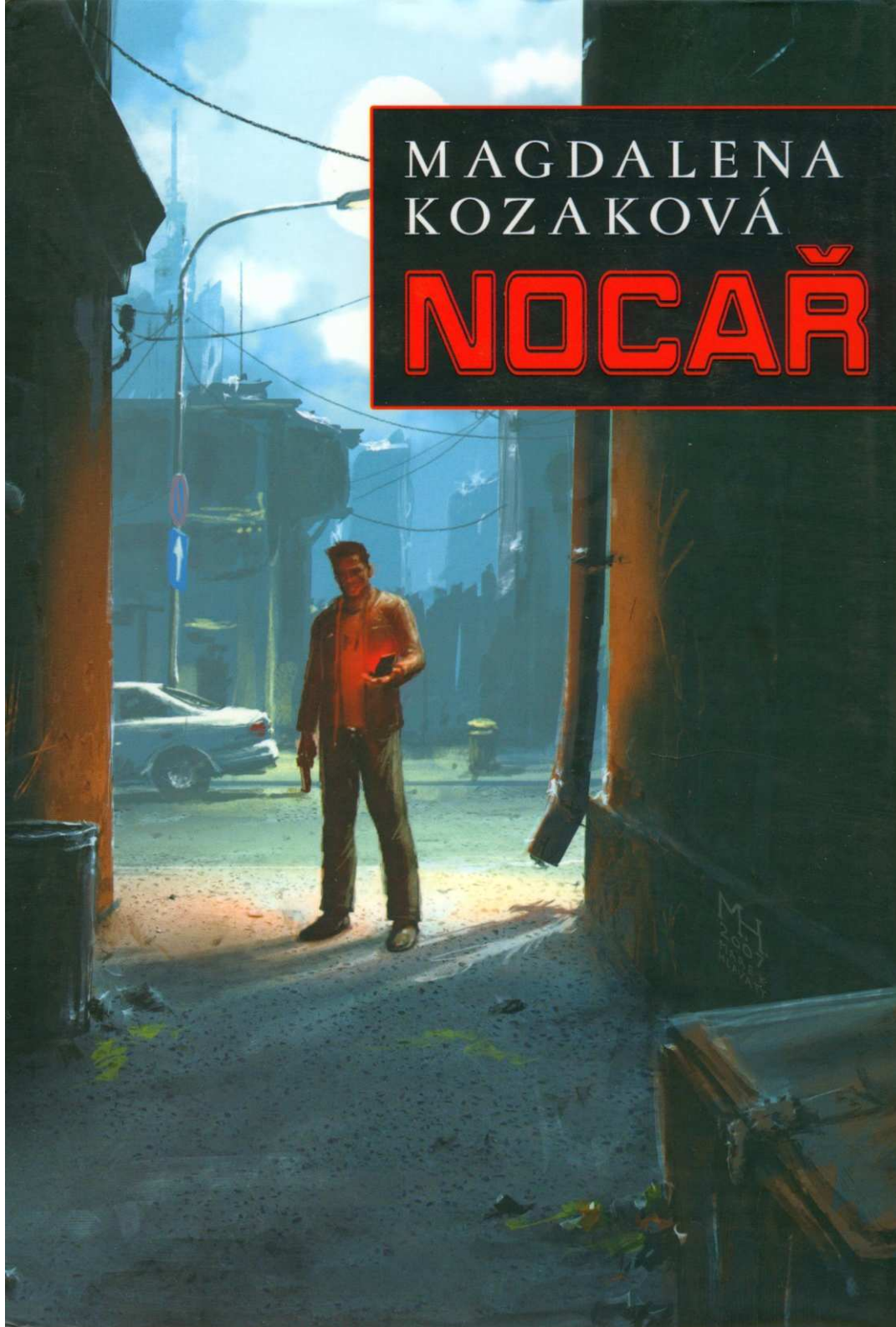

MAGDALENA
KOZAKOVÁ
NOCAŘ

MAGDALENA
KOZAKOVÁ
NOCAŘ

TRITON

Magdalena Kozaková
Nocař

Copyright © Magdalena Kozak, 2006
Translation © Pavel Weigel, 2007
Cover © Marek Hlavatý, 2007
© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7254-950-4

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

„Já, občan Polské republiky, vědom si přijímaných povinností pracovníka Agentury vnitřní bezpečnosti, slibuji, že budu věrně sloužit lidu, chránit právní řád stanovený ústavou Polské republiky, střežit bezpečnost státu a jeho občanů, a to i s nasazením života. Při plnění svěřených úkolů slibuji, že budu důsledně dodržovat zákony, zachovávat věrnost ústavním orgánům Polské republiky, dodržovat služební disciplínu, a také čest, důstojnost i dobré jméno služby, stejně jako zásady profesionální etiky.“

Přísaha AVB

Zákon č. 676 ze dne 24. května 2002 o Agentuře vnitřní bezpečnosti a Agentuře rozvědky (Sbírka zákonů č. 74, čl. 47, bod 1)

Operace Faust

*Školící středisko Agentury vnitřní bezpečnosti
v Emowu
ul. Nadvislanů, 05-462 Wiqzowna*

Jiří Arlecki zíral na červenou tabulku s bílými písmeny, na kterých dřepěl orel s korunou. Zamyšleně si pohladil bradu a pohlédl na hodinky.

Tři čtvrtě na osm ráno.

Lehce povzdechl a šel ke strážnici. Z kapsy vytáhl peněženku, vyndal z ní legitimaci a občanský průkaz a podal je ospalému policistovi. Ten jen pokýval hlavou a beze slova začal něco psát do sešitu. Najednou se zarazil, vytáhl druhý blok a chvíli v něm četl. Porovnával údaje. Po chvíli zvedl zrak na příchozího a odmítavě zavrtěl hlavou.

„To není tady,“ zavřel sešit. „Máte jiné školení.“

Arlecki potlačil povzdech. Opět stejná hra, prověřování kandidátovy psychické odolnosti. Poprvé ho podrobili takové zkoušce na ministerstvu vnitra, kde skládal psychologické testy. Doktorka mu tvrdošijně namlouvala, že při vyplňování dotazníku lhal, a on se bránil ze všech sil. Nakonec se nějak vykroutil. Potom se dozvěděl, že test složil. Každého, kdo se omlouval a přiznával k sebemenší chybě, vyhodili na dlažbu. Pracovník AVB musí zvládat obtížné situace. Citlivky nepotřebují.

„Zkontroluj si to v tom svém sešitě ještě jednou,“ řekl proto strážnému. „Mám příkaz.“ Vytáhl z peněženky další

doklad a položil ho na parapet okénka strážnice. „Souhlasí adresa? Hodina taky? Tak jsem na školení. A raději mě pust' dovnitř, jinak přijdu pozdě a bude malér. A ručím za to, že to slízneš taky.“

Muž pohlédl na papír a zavrtěl rozhodně hlavou. Sebral Arleckého doklady, vystrčil ruku z okénka a zamával jimi.

„Úřad pro záležitosti Bílé rozvědky Třetí sekce má vlastní školicí středisko,“ odpověděl klidně. „Ulice Nadvislanů tři a,“ hlásku „a“ zdůraznil, „máš to tady napsané.“ – Burane! dodal jeho výraz.

Jura nedůvěřivě svraštil obočí.

„Čelem vzad, doprava, potom přes les. A radši už jdi, jinak přijdeš pozdě a bude malér!“ dodal strážný posměšně.

Arlecki pozorně četl příkaz. V adrese byl opravdu klikyhák, který při trošce dobré vůle bylo možné uznat za „3a“. V záhlaví dokladu byla písmenka ÚVB III, která pokládal za specifikaci druhu školení. A ono to zatím je jeho nové přidělení? Udiveně nazvedl obočí. Úřad analýz a informací, zabývající se Bílou rozvědkou, sídlí v Rakovecké ulici, a nikdy neslyšel, že má nějakou pobočku. Nu což, v této firmě neslyšel ještě o mnoha věcech. A o mnoha věcech určitě nikdy neuslyší.

Zavrčel něco necenzurovatelného, otočil se a rychlými kroky zamířil k autu. Usedl za volant a prudce vyrazil. Odbočil naznačeným směrem, příšerně hrbolatá cesta vedla lesem. Neklidně sledoval hodinky. Do osmi zbývalo sotva pět minut. Paráda, přijde pozdě, a to na samotném začátku své oslnivé kariéry kontrarozvědčíka.

Konečně dorazil ke kovové bráně, místy zrezivělé. Zastavil vůz těsně před ní, vystoupil a rozhlédl se. Okolí vypadalo neobyčejně nesympaticky, stromy i keře strašily bezlistými větvemi, pod nimi smutnila řídká tráva. Do toho mžilo a březnová obloha zatažená mraky visela těsně nad špičkami stromů.

Arlecki si uhladil nakrátko ostříhané tmavé vlasy, aby z nich setřel vlhkost. Přešel k vrátkům vedle brány, na nichž visela kdysi červená, nyní hnědá tabulka. Sklonil hlavu a pokoušel se přečíst nejasná písmena.

„Agentura vnitřní bezpečnosti. Úřad pro záležitosti Bílé rozvědky, sekce III,“ rozšifroval posléze.

Pokýval hlavou a strčil do branky. Zaskřípala, ale otevřela se bez větších problémů. Mírně se podívil – nehlídaný vchod? Neměl však moc času na přemýšlení, natáhl proto ruku s ovladačem k autu. Vůz odpověděl zamrkáním světel. Arlecki se spěšně vydal klikatou cestou mezi stromy, každou chvíli přitom pohlédl na hodinky.

Bylo už pět minut po osmé, když došel k malé šedivé budově ve vysokém živém plotě z tují. Vyběhl několik schodů, položil ruku na mosaznou kliku, stiskl ji a strčil do velkých dřevěných dveří. Ocítl se v nevelké předsíni. Vlevo zíval dozorčí.

„Ták?“ zvedl neochotně oči. „O co jde?“

Jura rychle vytáhl peněženku, vytřepal z ní papíry, pro jistotu je přelétl pohledem a podal je dozorčímu. Ten si je chvíli prohlížel a potom pokýval hlavou.

„Školení, hm,“ potlačil další zívnutí. „Nováček, no prosím... Běž!“ Stiskl tlačítko otevírající velké kovové dveře a pokynul v jejich směru.

„Před bránou jsem nechal auto...“ protestoval Arlecki. „Nemám vjet dovnitř?“

„Už tak jdeš pozdě,“ zavrčel najednou muž. „Chceš počkat, až tě sjedou? O tvé auto se někdo postará... Možná.“

Jura souhlasně přikývl a vstoupil do dveří. Přelétl pohledem halu, stejně obskurní a pochmurnou jako celé okolí.

„Už toho dobrodružství začínám litovat,“ pomyslel si hořce. „Zatoužil jsem si zahrát na Bonda, zatraceně. Bylo mi snad zle?“

Sevřel náhle rty. Ano, bylo zle, hodně zle. Ať se stane cokoli, nechci se tam vrátit. Zatím tady v AVB není nejhuř.

Přestože stáž byla hrozně nudná a nic nezaručuje, že teď to bude jinak.

Ze schodů seběhl muž v obnošeném hnědém svetru a modrých džínách. Přistoupil k Jurovi a podal mu ruku.

„Vítáme vás ve třetí sekci!“ pronesl velice oficiálním tónem. „Jsem kapitán Morawski a budu během školení vaším řídícím důstojníkem. Nové lidi bereme velice zřídka, doufám proto, že dokážete svou způsobilost pro naše cíle.“

„Vojín Arlecki,“ odpověděl Jura a stiskl mu ruku. „Udělám, co bude v mých silách,“ dodal v naději, že to zaznělo dostatečně horlivě.

Muž pokýval hlavou.

„Pojďte,“ pronesl a vykročil chodbou doprava. „Jak jsem pochopil, už jste absolvoval zkušební dobu a jste po přísaze?“ zeptal se, aniž se otočil.

„Ano, samozřejmě,“ potvrdil Jura spěšně, šel za ním a rozhlížel se.

Jeho pozornost nic zvláštního neupoutalo. Po obou stranách chodby byly řady dřevěných dveří opatřených pouhými čísly, bez tabulek. Slabé světlo žárovek stěží zahánělo zde panující tmu. Parketová podlaha pokrytá prošlapaným červeným kobercem vrzala v rytmu kroků.

„Čím jste se zabýval ve zkušební době?“ pokračoval Morawski.

Arlecki stěží potlačil znechucení.

„Tím, o čem si myslím, že budu dělat i tady.“ Bezděčně vzdychl. „Bílá rozvědka. Sběr informací z obecně dostupných zdrojů. Zkrátka jsem celé hodiny seděl u internetu a stahoval různé bláboly...“

„Bílá rozvědka je základem získávání informací,“ přerušil ho Morawski suše. „A bez toho se nedá mluvit o jakékoli operativní práci.“

Zastavil se přede dveřmi číslo dvanáct, otočil se a pozorně pohlédl na podřízeného.

„Každý chce být Jamesem Bondem,“ řekl se špetkou posměchu v hlase. „Vy také?“ V očích mu zamrkaly jízlivé ohýnky.

Jura pokrčil rameny.

„Předtím jsem pracoval jako lékařský zástupce ve farmaceutické firmě,“ odvětil stručně. „Zkrátka jsem byl obchodníkem s léky. Neumím si představit zaměstnání vzdálenější Bondovým dobrodružstvím, než bylo to, které mi nabízela má dosavadní firma...“

„Toto bude vaše pracoviště,“ přerušil ho kapitán a vstoupil do místnosti.

Arlecki ho následoval. Přelétl pohledem svůj nový život.

Nevelký pokojík se zašlými, ušpiněnými stěnami bez obrazů. Čtyři dřevěné stoly, na nichž zastaralé monitory počítačů zabíraly skoro polovinu stolních desek. Před stoly otáčivé židle, nikterak vonící novotou. Odrbaný koberec byl pro změnu zelený.

„Kde jsou ostatní pracovníci?“ pohlédl Jura tázavě na nadřízeného.

„Běhají. V osm ráno je ranní rozcvička,“ vysvětlil muž. „V devět následuje snídane. Práci zahajujeme v devět třicet. Vy jste právě přijel, proto vás tato potěšení minula.“

Chvíli mlčeli.

„Oběd je ve dvě,“ ozval se posléze Morawski. „Potom od tří zase práce až do půl sedmé. V sedm večere. Následuje večerní zaměstnání, obvykle střelba. V deset noční klid.“

„A to každý den?“ zeptal se Jura nedůvěřivě. „Bydlíte tady, jíte, spíte a pracujete pořád dokola?“

„Souhlasil jste s prací v kasárenském systému, ne?“ zabručel Morawski. „Neděle jsou volné. Ale pro návštěvu města je potřeba propustka,“ upozornil.

„Jaké město?“ vzdychl Arlecki v duchu. „Kolem jsou samé lesy, do Varšavy čtyřicet kilometrů... Ostatně k čemu propustka? K té rezavé, nehlídané bráně?“

Neřekl však nic. Oslnivá kariéra polského Jamese Bonda vypadala stále nereálnější, naivní sny se rozpadaly na kousky pod nápojem tvrdé skutečnosti. Ale přinejmenším nebude muset lézt do zadku těm zatraceným doktorům a přesvědčovat je, že jedině lék vyráběný chleboářcem je hoden jejich převelebné pozornosti. To už nebude muset dělat a možná získá špetku úcty k sobě samému. Alespoň špetku.

Najednou zachytil kapitánův pozorný, hodnotící pohled.

„Prý jste dobrý skokan do vody?“ zeptal se Morawski se zřetelným zájmem.

Arlecki přikývl.

„Býval jsem,“ řekl. „Je to už dávno. Bývalo, minulo.“

Vzpomněl si na trenéra z té doby. Svině, pořád se mu něco nelíbilo, a když došlo k věci, zabránil mu reprezentovat. Mladý závodník nevydržel, praštil ho jediným pravým hákem svého života, a tím skončila jeho účast v jakýchkoli závodech. Jura si úkradkem povzdychl. Celý život plný nesmyslně promarněných šancí. Teď taky uvázne v jakémisi obskurním pokoji v zapadákově, s očima upřenýma na obrazovku počítače. Ostatně na počest Vlasti.

„Tak půjdeme,“ zatvářil se kapitán opět studeně. „Přejdeme do druhé budovy, kde je obytná část. Vybalíte si a zabydlíte se. Aha, a odvezte auto od brány. Blokuje průjezd.“

Arlecki pokýval nevesele hlavou.

„Rozkaz!“ pronesl a snažil se skrýt rozčarování.

* * *

Když zahájil práci, jeho dva kolegové a kolegyně ho přivítali neutrálně. Nijak zvlášť vřele, ale ani studeně. Představili se krátce: Marie, Standa, Vojta. Všichni v hodnosti poručíka, začali tedy bez rozpaků vojína využívat a přikázali mu, aby na požádání vařil kávu. Naštěstí však pominuli ofiциality a dovolili mu, aby jim tykal.

Jura příliš neprotestoval. Důstojnickou hodnost má dostat až po školení, to je v AVB obvyklý postup. Jenže jaké školení, co se tady naučí? Brouzdat v síti? Vařit kávu? Takové nesmysly, zatoužil zakvílet.

Málem se hořce zasmál, když dostal od Morawského e-mail s prvním úkolem. Třetí sekce už léta horlivě pracovala na koncepci sběru a systemizaci úkolů na téma maskování různých bytostí, včetně fantastických a literárních postav, v podmínkách lidského prostředí. Vojín Arlecki se měl zabývat zkoumáním všech aspektů potenciálního fungování upírů v soudobé společnosti.

Vrtěl nedůvěřivě hlavou a četl zprávu podruhé, potom potřetí a počtvrté. Nakonec nabyl pevného přesvědčení, že úkol je dalším testem, ostatně něco takového čekal od samého začátku. Už ve zkušební době mu nadřízení kladli otázky, na které znali odpovědi, a sledovali, jak si poradí s vyhledáváním informací. A potom, což bylo značně obtížnější, s jejich shromážděním a zpracováním do poměrně smysluplné zprávy. Musel však přiznat, že žádný z předchozích úkolů nebyl tak nesmyslný jako tento. Upíři, to je nápad, opravdu...

Úsměv ho přešel během další úvahy. Jeho noví kolegové teď určitě zjišťují, jak jedná v podmínkách velké nejistoty, hraničící až s absurditou. Do jaké míry je subordinovaný a pružný, připraven plnit nejnesmyslnější rozkazy. Toto už není zaměstnání, ale služba za zvláštních podmínek, a s každým svěřeným úkolem je třeba se vypořádat co nejlépe. I kdyby to mělo být zkoumání diplomatického protokolu trpaslíků.

Kapitán Morawski v e-mailu navrhoval, aby si co nejrychleji doplnil své znalosti. Na stole leželo něco, co spolupracovníci definovali jako „úvodník“. Několik filmů na DVD. Jura očima názvy přelétl. „Nosferatu – symfonie hrůzy“ od Murnauta z roku 1922, Fisherův „Dracula“ z roku 1958, Buñuelův „Nazarin“ z roku 1959. Všechny tři zhlédne dnes večer, na zítřek jsou slíbeny další. K tomu povinná četba: Johann Wolfgang Goethe „Nevěsta z Korintu“, John

William Polidori „Upír“, Prosper Merimée „Upír. Morlocká balada“. Pokračování příště.

Arlecki si nenápadně povzdechl. Nu což, začátek není nikdy snadný. Jak mu řekl známý kardiolog: „Mladý doktor musí být jako buldok: když se zakousne, nepustí.“ Mladý policista musí být zřejmě taky takový.

Dobrá, chtějí upíry, budou je mít. Udělá, co bude moci. Může jim přednést celý příběh Vlada Tepese a přidat k tomu virtuálního průvodce po jeho hlavním městě Târgoviște.

Moment, moment, bleskla mu hlavou myšlenka. V Târgoviște byl v prosinci 1989 popraven rudý diktátor Nicolau Ceaușescu i s manželkou. Co když se chystá nějaká politická hra s Rumunskem? Třeba naši hodlají vynést nějakou neobvyklou kartu a prostě potřebují údaje? Třeba tyto informace vůbec nejsou testem, ale opravdu je někdo k něčemu potřebuje? V tom případě to může být něco, nač stojí se za to podívat...

Arlecki napsal do Google heslo „Târgoviște“ a horlivě se dal do práce.

* * *

„Upíři se maskují různými způsoby,“ prohlásila Marie znalecky. „Úspěchy techniky jim to umožňují skoro dokonale.“

Jura neodpověděl, nenápadně si masíroval bolavé nohy. Ranní rozcvička mu dala zabrat. Jediným sportem, který dosud pěstoval, byly skoky do vody, a i těch zanechal už dávno. Od té doby vedl málo dynamický život knihomola, většinu času trávil u stolu nebo za volantem. Teď na to doplácel, jeho fyzická kondice byla velice žalostná.

Při čerstvé vzpomínce se zašklebil. Na dnešní ranní rozcvičce se pozvracel námahou už na třetím kilometru, ale vedoucí cvičení mu nehodlal nic odpustit. Donutil ho běžet celých pět kilometrů, a potom ho dorazil sérií dřepů, shybů a

kliků. Ostatní už šli dávno na snídani a kapitán pronášel klidným hlasem „co kurva vůbec víš o únavě“ se sarkastickým „pane Arlecki“ a vydával další rozkaz. Jura ho začínal nenávidět. Jeho i všechny kolem.

Popravčí konečně skončil a odešel, vrtěl přitom hlavou s neskryvaným znechucením. Zato nováček se dovlekl do svého pokoje sotva živý, bez sebemenší chuti na snídani. Žaludek mu pořád dělal nečekaná salta a poslední věc, kterou si mohl dovolit, bylo jeho sebenepatrnější zatížení.

Kandidát na důstojníka AVB potlačil další škleb. Nejde mu to moc dobře, nač to skrývat. Navíc ta posedlá černovláska právě hodlá držet přednášku o maskování upírů. To může znamenat, že všichni dostali stejný úkol, že na jednom problému pracuje celá kancelář. A to navíc každý zvlášť, bez vymezení rozsahů kompetencí. Něco zde rozhodně nehraje, to je přece velice neefektivní dělba rolí a povinností.

Takže ho přece jen prověřují, tušení ho neklamalo. Pozorně ho sledují, pozorují reakce. Co se tím chtějí dovědět, proboha, jestli má rád horory nebo co?

„Upíři můžou klidně chodit mezi námi, mají na to své metody,“ pokračovala Marie a pozorně na něho hleděla. „Například používají protisluneční filtry. Nasadí si Total Sun Block, kontaktní skla s UV filtrem a hotovo, můžou špacírovat ve dne. Jednoduché, že?“ Rozhlédla se po ostatních, jako by u nich hledala schválení a podporu.

Auditorium mlčelo.

„Co si o tom myslíš, Juro?“ zeptala se rovnou.

Měla vyšší hodnost, musel tedy odpovědět.

„Myslím, že se musíme na tento problém podívat ze širšího hlediska, a teprve potom budeme moci učinit závěry vhodné pro použití v praxi,“ odpověděl ostentativně. „Podle mého názoru se tento nápad například bude hodit našim jednotkám v Iráku. Total Sun Block by měl být standardním vybavením každého vojáka. Tuto informaci je třeba předat ,nahoru‘ co nejrychleji.“

„Nedělej si ze mě srandu,“ sekla ledově. „Irák není naše věc. Nejsme u armádní rozvědky.“

„Rozkaz!“ odpověděl suše a opět upřel pohled na obrazovku.

Stiskl rty. Zase chyba. Neověřují poslušnost a loajalitu, to nebude ono. Zatím nemůže rozlousknout, oč jim jde.

Oči ho pálily z nevyspání, zhlédl všechny doporučené filmy ovšem skončil ve tři ráno. Potom se mu zdálo o hejnech upírů, kteří zvědavě nahlíželi do okna a dívali se, jak spí. Naštěstí se ho žádný nedotkl. Jako kdyby na něco čekali, na nějaký souhlas... Probudil se a polekaně šátral pod polštářem, kde měl služební pistoli. Ruka narazila na uklidňující tvar, s ulehčením tedy vydechl. Hned potom však rezignovaně ruku vytáhl. Jsou upíři zranitelní kulkou ráže 9 mm? Asi ne. Bude to muset ověřit na internetu.

Nyní, kdy mléčnými, neprůhlednými skly padalo dovnitř bledé denní světlo, tato informace mu už nepřipadala potřebná. Jistě, zjistí to, je za to placen, ale bez hysterie a paniky. Byl to pouhý sen, vyvolaný trvajícím stresem a obtížnou situací. Pouhý sen.

„Poslyš, Marie...“ protřel si červené oči. „Jak se vlastně ti upíři zabíjejí? Našla jsi něco?“

Pozorně na něho pohlédla a přikývla.

„Dokonce jsem to zpracovala. Mám to ve Wordu, pošlu ti to.“ Prsty jí bleskově přeběhly po klávesách. „Hotovo!“

Jura otevřel poštu, vytiskl dokument a začal číst. Marie udělala kus práce. Prostudovala snad všechny dostupné zdroje, aby analyzovala účinnost jednotlivých metod.

Podle ní se upíři vyznačují mimořádnou schopností regenerace. Proto je může zabít jen značné poškození životně důležitých orgánů. Dekapitace nebo proražení srdce proto mají veškeré předpoklady k tomu, aby byly uznány za účinné metody. Stejně vražedné může být působení vysokých teplot, pokud k němu dojde dostatečně rychle, aby organismus nestačil kompenzovat nadměrný příliv tepelné energie. Kromě

toho je v mnoha pramenech popisována vysoká citlivost kůže upírů na ultrafialové záření. Dochází k rozsáhlým popáleninám, včetně 3. a 4. stupně, které mohou vést k rychlé smrti.

Zato k účinku česneku se Marie vyslovila skepticky. Dokazovala, že názory na jeho účinnost vznikly zaměněním skutečných upírů s lidmi s pokročilou kožní porfyrií. Bledost, vyhýbání se světlu, znetvoření kůže a paranoia tvoří klinický obraz neléčené porfyrie. A česnek patří k faktorům, které mohou u porfyriků vyvolat značné potíže v zažívacím ústrojí. Proto ten omyl. Marie dokazovala, že upíři se sice živí krví, ale mohou jíst i jiné pokrmu, ovšem nijak je nezužtkují.

Působení kříže a jiných náboženských symbolů Marie vůbec neprobírala. Jen se zmínila, že parapsychické síly mohou působit stejně intenzivně jako faktory fyzické. Tato teze by se možná dala extrapolovat na účinnost jednání silně věřících lidí, ale o tom Marie nenapsala nic.

Jura dočetl, potom odložil papíry na stůl a zahleděl se na ně. Začala v něm narůstat nejistota. Zpráva byla velice důkladná, obsahovala hodně poznámek a odkazů. Marie musela vyhledání těchto informací věnovat spoustu hodin. Kdo by vkládal tolik úsilí do hloupého vtipu?

„Ti upíři jsou hrozní hajzli, víš?“ ozval se najednou obvykle mlčenlivý Vojta. „Je třeba je nelítostně hubit!“

Jura pohlédl pozorně na kolegu a pokusil se rozšifrovat jeho neproniknutelný výraz. Dělá si z něho legraci, prověřuje ho, nebo to myslí vážně? Pro jistotu přikývl.

„Jasně,“ řekl. „To je platná konvence v lidsko-upířích vztazích. Bez váhání hubit ze všech sil! Jinak to nejde.“

Pohlédl opět na hromádku papírů na stole a najednou ho napadlo, že Vojta zřejmě mluvil naprosto vážně. Jako by věřil v poslání a zabíjení upírů.

Arleckému vyvstal na zádech studený pot a myšlenky v hlavě začaly neklidně pádit. Nezbláznili se tady všichni?

Jednotka ztracená v lese, kde nehotoví policisté sedí dnem i nocí a myslí jen na jedno: upíři. Čtou knihy, hledají informace na internetu, sledují filmy, mluví pořád o tomtéž. Tam „nahore“ kdysi vymysleli projekt, jakýkoliv, jen aby lidem zajistili práci a udrželi pracovní místa. Po jisté době se ve všeobecném chaosu zapomnělo, kdo, proč a na čem pracuje. Téma začalo žít vlastním životem a právě se rozrůstá k hranicím hromadného šílenství. A možná některou noc k němu spolupracovníci přijdou, rozřežou ho na kousky a začnou chlemtat krev. Mírně se otřásl, přestože si uvědomoval absurdnost tohoto nápadu. Konec konců je to přece normální, legální oddělení státní instituce...

„Aha, mladíku!“ Vojta vstal s nějakou knihou v ruce. „Jako bývalý lékař... umíš latinsky?“

Jura na něho udiveně pohlédl, potom pomalu přikývl.

„To je dobře, půjde ti to snáz.“ Kolega pohodil na jeho stůl žlutooranžovou knihu s nápisem „Latina. Učebnice pro vysoké školy“. „Začni vzpomínat, může se ti to někdy hodit.“

Arlecki vzal knihu do ruky a horečně začal přemýšlet, jestli na tom přece jen předtím nebyl líp. Jestli by nebylo lepší vycouvat, dokud se nepoblázní taky.

Zavrtěl však hlavou, když si připomněl řadu menších i větších prasáren a ponižování, které byly jeho údělem ve farmaceutické firmě. A praní mozku, kterému ho tam podrobovali v souvislosti se všeobecným závoděním kryš.

Tady ho určitě nepotká nic horšího. Postačí střízlivě myslet a nepodlehnout, pak bude všechno v pořádku.

Rozhodl se. Zůstane.

Ovšem večer na střelnici, kde mířil na siluety, které se k němu výhružně nakláněly, mu připadalo, že se v nich lesknou pronikavě jasné oči upírů.

* * *

Další noc tvrdě spal. Už ho netrápily žádné mûry, takže se probudil v poměrně dobré náladě.

Ovšem když se mu začal věnovat Morawski, kladný postoj k životu zmizel jako pára nad hrncem. Kapitán s potěšením vytíral rekrutem apelpiac a každou chvíli citoval z různých válečných filmů. Zřejmě už absolvoval celou povinnou filmotéku hororů a nyní přešel na pokročilejší stupeň.

Když se pracně zvedal z dalšího kliku, koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Nepatrně pootočil hlavu. Z lesa vyběhlo několik černě oděných postav, bleskově proběhly kolem cvičiště a zmizely za rohem budovy. Asi by je nezahlédl, nebýt onoho nepatrného, skoro náhodného pohybu hlavy.

„Kvůli tomu pitomému kocourovi musíme teď jít pěšky,“ pomyslel si zlostně. „To je noc, kurva, to je den...“

Svět mu zavířil před očima, takže zamrkal a klesl zpátky na mokrý, studený beton. Chvilíčku zůstal ležet a pokoušel se pochopit, co se vlastně stalo.

„Co to je, kurva?“ obořil se na něho Morawski. „Makejte, chlape, makejte! Bondovy holky na vás čekají ve frontě, všechny náležitě ceckaté a prdelaté, jedna za druhou, a vy se tady válíte?“

Arlecki zaťal zuby a přinutil se k dalšímu kliku.

* * *

„Kapitán říkal, že dobře střílíš,“ ozval se Standa, jakmile ho zahlédl ve dveřích. „To je skvělé! Když se budeš snažit, třeba tě přeřadí do operačního.“ Najednou ztichl pod káravým pohledem Vojty a Marie. „No co, co, co?“ dodal po chvíli mnohem nejistěji. „Nikdy se neví...“

„Do operačního?“ opakoval Jura se zájmem, když usedal ke svému stolu.

Sykl bolestí a studem se začervenal. No prosím, superman Arlecki, který úpí po lehké rozcvičce. Má bránit vlast? To spíš je třeba bránit jeho.

„Standa blábolí,“ prohlásila Marie spěšně. „Sní o Pětce, zatýkacím oddělení. Na to zapomeň, tam se dostanou jen tygři.“

Jura pokýval hlavou. Grom a Lublinec pro vojáky. Kromě toho policejní protiteroristé, no a Páté oddělení v AVB. Aha, ještě Útvar rychlého nasazení. Pohraniční stráž a Vojenská policie mají své speciální oddíly, ale to je jedno. Do žádného z těchto útvarů stejně nemá šanci se dostat. Ledaže by začal trénovat... před dvaceti lety.

Zapnul počítač. To mu jde docela dobře. Přece jen se vlasti k něčemu hodí.

„Upíry je třeba hubit!“ poučil ho Vojta, který se vrátil k motivu všech dob. „Bezohledně!“

Jura přikývl bez zvláštní ochoty k nějaké diskusi. Nedá se nachytat, nedá a basta. Počká a uvidí, co bude dál. Dříve nebo později se něco vyjasní.

Rozčarovane pohlížel na monitor s údaji o tématu Târgoviște. Ani Ceauseșcu, ani jeho manželka neměli nic společného s upírstvím, leda chápaném metaforicky. Asi je to přece jen špatná stopa.

„V poslední době přišli na nápad, že budou pít uměle připravenou krev!“ nepřestal Vojta dorážet. „Umíš si to představit? Takový upír chodí klidně mezi lidmi a nikdo ho nepodezírá. Když nemusí nikoho přepadat, aby se nasytil, je prakticky neodhalitelný. A jak se k takovému dostat?“

„Hrozné,“ potvrdil Jura. „Nikoho nepřepadá, lump. Zabít ho za to, hned utlouct.“ Teprve když větu dokončil, uvědomil si, jak ironicky zněla.

Marie vstala a narovнала se u svého stolu. Zatvářila se mimořádně nepříjemně.

„Vojíne Arlecki!“ štěkla krátce, vojensky. „Upřímně řečeno, máme dojem, že se příliš neangažujete v naší společné záležitosti...“ Zamířila k němu.

Zvedl se také. Hleděl na ni s předstíraným klidem, ale uvnitř se zařal v očekávání konfrontace. Konečně Marie stanula těsně před ním. Chvíli se měřili pohledy.

„Upíři existují,“ procedila posléze. „A my jsme zde proto, abychom vypátrali všechno, co o nich lidé vědí. Ale upřímně řečeno, vy působíte dojmem, že vůči nim necítíte nepřátelství. Mýlím se snad?“ Probodávala ho pozorným, pronikavým pohledem.

Neodpověděl.

Vojta a Standa vstali od svých stolů a připojili se k Marii. Stáli před ním ve trojici a blýskali rozhněvanými pohledy. Cítil, jak se v něm rozlévá horko. Atmosféra zhoustla, číhalo v ní něco hroživého, nezachytitelného...

„Ponechte mi trošku času,“ pokusil se je uklidnit. „Jsem tu teprve dva dny. Zvyknout si na takovou myšlenku není snadné. Vy jste asi taky neuvěřili hned, ne?“

Současně přikývl, jako na povel. Mírně se usmáli, napětí polevilo.

„Aby člověk uvěřil, musí vidět.“ Marie vzdychla a vrátila se ke svému stolu.

„Nebo zažít,“ broukl Standa a také se posadil.

Vojta zůstal s Jurou sám.

„Nezbývá ti na to moc času. Den, možná dva,“ pronesl vážně. „Bohužel nezáleží všechno na nás. Do hry vstupují vyšší faktory, pro které je čas velice, ale velice cenný, a naše možnosti ho využívat jsou nesmírně omezené.“

Pokýval hlavou, potom se otočil a usedl ke svému stolu.

„Uč se latinsky,“ prohodil ještě a upřel oči na obrazovku počítače. „*Disce, puer, Latinae,*“ zašeptal po chvíli. „*Dominus tecum loquetur.*“

Jura se pomalu posadil. Vší silou se snažil ovládnout třes rukou.

„Řekl snad: Pán bude s tebou rozmlouvat?“ pomyslel si poplašeně. Oni se snad doopravdy zbláznili! Je čas odtud zmizet.

Zabodl oči do obrazovky a usilovně se snažil uklidnit.

Najednou zaťal zuby a zavrtěl hlavou.

Jistě, musí pláchnout. Protože mu ukázali několik filmů o upírech, kapitán ho přinutil ke špetce úsilí, a kolegové se chovají podivně. A co on? Stáhne ocas a domů, nu ovšem. To je tedy hrdina, jen co je pravda.

Je jasné, že zjišťují, jestli není zbabělec a jestli za chvíli nesbalí svých pět švestek. Ale ve skutečnosti se vlastně ještě nic nestalo. Vůbec nic.

Usmál se. Bod pro ně. Trosku ho postrašili, to jo. Ale to je normální, mladým kocourkům se takové věci dělají. Ostatně buďme upřímní, není to nic hrozného. Mohli být brutálnější a dát mu na uvítanou deku. Co potom? Brečel by? Jako za starých dobrých časů na dvorku...

Ještě jednou zavrtěl hlavou a zarputile začal bušit do kláves.

Dozví se o těch zasraných upírech všechno, co bude třeba. Víc než oni, než kdokoliv jiný v sekci. Bude zasraným upířím expertem, když není jiná možnost.

A potom se mu možná podaří ve vhodné chvíli pomstít.

Ne, ne „možná“. Určitě.

* * *

Toho večera pátil ze své pistole do černých siluet, až ho rozbolely ruce a začaly mu slzet oči. Výstřely ho ohlušily tak, že při uléhání mu celý svět připadal jako v husté, dusné mlze. Ale nezdálo se mu nic. Jako by spadl do bezedné černé studny.

* * *

Třetího dne se pozvracel už po druhém kilometru.

Morawski uběhl několik dalších kroků, vrátil se a postavil se vedle svého svěřence.

„V životě jsem se ještě nesetkal s takovým kripkem.“ Vzdychl a nespokojeně svraštil obočí. „Kdo vás sem poslal?“

„Na tom nesejde,“ odvětil tázaný, který funěl a otíral si dlaní ústa. „Určitě neměl pravdu.“

„Nikdy jste asi netrénoval nic kromě těch skoků do vody, že?“ dorážel nelítostně kapitán. „A kamarádi na dvorku vás obvykle spráskali?“

Po tom ti nic není, narovnal se Jura.

Rozběhl se. Skoro na každém kroku klopýtl.

„To nemá smysl,“ prohlásil Morawski, běžící vedle něho lehkým, volným klusem. „Proč to děláte? Jen se zesměšňujete.“ Vzhlédl a tiše sykl: „Vrat' se domů, holčičko.“

Mladík jen stiskl rty. Dělal, že poslední větu neslyšel. Běžel dál, zoufale se nutil do každého kroku.

„Není vaše vina, že máte takové beznadějně tělo.“ Kapitán vzdychl a s předstíranou lítostí zavrtěl hlavou. „Běh vám asi nikdy moc nešel? Ale mohl jste se alespoň pokusit s tím něco dělat.“

„Právě se pokouším,“ procedil Jura s námahou.

Cesta, po které běželi, najednou zaduněla mnoha rytmickými kroky. Kolem nich pružně proběhl oddíl černě oblečených mužů. Jura pohlížel za nimi, a než zmizeli za zatáčkou, málem je nestačil spočítat.

Deset.

„Kdo je to?“ zeptal se udýchaně.

Takhle bych chtěl běžat, lehce a bez úsilí. Bohužel ne v tomto vtělení. Musel bych umřít a znovu se narodit. A dostat na startu docela jinou výbavu, než mám teď.

„Operativci,“ odpověděl Morawski klidně.

„Páté?“ Jurovy oči zasvítily neskrývaným zájmem smíšeným se závistí.

„Ne...“ zavrtěl důstojník hlavou. „Našinci. Nocaři.“

„Co?“ nepochopil vojín.

„Speciální oddíl pro potírání upírů,“ vysvětlil Morawski a zastavil se. „A jsi v tom po uši, mladíku.“ Najednou opustil oficiální formu vykání. „Viděl jsi nocaře a víš, že existují. Takže už odtud nikdy nevyjdeš, leda v rakvi. Blahopřeji.“

Také Arlecki se zastavil. Pohlédl vážně na nadřízeného.

„Loví upíry, že?“ zeptal se klidně. „A my pro ně hledáme informace.“

Kapitán na něho posměšně pohlédl.

„Jak se ti líbí taková historka?“ prohodil a zase se rozběhl. „Neblbněte, Bonde!“ vrátil se k oficiálnímu vykání, což v této souvislosti znělo hodně posměšně. „Zase přijdete pozdě na snídani a vlast vás bude hledat u kýblů, kde omdlíte z hladu. To se nesluší, to se prostě nesluší, hlavně kandidátovi na důstojníka AVB...“

„Vaši rekruti se pletou, kapitáne,“ odpověděl Jura, běžící za ním. „Hladem jsem nikdy neomdlel. Mám žaludek jako pštros a sním kdeco.“

„To je dobře,“ zabručel Morawski. „Bude se vám to hodit. Pokud samozřejmě uspěješ,“ dodal tiše, opět s tykáním. „Pokud uspěješ.“

Rekrut mlčky běžel vedle něj. Zatím se na nic neptal.

* * *

„Zabít hajzly, zabít,“ mručel Vojta svou každodenní mantru. „Vybit je do jednoho.“

„Provedli ti někdy něco?“ nevydržel Jura konečně. „Proč ta obsese? Proč je tak nenávidíš? Potkal jsi v životě upíra, alespoň jednou?“

„Jak můžeš tak mluvit?“ zastala se ho Marie okamžitě. „Čteš přece knihy, sleduješ filmy. Snad chápeš, že upíři a lidé byli vždy nepřátelé. Navíc jsou odpuzující...“

„Rozpor zájmů, to je mi jasné,“ řekl Arlecki klidně. „Upíři zabíjejí lidi a ti mají všechny důvody, aby se bránili. A těžko

se kvůli tomu na někoho zlobit. Upíři chtějí žít, a musí proto jíst. Když sleduješ na Discovery lva pronásledujícího antilopu, komu fandíš? Na čí straně jsi, lva, nebo antilopy?“

Rozhněvaně potřásla hlavou.

„To sem nepatří,“ zlobila se. „Lev musí jíst, to je pravda. Těžko lze na něm požadovat, aby chcipl hladem kvůli lítosti nad antilopou. Ale upír je člověk, který přešel na temnou stranu vlastní volbou. Aby nemusel zabíjet, mohl se sám zabít.“

„Z hlediska šunky, kterou jsi měla k snídani, jsi strašlivý sériový vrah,“ namítl neústupně. „A co? Zabíla ses?“

Všichni tři na něho pohlédli a... najednou pochopil, že právě udělal velkou chybu. Odhalil se: není na jejich straně a nikdy nebude. Už to vědí, určitě. Možná je to lepší, tato hra konečně skončí.

„Jestli nás napadnou, budeme se muset bránit,“ vyhrkl proto. „Ale nedodělávejme k tomu ideologii, ano?“

„Jsi dokonalým kandidátem na upíra,“ odvětila kousavě. „Právě takové... relativisty potřebují nejvíc!“

„Ale poručíku,“ řekl sarkasticky. „Lituji, že mi to dosud nikdo nenavrhoval. Zřejmě jsem přišel o životní šanci. Vy jste už takovou příležitost měla? Nabídli vám věčný život, nezničitelnou krásu a trvalé mládí? Pokud vím, nevyužila jste...“ ustal, protože pohled do jejího obličeje mu napověděl, že zašel příliš daleko.

Chvilí mlčela, s velice podivným výrazem, tváře jí prudce zčervenaly. Nakonec se otřásla a vybuchla hlasitým smíchem. Vojta i Standa se k ní přidali a smáli se tomu jako výbornému vtipu.

„Mladík je v pořádku,“ prohlásila Marie a vstala. „Má smysl pro humor. A není snadné ho nachytat.“

Přistoupila k Jurovi a podala mu ruku. Automaticky ji stiskl. Pozorně přitom kolegyni sledoval, nevěřil totiž této náhlé proměně. Marie usedla na své místo a rozzářeně na něho pohlížela. Potom krátce mrkla na své spolupracovníky.

Ti ji rychle následovali, přistoupili k němu, stiskli mu ruku, poplácali ho po zádech a vrátili se ke svým stolům.

Jura začal skládat papíry. Zmohl se na milý, srdečný úsměv. Jestli to byl jen takový malý křest ohněm, pak děkuji, potěšení je na mé straně. Rád jsem si s vámi zabláznil.

Něco mu však říkalo, že nežertovali. Intuice přímo řvala, varovala před výjimečně rafinovanou pastí. Cítil, že ho slizkou, vlhkou sítí oplétá něco nezachytitelného.

„Co se tu k d'asu děje?“ přemítal. Chtěl mě do něčeho namočit... Ale do čeho?

„Když tedy s tebou můžeme mluvit docela normálně,“ řekl Standa, „tak poslouchej. Dnes v noci, nejpozději zítra, bude důležitá akce.“

„Ano?“ pohlédl na něho Jura se zájmem.

Pocítil, jak v něm narůstá nesmělá naděje. Možná se opravdu dozví, o co tady skutečně jde.

„Slyšeli jsme, že se ve Varšavě objevil upír Lord,“ prohlásil Standa triumfálně. „Ultor, Lord Bojovník, zde pobude krátce, možná jen jeden, nejvýše dva dny. Setká se se svými upíry z Rodu. Možná i s jinými, kdo ví.“

Arlecki polkl, naděje na upřímný rozhovor bleskově zhasla. Takže v tom vázneme dál. Bude zajímavé, jak to všechno skončí. Dobrá, když chcete, budu hrát. Ať to dopadne jak chce, už není co ztratit.

„Pokud tomu rozumím, budou se jím zabývat nocaři,“ zariskoval a pozorně kolegy sledoval.

Nijak se nepodivili, když uslyšeli o nocařích, nevzrušilo je, že zná jejich jméno. Nocaři, normální věc, přece o nich ví každé malé dítě.

„Správně,“ přikývl Standa horlivě. „Nocaři, určitě jsi je už viděl. Velice schopní, skvěle vycvičení. Postarají se o Ultora, jak se patří.“

„Jak silný je ten Lord?“ zeptal se a snažil se, aby jeho hlas vyjadřoval jen ryzí zájem. „A co dělá, že na něho samotného je potřeba tolik chlapů? Zabíjí pouhým pohledem nebo co?“

„Jeho pohled nesneseš,“ řekl Standa. „Nanejvýš několik sekund. Jestli se s ním někdy setkáš, nedívej se mu do očí.“

„A když ho potkáš, řekni *Salve, Domine!*“ radil Vojta. „Možná si tím šplhneš.“

Přeskočilo jim, pomyslel si Jura bůhví pokolikáté a hleděl na ně se zdvořilým úsměvem, přestože se v duchu třásl, jako by prochladl do morku kostí. Možná se chystá nějaký zásadní obrat.

„A buď zdvořilý,“ dodala Marie vážně. „Nezapomeň, že Ultor není jen tak někdo. Nakonec je tu už hezkých pár set let. Drž fazónu, kdyby něco.“

Pokýval horlivě hlavou a snažil se neprojevit žádné jiné city. Je v tom háček a oni se ho snaží do něčeho namočit, prolétlo mu hlavou. Už dlouho nepřijali nikoho nového, a teď vida, jaký obětní beránek se našel. Jako na objednávku. Vzal to čert!

Před očima se mu zjevil profesor Zieliński, který ho nejdříve při každé služební návštěvě nemocnice strašně proháněl. Potom zmírnil a při první vhodné zámince ho spojil s nějakým svým známým. A ten ho angažoval do AVB, ostatně bez většího úsilí. Arlecki jeho návrh přijal s nadšením, už léta snil o úniku ze své beznadějně, jednotvárné existence.

Nyní drtil v zubech čínské zaklínadlo „Abys žil v zajímavých časech“ a naříkal nad vlastní hloupostí. Zatoužil po něčem, břídl. Představoval si, že bude takovým skvělým polským Jamesem Bondem. Ale tady ho zlikvidují po čtvrt hodině prvního aktu. Konec představení, děkujeme. Přinejmenším konec pro něho, oni určitě budou hrát dál. Ale víme, že AVB není školka. Silnější přežijí. Slabí by se neměli do něčeho takového cpát, jinak to bude jejich problém. Každý sem přece přichází na vlastní odpovědnost.

„Díky za dobré rady,“ prohodil ke kolegům a vrátil se k počítači.

Dal se do práce, s pochmurným mlčením skenoval další dokumenty. Ani oni už nepromluvili. Jen občas na něho vrhali krátké, záhadné pohledy.

Opět začal přemýšlet. Co se tu děje? Za jakým cílem, proč ho přijali? Nikdy se nevyznačoval tělesnou zdatností ani nepěstoval žádné sporty, možná kromě těch skoků do vody kdysi dávno. Ale pochyboval, že právě kvůli tomuto nepříliš bojovému sportu ho uznali za dobrého kandidáta na pracovníka AVB. Tělesné přednosti tudíž odpadají. Morawski mu to ostatně dokázal nade vši pochybnost. Co jiného tedy vzali v úvahu, když ho lákali k sobě? Nemůže se přece vykázat neobyčejnou inteligencí, jistě, testy dopadly dobře, ale ne přehnaně vysoko. O Mensu nemá šanci usilovat, to by byla pouze ztráta času.

Nějaké psychické předpoklady? Jistě, dokáže být pružný a přitom důsledný, a možná právě tahle v něm postřehl profesor, který ho spojil s AVB. Na druhé straně Jura nevykázal ve svém regionu zvláštní prodej, což nesvědčilo příliš dobře o účinnosti jeho postupů.

O co tedy v tom všem jde? Proč ho sem chtěli, k čemu ho potřebují? Proč celá ta bouda s upíry, jejich lordy a hochy ze speckomanda, běžajícím v černém po lese? Jaká je jeho úloha v tomto představení?

Ze své strany dobře věděl, proč k nim přišel. Dusil se v onom bezbarvém, nijakém životě a zoufale potřeboval změnu. Fáro, prachy ani byt nic neznamenal, zahodil je hned, jak dostal nabídku na práci v AVB. Přišel sem za hodně směšné peníze, protože toužil po něčem jiném výjimečném, a doufal, že ono něco na něho čeká právě tady.

Ale proč ho přijali?

Kladl si tuto otázku od samého začátku a pořád ještě nedokázal najít žádnou rozumnou odpověď.

Možná kromě jedné, na kterou pomyslel až nakonec, když vyloučil všechny ostatní možnosti.

Vzali ho, protože je sám. Rodiče zemřeli, partnerka odešla už před nějakou dobou a po žádné další zatím netouží.

Je sám jako kůl v plotě, to je fakt.

Takže v případě potřeby nikdo nebude klást nepohodlné dotazy. Ideální obětní beránek.

Nebyla to nijak povzbudivá myšlenka. Ale prozatím jiné vysvětlení neměl. Nebo ho ještě nenapadlo.

* * *

Zbytek dne plynul ve znamení neustále narůstajícího neklidu. Ani střelnice, kterou si tak oblíbil, mu nepřinesla úlevu. Tohoto večera měl nejhorší výsledky ze všech dosavadních, všechny střely mimo desítku, navíc trapně seskupené stranou. Prostě se nedokázal soustředit.

Jako kdyby nad ním viselo nějaké zlověstné fátum. Vnímal je, ale pořád nedokázal určit, odkud a jak může přijít nebezpečí.

* * *

„Vojíne Arlecki! Vstaňte!“ Někdo s ním zacloumal a probudil ho.

Jura s námahou zvedl těžká víčka. Spatřil Morawského, který se nad ním skláněl s velice vážným výrazem. Sáhl tedy líně pod polštář pro zbraň. Nahmatal hranatý tvar a pomalým pohybem pistoli vytáhl. Nemělo smysl teď hrát haura. I tak se nechal zaskočit jako malé dítě.

„Šéf usoudil, že musíš vidět, abys uvěřil,“ řekl kapitán spěšně. „Bereme tě na akci jako posilu.“

Arlecki okamžitě usedl a upřel na něho tázavý pohled.

„Za pět minut v Sále rozprav,“ oznámil důstojník. „Vlastní rozprava už končí, ale pro tebe není důležitá. Dostaneš nějaký nevýznamný, bezpečný úkol. Jde jen o to, aby ses díval a

uvěřil. Jinak nám budeš k ničemu.“ Otočil se a odešel z pokoje. Ve spěchu za sebou práskl dveřmi.

Jura vyskočil z lůžka a začal se rychle oblékat. Konečně se dozví, o co tady vůbec jde. A jestli ho cpou do nějaké obskurní aféry... Nebo mu opravdu chtějí něco ukázat?

Po chvíli vyběhl na chodbu a zamířil k Sálu rozprav. Chodba byla skoro temná, stěží viděl postavy, které běžely kolem něho. Podivil se, kolik lidí v budově je. Dosud vídal jen kolegy z kanceláře, Morawského a technický personál: kuchařky, uklízečky, sekretářku. Nyní černá řeka lidí zalila chodbu a unášela Juru s sebou.

„Světlo, kurva, kocour vstal!“ prolétlo mu hlavou, když se blížil k Sálu rozprav.

Spěšně do něj vstoupil. I tady byla dost velká tma, několik slabých žárovek, nejvýš dvacítek, mdle svítilo u stropu.

„Taktické zatemnění!“ usoudil v duchu. Středisko je pokládáno za pracoviště Bílé rozvědky, nesmí se poznat, že zde jsou i operativci...

Pohlédl na okna důkladně zakrytá žaluziemi a mírně se usmál. Přece jen není úplně beznadějný, dokáže si spojit některá fakta.

„Spojovat. Jako dítě v mlze,“ objevila se další myšlenka.

Nocaři tam seděli už nějakou dobu, rozprava končila. Několik desítek párů očí pozorně sledovalo obraz promítaný z multimediálního projektoru. Nyní se všichni otočili k novému příchozímu.

„Vlastní rozpravu jsme už skončili,“ promluvil k Jiřímu vysoký, štíhlý, tmavovlasý muž s hodností majora. „Pro tvou informaci ji shrnu. Zahajujeme závěrečnou etapu operace ‚Faust‘,“ prohlásil důrazně. „Lord Ultor přijede do Varšavy za dvě hodiny. Hodlá se setkat s představiteli zdejší upírské společnosti.“

Přítomní mlčky přikyvovali.

Jura náhle pocítil, jak ho v zádech zamrazilo. Lord upírů oficiálně uvedený na rozpravě! Že by se celá jednotka

účastnila představení zorganizovaného pro jednoho nováčka? Ne, to není pravděpodobné, intrika musí být hlubší...

„Akce proběhne na soukromém pozemku, asi tucet kilometrů odtud.“ Velitel se otočil k plátnu, na kterém byl plán budovy. „Restaurovaný palác ve Wiązowně, jakých je nyní hodně.“

Červený puntík laserového kurzoru přeběhl po symbolech, které Arlecki pokládal za jednotlivé oddíly.

„Ostřelovači zajistí terén z okolních stromů. Útočné skupiny se postarají o všechny vstupní otvory a chodby,“ shrnul major. „Ty budeš u skleníku. Je stranou, tam tedy nepřítel nepředpokládáme. Jedná se spíše o to, aby se v noci nepřipletl nějaký lidský element a nenarušil nám akci,“ oznámil suše. „Dostaneš konvenční zbraň. Aha, a moc nespěchej s jejím použitím,“ zdůraznil. „Nechci žádné oběti z řad civilního obyvatelstva, z toho se pak těžko dostáváme. A buď v kontaktu. Když někoho uvidíš, nepokoušej se jednat sám, zavolej nocaře. Jasně?“

„Rozkaz!“ potvrdil Jura horlivě.

„Tak pohyb!“ řekl velitel. „Za patnáct minut u aut, všichni. Plná výstroj i výzbroj. Vpřed!“

Nocaři okamžitě vyskočili a vyběhli ze sálu, ve vyrovnaných řadách pádili do skladů. Jura běžel s nimi a cítil, jak mu buší srdce. Sám nevěděl, jestli strachem nebo vzrušením.

* * *

Skleník byl tmavý, studený a tichý.

Zaplněn prázdnými kameninovými květináči nebyl pro střežení právě nejjednodušší. Jura ho trochu prolezl a potom si našel dostatečně pohodlné místo, odkud mohl pozorovat všechna okna i vstupní dveře.

Nyní stál přilepen zády ke kamennému sloupu. Počáteční adrenalin způsobil, že nepocíťoval únavu. Zrak posílený

přístrojem pro noční vidění upíral na jedno okno po druhém. Napjatě pozoroval okolí. Strach narůstal ve vlnách, roztřásal ho a nutil srdce k rychlejšímu tlukotu. Po chvíli strach opadal... a potom zase vzrůstal.

Přibližně po půlhodině čekání, kdy se pořád nic nedělo, Arlecki roztával. Začal zřetelně vnímat, co se děje s jeho tělem. Zatížené několika kilogramy výstroje se nemilosrdně potilo. Neprůstřelná vesta byla tuhá a nepohodlná. Přes ni přehozená taktická bunda, nacpaná náhradními zásobníky s municí, tvořila dodatečnou zátěž. Zapnuté popruhy byly hrozné, při navlékání pospíchal, navíc s nimi neměl žádnou zkušenost. Proto teď pouzdro na stehně, ve kterém měl pistoli, viselo volně a bolestivě ho tlouklo do nohy. Zato druhé stehno bylo opásáno těsně a začínalo brnět. Boty si zašněroval tak pevně, že mu začala dřevěnět chodidla. Křečovitě svíraný samopal MP5A3, zpočátku tak úžasně lehký, teď jako by byl celý z olova. Ke všemu kevlarovou přilbu na hlavě měl příliš volně, a když pohnul hlavou, zatřásla se. A protože přístroj pro noční vidění byl částečně upevněn k přilbě, zorné pole měl hodně omezené, navíc proměnlivé a nepředvídatelné.

Ke strachu se připojila zlost, podporovaná pocitem ponížení. No prosím, člen komanda v akci. Spíš ale úplný debil. Nejvyšší čas přestat se zesměšňovat, pane Arlecki. V procesu oddělování chlapů od slepic snad už poznal, do které kategorie ho zařadili. Jste tedy na tahu. Je potřeba vědět, kdy vstát a odejít.

Jo, ale určitě ne teď. Ne uprostřed akce. Jsou tu spolubojovníci. Sice žádného z nich nezná, navíc si není úplně jist, jestli hrají na stejné straně. Přesto však nezamýšlí vycouvat. Za tím vším totiž může být hlubší pravda, kterou ještě nechápe. Proto neuteče, ať se děje cokoliv. Kdepak. Neprominuli by mu to... A on sám sobě také ne.

Na palác padla mlha, jako kdyby tudy prošel oblak hustého, vše zahalujícího kouře a zůstal tam.

„Šu, šu, šu...“ ozval se v temnu nějaký zvuk. Jura naslouchal a cítil, jak srdce opět zrychluje a ruce se začínají třást. Ten zvuk, to je vrtulník. Šu, šu, šu, to protínají vzduch jeho vrtule. Prozatím tiše, buď je vrtulník daleko, nebo má nějaké tlumiče. Tak či onak, akce začala.

Jura se narovnal, zvedl empépětku a přitiskl pažbu k rameni. Holografickým zaměřovačem začal pozorovat okolí, přejížděl po něm koncem hlavně, zdánlivě spojené s pohyby celého těla. Kroužek s křížem sledoval okna, stěny, dveře... Žádný pohyb, nic.

Najednou mu zaplnil mozek hlasitý zvuk. Jakýsi hlasitý sborový pokřik na uvítanou, plný nadšené radosti.

Arlecki se v panice rozhlédl, kolem bylo pořád prázdné. Zvuk jako by neměl zdroj, nepřicházel ze žádného konkrétního směru, prostě byl všude, pronikal do mozku... Jura najednou pochopil a ztuhl, na zádech mu vyvstal studený pot. Hlas mu znějí přímo v hlavě, uši nezachycují nic.

„*Salve, Domine!*“ pomyslel si.

Zachvěl se, když si uvědomil další fakt. To nebyla jeho myšlenka. Také pocházela zvenčí, z cizích myslí, stejně jako předchozí zvuk.

„*Salvete, fratres!*“ zaduněl mu v hlavě silný hlas.

Potom najednou všechno utichlo.

Jura polkl. Strach se někam vypařil, zmizela i frustrace a zlost. Začal obhlížet halu pozornými, pravidelnými pohledy. Jako automat hodnotil, analyzoval, zpracovával data, přijímal rozhodnutí. Emoce zmizely, zůstalo jen naprosté soustředění na cíl. Úkol. Splnit úkol.

Palác byl dál nasycen naprostým tichem. Jura přeskakoval pohledem z okna na okno a ujišťoval se, že do skleníku nehodlá vtrhnout nikdo nepovolaný. Zelený obraz poskytovaný přístrojem pro noční vidění vyvolával znepokojující, cizí dojem, že pochází z jiné planety.

Arlecki pořád lustroval okolí, úporně, pozorně.

A najednou, zasažen náhlým impulzem, se otočil ke dveřím. Vzrušením mu podklesly nohy.

Přítomnost.

To, co pocítil, nedokázal popsat jinak.

Velká, pronikavá přítomnost.

* * *

Ve dveřích se objevila vysoká postava v černém plášti.

„Stůj, kdo je?“ zvolal Jura a studený pot mu orosil čelo.

Vyzvaný neodpověděl, jen popošel několik kroků. Určitě to nebyl nikdo z oddílu nocařů... Tedy nepřítel.

„Stůj, nebo střelím!“ zachroptěl tiše.

Myšlenky mu chaoticky létaly. Co tam k čertu říkali, má vyzvat ještě jednou nebo hned vystřelit, kurva, nebude to neoprávněné použití zbraně, moment, a kde je to zasrané zajištění, museli ho přece slyšet, má počkat na nocaře, raději střílejte, tupče, než bude pozdě!

„Stůj!“ Skoro šeptal.

Jako v transu spojil roztřesený kroužek zaměřovače s pomalu se blížící postavou. Vystřelil dvakrát. Rychle. Raz, dva.

Halou zahřmělo. Hluk se odrazil od stěn. Vnikl do uší.

Čas poháněný adrenalinem zrychlil. Postava se k němu dále blížila, napadlo ho tedy, že minul, a třesoucí se rukou přepnul empépětku na dávku. Vpálil do nepřítele sérii kulek, až mu zpětný ráz málem vyrval zbraň z ruky a náboje začaly drásat strop.

Muž kráčel dál pomalými, nonšalantními kroky.

Jura do něj pustil další dávku. Bezvýsledně. Vystřelil tedy ještě jednou a ještě... Kulky rozbíjely květináče, stěny i okna, až létalo krupobití úlomků.

Muž pokračoval pomalými, nonšalantními kroky.

Parabelum devět milimetrů na něho neudělalo nejmenší dojem... Neminulo ho snad širokým obloukem?

Zbraň tiše cvakla, zásobník měl třicet nábojů. Munice došla. Bez šance na výměnu, ne tady, ne teď. A podporu nemá, neslyší kolegy přibíhající na pomoc, ve sluchátku zastrčeném do ucha se neozývá žádný zvuk. Nocaři zmlkli, zmizeli, jako by je mlha rozvála. Zapomněli na mě? Nebo už nežijí... všichni?

Nepřítel stál krok před ním. Nedotčený.

Takže je to přece jen upír, pomyslel si Jura a bezradně spustil empépětku. Nelhali, nedělali si srandu, všechno byla pravda. A upíři jsou nesmrtelní. Nemám šanci.

V návalu zoufalství pozvedl zbraň a levou rukou stiskl spínač baterky. Posvítíl nepříteli rovnou do očí.

Pronikavě světlé duhovky skoro mizely v jiskřivém bělmu s úzkými jehlami zřítelnic. Oči jako by zářily vlastním světlem, pod jejich pohledem se Arleckému zatočila hlava.

Najednou pochopil, že před ním stojí Lord Ultor osobně. Tato informace se prostě objevila v jeho mysli a zůstala v ní jako nepopiratelný fakt.

Vetřelec zamrkal a potom se jeho tvrdý, vážný obličej roztáhl uznalým úsměvem.

„S tou baterkou to bylo dobré,“ pronesl. „Nekonvenční myšlení. To napadne málokoho. Jenom nesmyslně střílejí. Líbíš se mi, mladíku.“

Když Jura zaslechl jeho hlas, zachvěl se. Najednou zeslábl. Zatoužil pokleknout před Lordem a čekat na jeho rozhodnutí. Jakékoliv, jen aby od něj dostal rozkaz a mohl ho okamžitě splnit.

Místo toho spustil empépětku a pravou rukou vytrhl z pouzdra pistoli. Zvedl ji, přiložil levou dlaň a zaujal bojový postoj.

„Stůj, nebo střelím!“ zvolal a upřel pohled na klopý upírova pláště.

Hloupé, že, ale co na tom? Má vůbec nějakou volbu? Do dnešních plánů nebyla zahrnuta výbava proti upírům. Gilotinu ani kuši s kolíkem nemá.

Ultor se pohrdavě ušklíbl.

„Překvap mě nějak,“ poprosil. „Jedeš na reflexech, navíc nepříliš dobře nacvičených. Je to tak banální...“

„Osikové kolíky bohužel ještě nedovezli,“ zavrčel Jura, zvedl pohled a podíval se mu přímo do očí.

Chyba, příšerná chyba. Říkali mu přece, aby to nedělal. Zřítelnice planoucí zvláštním ohněm mu přikázaly ustoupit a spustit zbraň. Poslechl ještě dříve, než si uvědomil, že to dělá. Ovládl se až tehdy, kdy mu začala podklesávat kolena, aby před Lordem pokorně poklekl.

Rychle se narovnal, oběma rukama zvedl zbraň a se sklopenou hlavou pátil naslepo. Vystřílel celý zásobník, sedmnáct kulek. Třeba ho některá trefí do srdce nebo do hlavy...

Upír se zalykal hlasitým, poněkud ironickým smíchem.

Jura s hlavou stále skloněnou k podlaze zahlédl, jak se k němu po dřevěných parketách kutálejí nepoškozené kulky. Zastavily se před ním a vytvořily usměvavé sluníčko.

Zalil ho pocit naprosté bezmoci. Bylo mu do pláče.

„Dobrá, mladíku, skončíme tu zábavu, vrátím se na setkání,“ řekl Ultor. „I tak jsem se dozvěděl, co jsem chtěl.“

Pistole vylétla Arleckému z ruky a bouchla o podlahu. Rezignovaně pokýval hlavou a narovnal se s pohledem zabodnutým do límce černého pláště kolem bílého hrdla. Jen aby nepohlédl výše, nehleděl upírovi do očí...

„Proč jsi mě chtěl zabít?“ zeptal se Lord.

„Protože ty jsi chtěl zabít mě,“ odpověděl Jura okamžitě. „Chtěl jsem být rychlejší.“

„Myslel jsem, že v rámci obrany života vdov, siroteků a tak dále,“ posmíval se Ultor. „A kvůli udržení věčného lidsko-upířího nepřátelství na patřičné úrovni. Naštěstí jsi však měl konkrétní důvod, proč mě zabít, co? Nebo přinejmenším nějakou právní podporu, rozkaz, rozsudek a tak podobně...“

Jura polkl. Položil dlaně na už neužitečnou empépětku a bezradně sevřel hlaveň. Co má dělat, utíkat? Prosit o milost?

Nebo se na něho vrhnout holýma rukama? To nemá smysl, usoudil v duchu. Lordova síla převyšuje veškeré lidské představy, Ultor s ním stejně naloží, jak uzná za vhodné. Veškeré jednání je předem odsouzeno k prohře, pouhá hysterie. Lepší bude umřít vstoje. Ukázat protivníkovi, že se nebojí smrti... tolik.

„Ne,“ vymáčkl se konečně. „Osobně proti tobě nic nemám. Ani mi nikdo neporučil, abych na tebe střílel. Nedostal jsem rozkaz, neviděl jsem žádný rozsudek. Prostě jsem se tě bál.“

„Ohrozil jsem tě snad?“ otázal se Ultor klidně. „Pouze jsem sem přišel, a co ty? Stůj nebo stfělím, a hned z empépětky. Ani kdybych chtěl, neměl jsem šanci se zastavit. To se dělá?“

„Chtěl jsem být rychlejší,“ opakoval Jura. „Víš, raději ať mě čtyři soudí než šest nese.“

Začal se cítit naprosto neskutečně. Tato scéna i tato rozmluva jsou tak absurdní... Smrt se blíží dlouhými kroky, už vnímá její přítomnost, ale on stojí před upírem starším než tisíc let a omlouvá se, že na něho střílel bez dostatečného důvodu a varování. Najednou se bláznivě, zoufale rozchechtal.

„Ale chtěl jsi mě přece zabít, proto jsi sem přišel,“ pronesl Ultor lehce, jako by se jednalo o vtip. „Tak jsme si kvit.“ Najednou zvažněl. „Udělej, co máš, a přestaň žvanit. Je to všechno blbost.“

Jura mu pohlédl do očí, tvrdě, vyzývavě. Ať si nemyslí, že bude prosit o milost nebo kvílet strachem. Důstojnost. Jediné, o co ještě může bojovat, je důstojnost. Nic jiného.

Ultor ho nenapadl pohledem jako předtím. Díval se klidně a zamyšleně.

„Zatím jsem nevěděl, jestli to chci,“ pronesl pomalu. „Ale teď už to vím. Ano, zabiji tě.“

Arlecki zbledl, zůstal však stát zpříma. Pustil zbraň, která zůstala volně viset na řemeni. Sňal přilbu, odepnul přístroj pro

noční vidění. S tupým třeskem dopadly na podlahu. Mladík zhluboka vydechl.

„Tak prosím,“ řekl klidně.

„Zasloužíš si to,“ broukl Lord. „Určitě.“

Vzduch najednou zasvištěl. Arlecki stačil koutkem oka zachytit jen několik Ultorových pohybů, záblesk oceli... Horká vlna mu najednou stékala po šíji a řinula se k pravému uchu.

Zvedl obě ruce a přitiskl prsty ke krční tepně, ze které stříkala krev. Zmocnila se ho hrozná slabost, úděsným tempem se mu před očima dělalo temno. Ještě zahlédl, jak Ultor krátkým, rozhodným pohybem setřásá kapky krve z meče wakizaši, potom zvedá cíp pláště a vkládá ostří do pochvy pověšené u pasu.

Jurovi podklesla kolena a do těla mu začal pronikat mráz tak rychle, jak kvapně z něj červenými pramínky unikal život.

„Škoda,“ řekl Lord Bojovník, který stanul nad ním. „Mohl jsi být jedním z nás.“

„Ano,“ zašeptal Arlecki a měkce ulehl na zem. „Škoda. Mohl jsem být jedním z vás... ledaže bych chtěl, víš...“

Ležel naznak, světlo měsíce vrhalo okny skleníku bílé kříže, rozmazávalo se v jeho hasnoucích očích. Potom se před ním objevil pevný a vážný obličej Lorda Ultora... Nakonec nastala tma, v níž už nebylo vidět nic.

„*Salve, frater!*“ pronesl Ultor nad umírajícím. „*Salve, file Latentis.*“

* * *

Jura se probudil s výkřikem. Sáhl rukama ke krku a hledal prsty proseknutou tepnu... Nic.

Hladká, zdravá kůže. Ani stopy po ráně nebo jizvě.

Usedl na lůžku a horečně se rozhlédl.

Byl v prázdné místnosti zalité září, která přicházela oknem otevřeným dokořán. Vítr pronikající dovnitř přinášel pryskyřičnou vůni jehličnatého lesa.

„Emow?“ zašeptal nejistě. „Pořád?“

Vstal a prohlížel si hladkou látku teplákové soupravy, kterou měl na sobě. Promnul ji v prstech, byla měkká a příjemná.

Sklonil se k posteli a zkusil, jestli není pod polštářem nějaká zbraň... Ne, prázdné. Kromě kovové postele zde nebylo nic.

Šel ke dveřím a nejistě do nich strčil. Otevřely se.

Vyšel na setmělou chodbu. Rozhlížel se. Je to pořád Emow? Nebyl si jist.

Šel k velkým dvoukřídlým dveřím. Opřel se do nich a vstoupil dovnitř.

V sále bylo přes dvacet mužů v černých úborech. Posedávali na pohovkách a v křeslech, jeden z nich obsluhoval bar zřízený v koutě. Skoro celou stěnu zabírala velká plochá televizní obrazovka. I sem vnikalo světlo okny otevřenými dokořán.

Když vstoupil, všichni se otočili a se sympatií na něho pohlíželi. Jura udělal několik kroků a potom se rozpačité zastavil.

Z křesla u okna vstal Morawski a s úsměvem k němu zamířil.

„Operace ‚Faust‘ tisíc sto třináct skončila úspěchem,“ oznámil vesele. „Vítejte v klubu, Vespere.“

Podal mu ruku. Jura se bezděčně pousmál, pořád nic nechápal. Mechanicky stiskl kapitánovu ruku a přikývl.

„Posad’ se, posad’.“ Morawski ho doprovodil ke stolku a usadil na pohovku. „Tak hněte sebou, hoši! Dejte mladému napít, určitě umírá hladem.“

Barman bleskově vytáhl vysokou sklenici, naplnil ji rubínovou tekutinou a postavil na pult. Jeden muž ji uchopil,

přinesl ke stolku a skoro s ceremoniálním gestem podal Arleckému.

Jura nápoj přijal. Teprve teď pocítil, jaký má hlad a žízeň. Vypil obsah sklenice na ex. Nápoj byl vynikající, trošku sladký, trošku slaný, neuvěřitelně osvěžující. Vděčně se usmál a odložil prázdnou nádobu na stůl.

„Děkuji,“ neskryval úlevu. „To jsem potřeboval, fakticky.“

Na tvářích všech přítomných se objevily pochvalné úsměvy. Kapitán najednou zvažněl. Pokývl na jednoho z mužů, který okamžitě vstal a šel ke skříni u stěny. Vyňal plastickou desku a podal je Jurovi.

„Pohřeb byl nádherný, lidé plakali,“ prohlásil vážně.

Arlecki desku otevřel a vytáhl svazek papírů a fotografií. Začal si je prohlížet. V nepředstíraném úžasu se mu oči rozevíraly pořád víc.

Jiří Arlecki, zabitý při akci.

Úmrtní protokol.

Fotky z pohřbu. Čestná salva. Náhrobek.

Plačící tetička. Zvedl oči a přejel je pořád ještě nechápajícím pohledem.

„Předstírali jste mou smrt?“ zeptal se. „Ale proč? To je tato jednotka tak tajná?“

„Jednotka je tajná, samozřejmě,“ řekl major, který vstoupil do sálu.

Všichni přítomní vyskočili a postavili se do pozoru. Kromě mladíka, který dál seděl na pohovce a omámeně zíral do dokladů.

„Pohov,“ řekl velitel. „Ano, oddíl je velice utajený,“ dodal klidně a došel ke stolku. „Ovšem tvou smrt jsme nepředstírali. Umřel jsi, Vespere, umřel doopravdy. A nyní ses připojil k nám. Lord Ultor tě přijal do oddílu, věnoval ti Dar Krve. Umřel jsi a probudil se pro Noc. Co ty na to?“

Oslovený se tiše, nervózně zasmál.

„Dar Krve?“ vykoktal. „Umřel jsem a žiju? To znamená, že... co? Teď jsem upír? Jo?“

Přikyvovali s vážným mlčením.

„Budu běhat po městě a přepadat lidi?“ blábolil tedy trochu hystericky dál. „Cucat jim krev a vůbec...“

„To ani nezkoušej,“ přerušil ho major rozhodně. „Za něco takového ti Ultor usekne hlavu. Jídlo dostaneš tady, nesmíš lovit na vlastní pěst.“

„Přece jsem říkal, že jsme oddíl specializovaný na potírání upírů,“ dodal kapitán trpělivě. „Bojujeme s upíry, ne s lidmi.“

„S upíry renegáty,“ doplnil major spěšně. „A ty jsi přísahal, že budeš bránit občany Polské republiky, vzpomínáš si? Jsi nadále v AVB, nyní v hodnosti poručíka. Školení skončilo. Víc zkoušek nebude, přijal tě Lord, to stačí. Aha, a zapamatuj si, že Jiří Arlecki nežije. Jmenuješ se Vesper.“

Upír pomalu přikývl. Najednou si uvědomil, že má žaludek plný právě vypité krve. Udělalo se mu špatně, pomyslel si, že se pozvrací. Vyskočil z pohovky, prudce rozrazil kolegy a doběhl k oknu. Naklonil se přes parapet, těžce dýchal. Mdloba však přešla, organismus se zřejmě nehodlal zbavit vzácné tekutiny.

Rozhlédl se. Po obloze uháněly mraky, slunce mezi nimi spouštělo sloupy světla. Nakonec vylezlo na delší dobu. Vesper pohlédl nedůvěřivě nahoru s pocitem, že se mu pořád víc točí hlava.

Slunce byla polovina.

A bylo podivně velké, pokryté skvrnami... A nesvítilo tak intenzivně jako obvykle.

Konečně pochopil, bezmocně sklouzl z parapetu a usedl na podlahu. Pohlédl na vážné obličeje kolegů, kteří ho obklopili.

„Takže takhle...“ řekl polohlasně. „Probudil jsem se pro Noc.“

„Operace Faust skončila úspěchem,“ potvrdil major klidně. „Byl jsi přijat k nocařům, Třetí sekci Úřadu pro záležitosti Bílé rozvědky AVB. Zítra začneš svou opravdovou službu vlasti.“

Vesper znovu přikývl. Na chvíličku zavřel oči, v duchu se loučil s Jiřím Arleckým a jeho životem.

Potom se otočil a pohlédl na měsíc, který se triumfálně vznášel na obloze.

Já vezmu čapku, plášť a helmu taky,
to všechno samozřejmě v barvě khaki.
Pár pořadovejch grífů v stejnokroji
a z člověka je vojín, je vojín.

Hned starosti jsou pryč, je čistá hlava.
Proč pracovat a na co vydělávat.
Mám samopal, mě nechte na pokoji.
Je báječný bejt vojín, bejt vojín.

A kdybyste nás kritizovat chtěli,
tak děláme jen to, co vlast nám velí.
Jo, odpovědnost, o tu vám tak stojím.
Já jsem jen prostej vojín, jen vojín.

Bulat Okudžava
„Píseň amerického vojáka“
(přeložil Milan Dvořák)

Nelegální krev

Ke stolku přistoupili dva vysocí, štíhlí muži. Vklouzli do velkého výklenku a usedli na červené kožené pohovky. Každý z kulatých stolků, oddělených od ostatních dřevěným ohrazením, tvořil střed neveliké lóže.

Lokál se nazýval „Moonwalker“.

Hned u vchodu byl velký plakát z filmu stejného názvu s Michaelem Jacksonem. Jako by majitel chtěl všem oznámit, že je zpěvákovým věrným fanouškem a že právě na jeho počest nazval pub tak a nejinak. Muži se rozhlédli. Mladší z nich netrpělivě bubnoval prsty do kulatého stolu, pokrytého zeleným, skoro až k zemi sahajícím ubrusem. Číšnice je okamžitě postřehla a rychle přispěchala. Na staršího se usmála, zřejmě zde byl častým hostem.

„Nazdar, Michale,“ přivítala ho. „Co si dáte?“ Pohlédla pozorně na druhého klienta, kterého neznala.

„Jako obvykle, a dvakrát,“ odpověděl tázaný a široce se usmál.

Jeho společník krátce přikývl a poněkud nuceně se usmál také. Číšnice něco naškrábala do notýsku a odešla.

„Tak co?“ zeptal se muž, kterého číšnice oslovila Michal. „Zvládneš to?“

Mladší muž zhluboka vydechl. Se špatně skrývanou nervozitou se rozhlédl.

„Je to těžké,“ přiznal neochotně. „Těžké. Ti lidé kolem... Málem cítím jejich krev.“

„Není to tak zlé,“ utěšoval ho druhý. „Do čistě lidského davu bych tě ještě nevzal. Tady jsou skoro z poloviny našinci. Poznáš je, Vespere? Vidíš rozdíly? Cítíš?“

Tázaný přikývl.

„Jistě, Nidore,“ potvrdil. „Ani nevím, v čem to spočívá... Ale je to prostě zřejmé, kdo je náš a kdo ne.“

„Číšnice?“ nadhodil muž, jako by zkoušel u tabule.

„Naše,“ odvětil Vesper okamžitě.

„Dobře. Host u stolku vpravo?“

„Náš.“

„Já?“ naklonil hlavu Nidor a mhouřil víčka.

„Ale...“ Vesper se rozesmál, ovšem najednou zvažněl.

„Bože,“ řekl udiveně.

„No právě,“ prohodil společník klidně. „To je můj talent. Jsem kryptik. Když chci, můžu předstírat člověka, i před našinci.“

Vesper na něho pohlédl a nedůvěřivě zavrtěl hlavou. Zvedl korbek piva stojící na stole a napil se. Bezděčně se schoulil.

„Hnus,“ vzdychl. „Nemáš placatíci?“

„Není čas na krev,“ uslyšel strohou odpověď. „Jedeme dál. Dvojice vlevo?“

Dotazovaný najednou ztichl a přemýšlel o odpovědi.

„Zatracený problém,“ vymáčkl se nakonec. „Lidé, oba. Velice... chutní.“

Pocítil pronikavé, výjimečně nepříjemné svrbění u horní dásně, jako svědění pod sádkou, kde není možné se poškrábat. Přejel si jazykem po zubech. Špičáky vylézaly jako kočičí drápy.

„Nikdy nedovol, abys to přestal kontrolovat,“ řekl najednou Nidor velice rozhodným tónem. „Nepokoušej se lovit. Nepokoušej se zabíjet jinak než na rozkaz. Nedotýkej se nelegální krve.“

„Vím,“ odvětil Vesper krátce, aniž na něho pohlédl. „Vím.“

Sklopil hlavu a zvedl ze stolu ubrousek. Schoval za něj část obličeje a dělal, že si pečlivě otírá rty.

„Mohla by to být cesta bez návratu,“ pokračoval muž neodrazen. „Jako kráter, do kterého je snadné vstoupit, ale když se zúží, vylézt z něho už nejde. Jako příslovečné ruské muzeum, kam vstup stojí rubl, ale odchod už sto. Každá cesta začíná prvním krokem – a proto máš hlavu, abys jej na této cestě nikdy neudělal. Rozumíš?“

Vesper přikyvoval. Vší silou se soustředil. Klid, přikazoval si. Klid.

Špičáky se konečně poslušně schovaly, vrátily se do pochviček v dásních. Mladý nocař zmačkal ubrousek a hodil ho do popelníku. S nuceným úsměvem se rozhlédl.

„V pořádku.“ Kapitán s úlevou vydechl. „Nu, dnes se pokusíme dobře pobavit,“ prohodil mnohem veselejším tónem a spiklenecky na kolegu mrkl.

Podřízený mu oplatil ještě nucenějším úsměvem.

„Pěkná zábava, kurva, jen se mučím...“ přemítal. „Není to pro mě ještě brzy? Třeba je měsíc školení příliš málo, abych směl mezi lidi.“

„Začni se maskovat,“ zavrčel Nidor tlumeně. „Zatím myslíš tak hlasitě, že tě odebírá kdekdo. Zrcadlo, vytvoř zrcadlo, vzpomínáš si?“

Vesper se okamžitě soustředil na představu zrcadlové koule kolem sebe. Je hladká, lesklá, všechno odráží... Světlo i myšlenky.

„Hned je to lepší,“ usmál se Nidor spokojeně. Číšnice jim přinesla dva půllitry piva. Sklonila se a postavila je na stůlek.

„Ještě něco, Michale?“ narovnala se. „Jako obvykle?“

Nidor pohlédl zamyšleně na kolegu. „Jistě,“ řekl. „Ano. Za chvíli.“

Pokývala hlavou a s chápavým úsměvem odpochovala.

Vesper za ní díval a snažil se ani nemrknout ke dvojici skryté v sousedním zákoutí. Navzdory dřevěné zástěně dokonale viděl, co se tam děje. Jak se mladí, mírně přiovilí,

tulí k sobě pořád víc. Jak klukovy ruce putují pod její blůžičkou pořád výš.

Vstát. Praštit klukem o stěnu tak, aby se po ní bezmocně sesunul a zanechal na tapetě krvavou stopu. A děvče odvézt domů do Emowa. Milovat se s ní celou noc, mít pod sebou mladé, elastické tělo. A potom, na konec, zabodnout jí do hrdla špičáky. Pít čerstvou, horkou, endorfiny tepající krev.

Vesper zavřel oči.

Přestaň, okamžitě přestaň. Vzpomeň si, jak to je. Já, občan Polské republiky, vědom si povinností pracovníka Agentury vnitřní bezpečnosti, slibuji...

Otevřel oči a napjatě pohlédl na Nidora rozvaleného spokojeně na pohovce. Pomoc! zatoužil hlasitě vykřiknout. Pomoc!

„Klid,“ odvětil muž, který ho pozoroval přimhouřenýma očima. „Prošli jsme tím všichni. Tak to je, prostě to tak je.“

Vesper se zhluboka nadechl a pak pomalu a plynule vypouštěl vzduch z plic.

„Zvládnou to,“ ujistil a snažil se, aby se mu netřásl hlas. „Určitě to zvládnou.“

„Nepochybuji,“ odpověděl Nidor klidně. „Určitě nechceš, aby tě Ultor zabil podruhé.“

Ultor. Lord Bojovník. Vesper vzdychl v bezděčném obdivu. O chvíli, ve které se setkal s Lordem tváří v tvář, se mu dosud zdálo. Ultor ho zabil, vytáhl ho z bahna banální, všední existence a výměnou mu daroval věčnost. Vesper přijal Dar Krve s údivem, a dosud toho ani jednou nelitoval. Ani jednou.

Zvedl oči. K jejich stolku přistoupila neobyčejně krásná žena, která vyzývavě pohupovala boky. Usmála se a svůdným pohybem si z obličeje odhrnula pramen dlouhých zrzavých vlasů. Vesper ztuhl a neklidně na ni pohlédl, po chvíli se však uvolnil. Naše. Nebudou problémy.

„Vítej, Karino!“ Nidor okamžitě vstal a uvítal ji širokým přívětivým úsměvem. „Posaď se, čekáme na tebe.“

„Nazdar, Michale,“ odpověděla.

Obratně vklouzla za stolek. Usedla na pohovku mezi ně a pohlédla zvědavě na Vespera. Vstal a mírně se uklonil.

„Jiří Malinowski,“ představil se, pro jistotu, oficiálně.

Malinowski. Velice průměrné jméno, přišité jakoby násilím k jeho novému, neobvyklému já. Pro něho nic neznamenalo, bylo jen údajem zapsaným v dokladech. V nové kartotéce, občanském průkazu, legitimaci poručíka AVB... Ve skutečnosti se jmenuje Vesper, jak rozhodl Ultor. Jeho nový otec i matka dohromady.

„Další přírůstek?“ zasmála se svůdně a se zájmem ho přelétla pohledem. „No prosím... Rod Bojovníků se nám rozrůstá nečekaně rychle. Jen o něco pomaleji než renegáti,“ pohlédla zlomyslně na Nidora.

„Odkdy se Vinaři zabývají politikou?“ odrazil okamžitě. „Lord Viticula vydala nové nařízení? A zapomněla ho oznámit?“ pohlédl na ni vzdorovitě.

Vesper se při vyslechnutí tohoto komentáře usmál od vousy. Už si zvykl, že vládce Rodu se vždy nazývá Lord, bez ohledu na pohlaví. Ale v tom, co slyšel o Viticule, bylo málo z vládce nebo Lorda. Chovala se velice nedůstojně, docela jako příslovečná blondýnka. Nu což, Vinaři jsou rod především umělecký, vždycky takoví byli: větroplaši, nepraktičtí... A velice zábavní.

Pohlédl na Karinu se stopou naděje v očích. Zachytila okamžitě jeho pohled a bezchybně interpretovala obsah. Povzbudivě se usmála.

„Jmenuji se Vesper,“ uvedl své skutečné jméno s očima upřenýma do jejích.

Posunula se k němu a pohládila mu pravou dlaní krátce ostříhané vlasy. Naklonila hlavu a zavrtěla se. Přímo před sebou měl její výjimečně imponující dekolt. Polkl.

„Tak já půjdu,“ řekl Nidor a vstal. „Chovejte se slušně, děti.“

Odpochodoval k baru, usedl na vysokou židličku a začal rozmlouvat s jinými návštěvníky.

Karina blýskla pobaveným pohledem a ponořila se pod stůl. Dlouhý damaškový ubrus ji dokonale skryl.

Vesper pocítil, jak mu štíhlé prsty obratně rozepínají poklopec. Nedůvěřivě zavrtěl hlavou. Tak rychle, tak hned? Tady? Ted?

Nehodlal však protestovat, už proto, že dívka se dokonale vyznala. Obratně vyndala z kalhot jeho až bolestivě ztopořený úd. Po chvíli na něm spočinuly měkké, horké rty.

Tiše vyjekl, plný nevýslovné úlevy. Konečně. Neměl ženu od doby, co... Vlastně v tomto životě ji neměl ještě ani jednou.

Obtížná přítomnost dvojice lidí vedle něj konečně zmizela z jeho mysli, nahrazená pocitem pronikavého potěšení. Karina přidala, rty ho objaly až u kořene, putovaly nahoru a dolů rozkošnými rytmickými pohyby. Vesper vyjekl znovu, popadl ji za hlavu a propletl prsty její vlasy. Přivřel oči.

„Uuuuž...“ poprosil tiše. „Uuuuž.“

Objala úd dlaní, několikrát ji posunula nahoru a dolů, přitom po něm stále tančila jazykem. Konečně k němu přitiskla ústa a začala sát ze všech sil. Vesper okamžitě explodoval, současně ze semenem z něho odcházelo dávné napětí. Nahradil ho pocit nevýslovné úlevy.

Pustil její hlavu, zvedl dlaně k obličeji a naklonil se dozadu s hlubokým povzdechem.

Karina se vynořila zpod stolu, usedla na pohovku, uhladila si vlasy. Pohlédla na něho. Na rtech jí bloudil prostopášný úsměv.

Zavrtěl nedůvěřivě hlavou. Spustil ruce, začal si zapínat poklopec. Přece jen ten nový život není tak špatný, pomyslel si s úlevou.

„Vždy budu ctít Rod Vinařů,“ prohlásil přesvědčeně.

Chápavě se usmála, beze slova. S neskrývaným ulehčením se proto usmál také. Hlad povolil, a to hodně. Dokonce ani ta

zatracená dvojice, která se opodál cimala, mu už tolik nevadila. Jistě, dál by ochotně toho mladíka rozmázl po stěně. Ale děvče by eventuálně mohl propustit. Eventuálně.

„Já, občan Polské republiky...“ zašeptalo mu v hlavě. Nač tady myslíš, občane.

Vrátil se Nidor, veden ideálním vycítěním chvíle. Vážně na ně pohlédl.

„Máme nečekanou akci,“ prohlásil.

* * *

Osamělý muž u postranního stolku už na první pohled vzbuzoval jakýsi neklid. Vesper ho pozoroval přimhouřenýma očima, přesně podle kapitánova pokynu. Pozorně si ho prohlížel, skenoval zrakem... Pokoušel se určit, co u něj vlastně nehraje. Možná nepřítomný pohled, jakoby toulající se mimo stěny lokálu, mezi lidmi na ulici? Nebo poloha, zdánlivě uvolněná, ale jakoby jen čekající na jeden konkrétní signál, po kterém začne... Co?

Vesper si přešel jazykem rty, bezděčným gestem prozradil své napětí. Koutkem oka zahlédl nespokojený pohyb Nidorových ramen. Ihned se zastyděl. Moc hezky se kamufluji, jen co je pravda.

„Ted’!“ signalizoval kapitán.

Vstali současně, Vesper i Karina. Ta šla napřed, vyzývavě vrtěla boky. Když mījela stolek sledovaného muže, najednou zakopla a padla na něj. Okamžitě natáhl ruce a přidržel ji za hýždě. Dívka se hbitě narovнала a ozvalo se plesknutí pořádné facky.

„Ruce pryč!“ zvolala pobouřeně.

Muž na ni hleděl poněkud nepřítomně. Po chvíli však svraštil obočí a výhružně se zašklebil.

„Copak je, kámo?“ Vesper stál vedle Kariny a hrozivě pohlédl na svůj cíl. „Nedokážeš udržet pracky?“

„Sama na mě spadla,“ zavrčel muž, který se jen stěží ovládal.

Vesper se k němu sklonil, popadl rukama klopý jeho džínové bundy a jediným pohybem ho zvedl. Zmocnil se ho pocit nereálnosti celé situace. V předchozím životě by vyjednával...

„Říkáš jí děvko?“ pronesl rozhněvaně a vší silou jím mrštil na stolek.

Sklenice se rozlétly a sál se naplnil zvukem rozbíjeného skla. Muž okamžitě vyskočil, oči mu zuřivě jiskřily. Vrhł se na soupeře, popadl ho za ramena a přiblížil ústa k jeho uchu.

„Neobtěžuj starší, otrapo!“ zasyčel. „Vidím, že jsi ještě neopeřený netopýr...“

„To není tvá zasraná starost!“ zavrčel výhružně Vesper a vší silou muže odstrčil.

Ten se zapotácel, napůl předklonil a potom z půlobratu vystřelil pravým hákem. Vesper obratně uhnul, protivníková pěst mu prolétla kolem tváře. Muž pokračoval v pohybu, dopadl na vedlejší stolek a poničil další kóji. Lidé z ní vyskakovali s hlasitými výkřiky protestů.

„Klid, pánové, klid!“ přicházel spěšně prošedivělý muž. „K takovému rozruchu není důvod. Určitě se jedná o nedorozumění... Barman zavolá policisty. Máme to zapotřebí?“

Za dveřmi se ozvalo ječení policejní sirény. Karina okamžitě zmizela v zázemí lokálu. Prošedivělý muž pokýval hlavou a ustoupil stranou s pohledem upřeným na oba rivaly. Do sálu vstoupili policisté a okamžitě zamířili k oběma provinilcům.

„To je v pořádku,“ pospíšil si Vesper uklidňujícím tónem. „Nedorozumění, že?“ natočil se k protivníkovi.

Ten přikývl, přestože mu oči blýskaly vztekem.

„Škodu zaplatíme,“ dodal Vesper rychle. „Nebudou problémy, opravdu.“

„V tom případě vás zapíšeme a poučíme,“ prohlásil jeden policista. „Prosím doklady.“

Vytáhli plastové kartičky a bez váhání mu je podali.

„Jiří Malinowski,“ podíval se policista pozorně na Vespera.

Nocař horlivě přikývl.

„Souhlasí,“ prohlásil.

„Gregor Kowalski?“ Policista přešel pohledem k muži a v odpověď obdržel potvrzující kývnutí.

Podal druhý doklad kolegovi a oba začali opisovat údaje. Skončili, vrátili doklady a přísně pohlédli na viníky.

„Aby se to neopakovalo,“ varovali vážně, potom se otočili a vyšli z lokálu. Práskli za sebou dveřmi.

Šedivec se ihned obrátil k soupeřům.

„Pánové, oba dnes už máte dost,“ prohlásil kategoricky. „Mladík se vrátí okamžitě domů. Druhý za půl hodiny. A žádné schovávání, žádné výtržnosti poblíž. Policie vás má na mušce. Neračte se dekonspirovat.“ Ocelový pohled.

Vrátil se ke svému stolku.

„Dobře, mladíku, výtečně,“ promluvil konečně Nidor, pozorující klidně akci. „Máme delikventovy údaje. Už půjdeme, zdvořile a klidně.“

Vesper přikývl. Otočil se a zamířil ke dveřím. Vyšel ven, na muže se už nepodíval. Ten se vrátil ke stolku. Zahleděl se do dále, opět oním zvláštním pohledem. Pod přimhouřenými víčky mu oči blýskaly velice dravě.

* * *

Černé BMW uhánělo lubelskou silnicí. Světla automobilu dychtivě přeskakovala z objektu na objekt, odkrývala rozmazané kmeny stromů, tyčky a pletiva plotů. Vesper koukl na palubní desku a potom se podíval na kolegu, pohodlně rozvaleného za volantem. Opět se podíval na tachometr a

svraštil obočí. Ručička ukazovala sto devadesát kilometrů za hodinu, a lubelská není žádná dálnice.

„Klídek, mladíku,“ prohodil Nidor a nepatrně se ušklíbl. „Kdyby něco, vytáhnu nás. Neboj se.“

Na chvíli ztichli. Další stromy zůstávaly daleko za nimi.

„Skvělá práce,“ přerušil ticho kapitán, přidal plyn a ručička poskočila o pět kilometrů. „Ovládal ses, to je nejdůležitější. Jen tak dál. Ničím se neprozradíš, nenechej se odhalit. Lidé o nás nevědí a zatím to tak musí zůstat, *pańátno?*“

Nováček se otočil dozadu a pozoroval ubíhající krajinu. Za skly auta se míhaly odrazy varšavského předměstí.

Nakonec před nimi zablikala světla odbočky. Řidič přibrzdl a sjel doprava směrem na Lublin. Pneumatiky zakvílely.

„Opravdu ses choval skvěle!“ Nidor spiklenecky na kolegu mrkl.

„Čum na cestu,“ požádal ho Vesper v duchu. „Skoro dvě kila na tachometru, tak radši čum na cestu, kurva!“

„Vždyť se dívám,“ vzdychl kapitán vyčítavě. „Pečlivě. Copak mám ale oči jenom na koukání? Musíš se ještě hodně učit, mladíku.“ Zavrtěl hlavou a potom rychle přibrzdl a uhnul stranou. „Tak vidíš. Pes,“ konstatoval klidně a plynule se vrátil do pravého pruhu.

Zvíře běželo po krajnici se staženým ocasem a zmizelo kdesi vzadu. Auto uhánělo dál, polykalo další kilometry.

Vesper si třel loket, kterým se při manévru udeřil o dveře. V duchu si vzdychl. Bohužel ještě nedokázal odrážet se myslí od tvrdých předmětů směřujících k nežádoucímu styku s jeho tělem. Čeká ho ještě hodně učení, než se stane alespoň obstojným nocařem.

„Byl zfetovaný k mezím možností.“ Nidor se vrátil k událostem v „Moonwalkeru“. „Což znamená, že na trhu se opět objevila nelegální krev.“

„Nelegální znamená opravdová?“ zeptal se ihned mladý nocař. „Skutečná, ne z umělé výroby?“

„Přesně tak,“ potvrdil kapitán. „Ta, kterou dostáváme normálně, je bezpečná. Neobsahuje žádné dodatečné příměsi. Přesto sám vidíš, jakou námahu dá udržet na uzdě dravce, který v tobě dřímá.“

Vesper s povzdechem přikývl. Nebýt Karininy pomoci, usmál se v duchu při vzpomínce, bylo by mi zatraceně těžko. Zatoužil přece lovit, zabíjet, chlemtat čerstvou krev... Jako třešticí opilec.

„A právě toho se musíš vystříhat,“ řekl Nidor. „Lidská krev má v sobě spoustu látek s narkotickým účinkem. Adrenalin, noradrenalin, serotonin, oxitocin, vasopresin, angiotensin, kortizol a čert ví co ještě. K tomu v různých konfiguracích podle pocitů oběti. Jinak chutná a působí krev člověka vydešeného, jinak vzrušeného... A čím silnější city, tím vyšší hladina různých látek v krvi a tím i silnější působení drogy. Jednou zkusíš... a propadneš tomu.“

Vesper pokyvoval hlavou a připomínal si výraz onoho muže z baru.

Opravdu, měl podivný, dravčí pohled, jako kdyby hledal oběť. A protože byl nacpaný nelegální krví, mohl být hodně nebezpečný, kdyby dostal amok. Jistě by nešel po našincích, krev upírů je velice nechutná, a navíc inertní. Ale byli tam i naprosto nevědomí lidé. Lidé, které mladý poručík AVB přísahal bránit.

Zasažen nějakou myšlenkou najednou otočil hlavu ke kolegovi vedle sebe, který stále pozorně sledoval ubíhající silnici. Blížili se ke sjezdu na Emow, při této rychlosti by bylo snadné ho přehlédnout.

„Myslíš, že někoho zabil?“ zeptal se zvědavě. „A napil se krve oběti?“

Nidor zavrtěl hlavou.

„Kdyby byl vrahem, prostě bych ho popadl a odvedl do Bunkru,“ prohlásil vážně. „Utor by mu na nejbližším jednání

Kapituly usekl hlavu. Ale ne. Nevypadal na vraha.“ Chvilí mlčel, potom s jistým úsilím dodal: „Víš, při trošce zkušenosti se to vycítí. Rozhodl jsem se proto riskovat...”

„On tu krev koupil,“ pochopil bleskově Vesper. „Proto jsi chtěl, abych ho vyprovokoval. Policisté sepsali údaje a ty díky tomu víš, kdo je, a budeš ho moci sledovat.“

„Spustíme celou mašinerii,“ potvrdil kapitán. „Musíme se dostat k dealerovi. Jen pomysli...” Najednou se otočil a napjatě pohlédl na kolegu. „Kde tu krev berou? Určitě je hodně silná, o tom nepochybuji. Pochází z bolesti a strachu, chlap měl oči jako barakuda. Jak myslíš, že něco takového dělají?”

Vesper pomalu zavrtěl hlavou, v duchu si sám kladl stejnou otázku. „Hajzlové,“ pohnul neslyšně rty.

Nidor se otočil zpátky a hleděl na silnici. Odbočil doprava na Emow a hned potom doleva na jednu z nenápadných štěrkových cest. Auto skákalo po výmolech.

Svívalo.

Už nepromluvili, dokud se před nimi neobjevily známé budovy Třetí sekce Úřadu pro záležitosti Bílé rozvědky Agentury vnitřní bezpečnosti.

* * *

Vesper ležel naznak na vodním lůžku ve svém pokoji a hleděl do stropu. Žaluzie přiléhaly k oknu těsně, nepouštěly do místnosti ani špetičku vražedného světla. Sametová tma panující v místnosti byla měkkým, útulným rájem. Domem. Nejlepším ze všech, které dosud měl.

Přesto však mladý nocař nemohl usnout, trápily ho neklidné myšlenky.

Počátky jeho upíří kariéry probíhají jaksi... podivně. Nečekal to, přinejmenším ne docela.

Nidor je v pořádku, není možné o něm říct špatné slovo. Vesper k němu pociťoval mnohem větší sympatie než ke svému předchozímu šéfovi.

Naštěstí se s ním setkával málo. Morawski, nyní Umens, mu nevstupoval často do cesty, pořád byl zaměstnán vlastními záležitostmi. Jen občas vedl nějaké rozpravy s celou skupinou, na nichž probírali klíčové záležitosti.

Jednou zahlédl bývalé kolegy z pokoje, Marii, Vojtu a Standu. Kývli mu na pozdrav a pokračovali v cestě. Ani se nestačil zeptat, jak se doopravdy jmenují. Ani je nevycítil, nebyl si jist, jestli jsou lidmi nebo ne. A oni zřejmě neprojevovali touhu udržovat s ním nějaké kontakty. Nu což, splnili svůj úkol a už se jím nemusejí zabývat.

Jiní nocaři s ním jednali zdvořile, dokonce přátelsky. Odpovídali na všechny otázky, ukazovali, jak používat různé druhy zbraní. Pokud měl nějaký problém, vždy se mohl obrátit na kteréhokoli z nich a žádný mu neodmítl pomoc. Pořád však byla mezi ním a zbytkem skupiny neproniknutelná bariéra. Nebyl jedním z nich, pociťoval to velice zřetelně.

Nemělo to nic společného s tradiční vojnou. Nikdo ho netrápil nadměrně, dokonce ho brzdili, když se příliš rozdováděl. Na vlastní přání pořád vstával dříve, než se setmělo. Celé hodiny běhal lesem a radoval se ze své nové vytrvalosti. Konečně mohl polykat velké vzdálenosti, kilometr za kilometrem, lehce a obratně, aniž pocítil únavu. Běhal, skákal a šplhal bez námahy, srdce bušilo pravidelně, klidně, dech se zrychloval jen nepatrně. Naplňovalo ho to neuvěřitelným nadšením, pocitem nikdy předtím nepoznané svobody. Opravdu umřel a zrodil se znovu.

Přesto nebyl úplně šťastný, něco ho hryzalo a tísnilo, neustále se to krčilo někde na dně. Pořád se cítil jako mezi dvěma světy. Od lidského už odešel, ale v onom se ještě neobjevil. A pořád nevěděl, jak se do něj dostat. Proto klidně přijímal odstup kolegů, nenacházel odvahu, aby položil

některé otázky. Teprve nyní, kdy se vrátil z „Moonwalkera“, pochopil, odkud je ta nevyhnutelná cizota.

Není jedním z nich. Není zabíječ upírů.

Vůbec není zabíječ.

Nikdy nikomu nevzal život, ať už ve správné nebo nesprávné záležitosti.

Počítal s tím, že na něho přijde řada. Během měsíce po probuzení neprojevil ani náznak touhy na někoho se vrhnout a zabít ho. Teprve nyní, když se vypravil mezi lidi, pocítil opravdový hlad, volání krve. Najednou zaslechl vrčení kdesi uvnitř přikrčeného lovce, vzrušeného tím, že konečně zahlédl svou oběť.

Navíc si uvědomoval, že tam, v „Moonwalkeru“, pocítil jen odvar toho, kým se stal doopravdy. Či spíše kým se den ze dne stával.

A vůbec si nebyl jist, jestli se jím chce opravdu stát.

Nemá však jiné východisko. Už ne.

Upíral proto oči do stropu při hledání odpovědí na otázky, které ani nedokázal správně formulovat.

* * *

Nidor se vyklonil z okna a rozhlédl se po okolí. Borový les v Emowu se právě chystal uvítat jaro. Tráva už přestala žalostně sléhat a naběhlé puký keřů hodlaly každým dnem vybuchnout zelení. Stmívalo se. Slunce přestávalo zalévat svět oslepující září, na modrém nebi se ukládaly fialové šmouhy západu.

„Vespere!“ zvolal nocař polohlasně a rozhlížel se. „Vespere!“ opakoval v duchu naléhavě.

Vyvolaný se přesunul po římse nad ním tak, že nyní visel nohama nahoru a s obličejem přesně ve výši jeho očí.

„Nu?“ zeptal se. „Co se děje, kapitáne?“

„Tady jsi,“ vzdychl Nidor a poněkud ustoupil. „Myslel jsem si, že zase běháš lesem.“

Vesper se odrazil rukama od římsy a udělal ve vzduchu půlobrat. Avšak místo pružného dopadu sebou praštil o zem a převalil se. Hned však s kyselým výrazem vstal. Začal se oprašovat a sundávat ze sebe uschlé listy.

„No právě,“ zavrčel. „Naběhal jsem se už dost. Ted' trénuji skoky ze střechy. Moc se mi nedaří.“

„Málo odstrkáváš zemi,“ vysvětlil mu kapitán protektorsky. „Podívej!“ Pružným skokem vyskočil oknem.

Stanul naproti kolegovi a s pocitem mírné převahy se usmál.

„Co je létání?“ zeptal se jako při zkoušení u tabule.

„Forma telekineze,“ odvětil agent rychle. „Stejně jako v duchu přesouváš myslí předměty, tak prostě musíš posunout sám sebe vůči okolí. Odstrčit se od země, budovy, čehokoli, pokud je to dostatečně masivní. Jinak odstrčíš to druhé.“

„Správně,“ schválil Nidor. „Od krabičky zápalek se neodstrčíš, spíš odletí ona.“ Usmál se. „Nu, teorii ovládáš. Telekinezi také, docela slušně už přesouváš dost velké věci. V čem je tedy problém?“

„Nevím,“ prohlásil Vesper rozmrzele. „V přesnosti? Musím se odstrčit nejen od země, ale i od stěny, a řídit několik věcí současně je obtížné... Nebo je to otázka času. Co když to dělám příliš brzy nebo pozdě?“

Nidor se odrazil nahoru a měkce přistál na střeše.

„Pojď,“ vyzval ho. „Pojď, pojď, mladíku.“

Vesper sevřel rty a soustředěně se zahleděl na stěnu. Zvedl se o půl metru, pak ztratil rovnováhu, zamával rukama a svalil se na bok. Upadl a šikovně se překulil. Zaklel, praštil pěstí do země a vstal s velice nespokojeným výrazem.

„Prozatím použij klasickou metodu,“ zavrčel zlobně. Zamířil k žebříčku, který vedl na střechu, a začal po něm stoupat.

„Klid,“ napomenul ho Nidor. „Musíš se to prostě naučit, a to je vše. Pokud vím, nikdo se s touto schopností nenarodil.“

Počkal, až se k němu kolega připojí. Přitom ho pozoroval přimhouřenými víčky. Slunce svítilo z posledních sil.

„Tak dělej,“ řekl, když se mladík vydrápal na střechu. „Teď.“

Oba stanuli u okraje a pohlédli dolů.

„Hm,“ řekl Vesper nejistě. „Tak jo.“ Odrazit se od střechy, sledovat blízkost stěny, dovolit gravitaci působit, těsně nad zemí silně odstrčit podloží... Několikrát přešlápl a předklonil se jako před skokem do vody.

„Moc přemýšlíš,“ prohlásil Nidor a prudce do něho strčil.

Vesper letěl dolů a zoufale tloukl do vzduchu rukama i nohama. Najednou místo dopadu na betonový chodník nadskočil, jakoby odražen neviditelnou silou. Potom dopadl lehce na zem.

Narovnal se a zazářil radostí. Zvedl hlavu a pohlédl na kolegu, který dosud stál na střeše.

„Aha,“ prohodil zdánlivě nedbale. „Jak je to jednoduché. Dlouho nekombinovat, jenom se odstrčit, abych neupadl. Aha.“

Nidor přikývl.

„Přesně tak,“ řekl a odrazil se od střechy, bleskově se otočil trojnásobným saltem a měkce dopadl na zem hned vedle Vespera. „Je to jednoduché,“ dodal stejně nedbale.

Mladíka opustil úsměv.

„Časem se to naučíš taky,“ zasmál se Nidor a poklepal ho po rameni. „A teď už dost této zábavy. Mám pro tebe nové zprávy,“ dodal vážně.

„Něco s naším případem?“ Vesper ožil.

„Ano,“ přikývl kapitán. „Ale pojďme dovnitř, dostal jsem hlad. Něco sníme a promluvíme si. Tak pohyb, člověče, pohyb!“

„Člověče!“ prskl druhý hned. „To je ale...“ S ostentativním pohrdáním pokrčil rameny.

„Staré slovní návyky,“ prohodil Nidor. „Pojď.“

Otočil se a volně proskočil oknem dovnitř. Po chvíli zmizel v hloubi pokoje. Vesper za ním nejistě pohlížel. Konečně se odrazil a skočil. Neletěl ani z poloviny tak dobře jako starý nocař. S námahou dorazil k oknu a přistál na parapetu, kde se chytil rámu, aby udržel rovnováhu.

„To se nikdy nenaučím, kurva,“ zavrčel se zaťatými zuby.

* * *

Oba seděli v Nidorově pokoji a upíjeli rubínový nápoj z vysokých sklenic.

„Prozatím to jde dobře,“ zahájil kapitán. „Technici zajistili odposlechy obou telefonů našeho zdrogovaného kolegy: pevného i mobilu.“

„Jestli není hloupý, koupí si telefonní nebo mobilní kartu,“ poznamenal Vesper okamžitě. „Na takové číslo nebude volat z domu. Takže nám jeho odposlechy...“

„Samozřejmě na něho bylo třeba poslat ještě oddělení sledování,“ dodal Nidor. „Hoši ho hlídají ve dne v noci. Jakmile použije telefonní budku, dozvíme se, kam volal. A srovnáme s odposlechem, jestli se nejedná o nějaké nové číslo.“

„Hm,“ zatvářil se mladík uznale. „Z telefonní budky to jde taky?“

„Jednoduchá záležitost,“ pokrčil muž rameny. „Vždyť je to telefon s číslem. Každá budka má svůj odposlech. Požádáš operátora, aby uvedl číslo karty, ze které se volalo z té či oné budky v tu či onu hodinu. Potom prověříš všechny hovory z té karty. Obvykle máš bingo hned při prvním nebo druhém pokusu, neboť náš muž si přece nekoupil kartu proto, aby z ní volal mamince. Na to má mobil.“

„Tak dobře,“ polkl Vesper. „Ale druhý telefon také může mít mobilní kartu bez identifikace.“

„Ty jsi při školení asi spal,“ vzdychl nadřizený smutně. „Modul je přece možné lokalizovat s přesností na několik

metrů. Postačí, když ho vidí tři vysílače. Spojíš je a máš výsledek. Víš, kde klient je. Pokud je v daném okamžiku připojen k síti.“

„To jo,“ ožil mladík. „A jakmile ho budeme mít na nějakém veřejném místě, třeba v obchodě, zavoláme na to číslo: ‚Nazdar, tady Honza, promiňte, to je omyl.‘ Krátce, aby sledovač zjistil, kdo hovor přijal. Cvak, cvak, fotka a za ním. A tak postupně nitka za nitkou ke klubíčku. Mašina AVB za nás udělá většinu práce.“

„Správně,“ usmál se kapitán spokojeně. „Potom zasáhne my, ve vhodném čase a vhodným způsobem.“

Vesper na něho zvědavě pohlédl.

„Uč se používat zbraň, mladíku,“ doporučil mu najednou velice vážným hlasem. „Dealeři se někdy spojují s renegáty... I když pochybuji, že by se některý z odpadlíků motal příliš blízko takové pochybné historie. Je to pro ně příliš velké riziko. A dealer určitě neužívá své produkty, neměl by tedy být příliš nebezpečný. Ale tak či onak, když jdeš do akce, musíš přemýšlet.“

Mladík zamyšleně přikyvoval.

Oba zmlkli.

„Tak já půjdu na střelnici,“ oznámil Vesper a vstal. „Pro začátek mi přidělili PSG-1. Chtějí ze mě udělat ostřelovače, chápeš to?“ dodal nedůvěřivě.

„A správně,“ zvedl Nidor oči. „Každý z nás tak začíná. Čistě, elegantně, na dálku. Pro přímé zabíjení se ještě nehodíš. Nesmíš se příliš zblízka seznamovat s přírodní krví. A na takové věci, jako je nůž, zapomeň, přinejmenším na několik let. Mohl bys zradit, psychicky utrpět a nevím co ještě.“

Vesper okamžitě zvažněl. Připomněl si mladičkou dvojici v „Moonwalkeru“. A svůj náhlý, nesmírný hlad.

„To je pravda,“ přiznal tiše. „Mohlo by to být těžké.“

Vyšel a zavřel za sebou dveře. Nidor hleděl za ním.

„Stejně se držíš senzačně, mladíku,“ pronesl tiše. „Mě museli ze začátku zakovat do řetězů v Bunkru, abych nezešílel.“

Vstal, přistoupil k oknu a zadíval se na stále jasnější měsíc. Ponořil se do vzpomínek na to, jaké to bylo, když se sám probudil pro Noc.

* * *

Svět pozorovaný kulatým zaměřovačem s křížem má docela jiný rozměr.

Dělí všechny bytosti, které v něm žijí, na ovce a vlky, na šelmy a oběti.

Právě tak viděl Vesper svět, když ležel na střeše vily v jednom městečku u Varšavy. Na šedé střešní lepence rozložil svůj černý plášť a pohodlně na něj ulehl. K rameni přitiskl pažbu svého PSG-1, hlaveň opřel o trojnožku a zasunul zásobník s dvaceti náboji. Kalibr 7,62 x 51 mm NATO na tuto vzdálenost rozpáře i pancéřový plech.

Čekal a optickým zaměřovačem sledoval dveře protějšího domu. Dlaněmi v tenkých černých kožených rukavicích svíral zbraň, ukazováček připravený u spouště. Jen čekal, aby ho posunul a rychle ohnul, jediným rozhodným pohybem. Takovým, kterým vyšle před sebe nečekanou smrt.

Čekal, až nastane chvíle, kdy se neodvratně a neodvolatelně stane šelmou.

Hned vedle se krčil Nidor s Wintorezem v dlaních. Neměl západní zbraně rád, zato zbožňoval speciální protipancéřové náboje SP6, které mohl vystřelovat z ruské zbraně. Jak cynicky tvrdil, málokterý upír by dokázal neztratit pro ně hlavu.

Oba znehybněli. Jako kdyby ani jeden vůbec neexistoval. Jako by byli součástí okolí, střešním ventilátorem nebo hromadou smetí nametenou větrem. Existoval jen cíl, skrytý na zavřených dveřích. Obloha na východě se začala pomalu

rozjasňovat, velkými kroky se blížil úsvit. Brzy se na obloze objeví slunce a zalije je záplavou vražedných ultrafialových paprsků. Musí zmizet. Nahradí je lidští pozorovatelé, zatímco nocaři se ukryjí v nedaleké improvizované základně, kde zůstanou v trvalé pohotovosti. Večer se sem vrátí, pak další den a další... Objekt nakonec ze své nory vyleze.

Dveře se najednou pohnuly a otevřely. Ostřelovači na střechách se v očekávání pohnuli. Vyslali neslyšný signál útočné skupině, ukryté v dodávce zaparkované opodál.

Na práh domu vyšel muž v pyžamu, rozhlédl se a zívł. Podíval se na růžovějící oblohu, pokýval hlavou a potom se vrátil dovnitř. Dveře za ním zapadly a opět nastalo ticho.

Vesper zvedl hlavu od kulometu a tázavě pohlédl na kolegu. Ten jen přikyvoval, zřejmě vedl živou telepatickou rozmluvu. Konečně se podíval na mladíka.

„Všechno je jasné,“ předal mu vysvětlení. „Má senzibila. Hlavně mi neodpovídej v duchu!“ varoval spěšně. „Začneš vysílat na všechny strany a uslyší tě půl Polska!“

Pak mu gestem naznačil, ať jde k němu. Vesper okamžitě pustil kulomet a připlazil se ke kolegovi.

„Byl to člověk,“ zašeptal. „Správně?“

Muž přikývl.

„Senzibil,“ řekl tiše. „Cítí našince. Velice vzácný dar. Mysleli jsme, že jich je na světě jen pár. Nečekali jsme ho tady, ve službách nevýznamné rybky. Zato už víme, proč objekt dnes nevystřčil nos z domu.“

„Víš, že jsme tady?“ zašeptal Vesper vzrušeně. „Konkrétně my, nocaři?“

„Určitě.“ Kapitán zvážněl. „Senzibil rozpoznává jen zabíječe. Například takovou Vinařku nezjistí... Pokud ovšem nemá někoho na svědomí.“

Vesperovi se na okamžik mihla před očima tvář Kariny, Vinařky z baru. Letmo se této vzpomínce usmál, hned však zvážněl a v duchu se vrátil do reality. Na radovánky bude ještě čas. Možná někdy.

Nidor vedl další tichou konverzaci. Vesper mohl jen přihlížet, zakázali mu dorozumívat se tímto způsobem se zbytkem oddílu.

„Hoši odcházejí,“ oznámil posléze Nidor. „Budou čekat několik kilometrů odtud, za dosahem senzibila. My dva zůstaneme.“

Vesper na něho udiveně pohlédl.

„Já se umím maskovat,“ vysvětlil důstojník krátce. „A ty... ještě nejsi zabíječ. Tebe nevycítí. Zůstaneš tady na střeše sám,“ začal rychle vysvětlovat nový plán. „Já teď slezu, budeš mě krýt. Jakmile se cíl pohne, zadržíme ho. Když bude prchat autem, střílej na volant a do motoru. Já budu blokovat zdola, dokud nepřijedou naši.“ Pohlédl mu do očí. „Je všechno jasné?“

„Je!“ odpověděl Vesper vzrušeně.

„Tak na shledanou na druhé straně!“ Nidor se nadvzdvl, doplazil se k okraji střechy a seskočil.

Vesper se díval za ním a v duchu si opakoval Nidorova slova. O jaké druhé straně mluvil? Najednou pochopil a olízl si suché rty.

Rubikon šelmy. Má ho před sebou. Čili *Alea iacta est*?

Vrátil se rychle ke své zbrani a pohodlně ulehl. Opět začal pozorovat okolí s křížem a měřítkem v pozadí.

Dodávka zakrátko odjela a Vesper se opět cítil nepříjemně sám. Teprve nyní pochopil, jak přivykl neustálému šumu v hlavě, dokazujícímu trvalou blízkost našinců. Nyní zde byli sami dva. Věděl, že Nidor je někde poblíž, ale vůbec ho nevycíťoval. Zřejmě se už skryl s využitím svého daru.

Obloha plála stále silnější září a Vespera naplňovala rostoucím neklidem. Ještě hodinu a ultrafialové paprsky potečou shora ve vražedném množství. To nic, vydržíš, hochu, vydržíš. Sevřel rty. Ze všech sil se snažil ovládnout.

Dveře vily se konečně znovu otevřely. Na práh vyšel stejný muž jako předtím, tentokrát v elegantním tmavošedém obleku, s košilí a vázankou. Rozhlédl se, přivřel oči, jako by

naslouchal rannímu zpěvu ptáků. Chvilí tak stál a nakonec s úsměvem pokýval hlavou. Znovu ustoupil a zavřel za sebou dveře.

Vesper zlostně zaklel. Kdy konečně skončí tato příšerná hra na kočku a myš? Je už jen krůček od té druhé strany, děsně se jí bojí, současně po ní touží, a sám neví, co by raději.

Aby najednou vyskočil někdo s plastovou pistolkou a papírovým praporkem a zakřičel bum, překvapení? Jen jsme žertovali, vůbec to nemusíš dělat!

Nebo aby se najednou kolem rozpoutalo ono peklo, ve kterém ztratí nebo možná najde vlastní duši?

Jen ať se konečně něco stane, ať proběhne onen křest krve.

Vrata garáže se otevřela a pomalu vyjelo černé Mondeo. Pochyby a strach okamžitě zmizely. Vesper vyhledal řidiče a namířil na jeho obličej kříž v kroužku. Počká, až auto vyjede ven, odbočí doleva a rozjede se po asfaltu s dírami a výtluky.

„Ted!“ zašeptal mu Nidor v hlavě.

Vesper stiskl spoušť. Snadno, měkce a prostě. Přitáhl k sobě ukazováček, překonal mírný odpor. Do ramene ho uhodil zpětný ráz, skoro nepocítil bolest, jako by se nestalo nic, naprosto nic...

Po předním postranním skle se rozběhla síť prasklin, paprsků kolem kulatého otvoru po kulce. Hlava řidiče ihned klesla na rameno spolujezdce, kolem sebe cákala krev. Auto prudce zatočilo a narazilo do pouliční lampy. Vesper několika střelami dorazil motor raněného stroje. Na vzdálenost necelých třiceti metrů střely vklouzly do oceli jako do másla.

Zoufalé trhnutí otevřelo dveře – to se cestující pokoušeli dostat z auta. Tu se zvedla postava dosud ležící v bezpečném stínu u zdi a pozvedla Wintoreze.

Kulky roztrhaly pneumatiky na cucky, zvedly fontány písku. Několik jich sklouzlo po střeše auta a donutilo pasažéry, aby se schoulili na sedadlech. Nijak jim však neublížily. Střelec je zřejmě hodlal ušetřit.

Přijela dodávka. Se zakvíněním pneumatik zabrzdila těsně před autem, zadní dveře se bleskově otevřely. Vysypala se z nich řada černě oblečených postav, které rychlými přesnými pohyby vyvlekly pasažéry z vozu.

Vesper hltal scénu pod sebou široce rozevřenýma očima. Pořád ještě bloudil po postavách křížem dalekohledu a zjišťoval, jestli nebude potřeba další střela. Vězni však byli bleskově odvedeni do dodávky, nocaři se vecpali za nimi. Vůz se rozjel, pneumatiky svištěly po asfaltu.

Vesper vstal, pustil se kulometu. Podíval se dolů na Nidora, který k němu tázavě zvedl hlavu. Vztyčil zaťatou pěst s triumfálně zvednutým palcem.

Zavřel oči. Právě někoho zabil. Změnilo se něco? Neví. Ještě ne. Možná ano. Možná ne, možná nic.

Třeba je to jeho úděl, třeba to tak muselo být.

„Mám pro tebe velice špatnou zprávu, mladíku.“ Nidorův telepatický hlas zněl nervózně. „Mají se zadrženým zatraceně potíže. Je tam neobyčejně silný renegát. Nechal se zaskočit, ale už se sebral. Teď psychicky bojují, jsou to pořádná jatka. Potřebují všechny našince.“

Vesper bleskově složil zbraň a hodil si ji na záda. Přiběhl k okraji střechy a bez zaváhání seskočil. Při dopadu zakopl, ale udržel rovnováhu. Rychle uháněl ke kapitánovi.

„Musíme běžet za nimi?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl vážně. „Musíme uklidit.“

Vesper se na něho podíval s němým dotazem, v čem je problém. Muž pohlédl na vilu růžovějící v ranním světle a zavrtěl hlavou. Vrátil se pohledem ke kolegovi.

„Paráda, renegát, do prdele!“ zavrčel. Neskrýval nervozitu. „Nu což, mladíku, půjdeš se mnou, nemáme jiné východisko. Musíme uklidit, než tady začne čmoukat policie.“

„Ale o co jde?“ zeptal se Vesper nejistě. „Co máme uklidit a proč tak rychle? Naše akce je přece legální, máme příkaz prokurátora, souhlas příslušných ředitelů i všechno potřebné.“

Poldům do našich věcí nic není, nanejvýš jim povíme, aby laskavě vypadli, protože tady má práci Abwehr.“

Nidor na něho pohlédl a zhluboka se nadechl.

„Bude lepší, když toho neuvidí moc,“ vysvětlil. „Co myslíš, že je uvnitř? A ve dvou nezadržíme všechny zvědavce, kteří se sem sesypou.“

V dálce zakvílela policejní siréna. Okolní obyvatelé se zřejmě probrali ze šoku a třesoucími prsty ťukali do svých mobilů jedna – jedna – dvě.

„Pohyb!“ zvolal kapitán a rozběhl se ke zdi. Jediným skokem přelétl plot. Vesper ho okamžitě následoval, částečně letěl, částečně pracně šplhal.

* * *

Vnitřek vily byl zařízen neobyčejně luxusně. Mahagonový nábytek, mramorové podlahy sametové závěsy přesně pro rodinu zbohatlíka.

Nic jiného zde pozornost nebudilo. Proběhli všechny pokoje s pistolemi v rukou, nahlédli do sklepa... Žádné stopy po krvi, boji, nic. Zato policejní siréna kvílela pořád blíž.

Neklidně kroužili domem. Siréna utichla, policisté už určitě dorazili k bráně. Ale za této situace dovnitř nepůjdou, dokonce se ani nehnou, dokud nedorazí protiteroristická jednotka. A než ta přijede ze svého sídla, mají trochu času. Moc ne, ale trochu ano...

Nidor stanul uprostřed salonu. Gestem přikázal kolegovi, aby se nehýbal.

„Stůj, Vespere,“ žádal tiše. „Stůj a vnímej. Jako mladý můžeš být citlivější... Vnímáš někde bolest, vnímáš strach?“

Vesper přivřel oči. Pozorně se zaposlouchal. Kolem něho narůstal tichý šepot, to hovořily stěny, potom se ozval dům... Najednou se mu v hlavě rozeřval křik, plný strašlivého utrpení.

Zachvěl se a ucouvl.

„Ne,“ zastavil ho okamžitě Nidor. „Neutíkej. Jdi za tím hlasem, ať tě vede.“

Otočil se proto dokola a když pochopil, odkud volání přichází, vykročil tím směrem. Ušel několik metrů a dorazil k velkým balkonovým dveřím a vchodu do patia.

„Taky to cítím!“ rozběhl se Nidor.

Společně vpadli na terasu a horečně se rozhlíželi. Tam vpravo. Nevelký rekreační domek. Zimní zahrada, krytý bazén. Sklo prasklo, okamžitě vnikli dovnitř. Proběhli podél rozvlněné hladiny, jejich zablácené boty zachřestily na studených dlaždicích. Soustředěně se rozhlíželi.

Sauna. Vstoupili do malé dřevěné klícky. Ihned zaťali zuby účinkem bolesti, kterou působil pronikavý řev.

Zvláštní zařízení vpravo, snad termostat nebo maskovaný zámek. Nidor namířil Wintoreze a vystřelil. Ozvalo se zasyčení, stěna sauny se zachvěla a začala se pomalu odsouvat. Netrpělivě do ní strčili a vběhli do velké betonové místnosti.

Ihned je zasáhl pronikavý pach krve plné adrenalinu. Hlasy v hlavách se rozječely šíleným sborem.

Zmrzačená těla připevněná ke kovovým konstrukcím, napůl šílené oči, které se na ně s úděsem upíraly.

Komnata nelidského utrpení.

A čisté, sterilní kapačky pečlivě shromažďující kapající krev.

Vesper chtěl zakřičet. V hrůze však jen pohnul hlavou, po tvářích mu najednou stékaly slzy.

Kolega do něho strčil. Určitě tím chtěl říct „Seber se“.

Potom přistoupil k prvnímu muži a přiložil mu pistoli ke spánku. Stiskl spoušť.

Kolem se okamžitě rozprskl déšť krve. Z druhé strany hlavy vytryskl mozek spolu s úlomky kostí a červenobíle zbarvil podlahu a stěnu. Nidor tázavě pohlédl na kolegu. Červené skvrny na jeho bledém obličejí mu dávaly neobyčejně přízračný vzhled.

„Policie hned přijde,“ řekl klidně. „I tisk, udělají z toho obrovskou aféru. Těžko zůstaneme ve stínu. A ti tady... Zachránit je není možné, sám vidíš. A... viděli příliš mnoho. Pomůžeš mi?“

Vesper přikývl, okolní svět se skryl v mlze slz. Rychle je setřel rukávem a přešel ke zbytkům těla rozřezaného na pásy, jež kdysi bylo urostlým mužem. V pohledu oběti se mihla jakási vděčnost, nebo se mu to jen zdálo? Přiložil hlaveň k jeho spánku, jako to před chvílí učinil Nidor u prvního muže. Zavřel oči a stiskl spoušť.

Krev se mu rozcákla po obličejí, uniformě i rukách, zachvěl se pod jejím silným, omamujícím pachem. Okamžitě se mu vysunuly špičáky jako zvířeti přilákanému vůní kořisti. Nocař mechanicky zvedl zakrvácené prsty k ústům, avšak ovládl se, jen se celý třásl. Přistoupil k další oběti, namířil, stiskl spoušť.

A potom ještě jednou. A ještě.

Já, občan Polské republiky, slibuji... znělo mu v hlavě jako nějaká nepotlačitelná mantra. Střežit bezpečnost Vlasti a jejích obyvatel, a to i s nasazením života.

Oba kráčeli jako andělé smrti. V místnosti se rozléhal ohlušující třesk výstřelů, a pronikavý křik každou sekundu slábl. Zato pach krev pořád sílil.

Skončili, rozhostilo se ticho. Nidor shodil ze zad batůžek a vytáhl výbušniny. Rozložili je kolem, motali se přitom jako mouchy v polévce. Vyběhli ven, přitom vyrazili velké sklo zimní zahrady. Přeběhli k plotu a jediným skokem se přes něj přenesli. Vesper si ani neuvědomil, jak dobře mu to šlo. Několika kroky se dostali do lesa, který začínal hned za zdí. Tam se zastavili a otočili, napínali svůj citlivý sluch.

Protiteroristé pomalu, opatrně zkoumali přístup do vily. Než však další černě oděné postavy stačily proniknout dovnitř, sloup ohně zvedl do výše přízračný sál i s celým jeho obsahem. Roztrhané fragmenty padaly na okolní trávníky.

Policisté okamžitě couvli a s neskrývanou nervozitou na sebe pokřikovali vysílačkami.

Nidor pohlédl na detonátor, který pořád křečovitě svíral v ruce.

„Šéf bude mít co dělat, aby to všechno vysvětlil,“ prohlásil unaveně. „Ale zvládne to, v tom je dobrý. Napíše patřičné hlášení. Dostaneme odměnu a prémie za likvidaci strašlivých zločinců. Nemůžeme přece za to, že v poslední chvíli vyhodili...“

Zakvílela další siréna. Kapitán se narovnal a naslouchal. Konečně přikývl.

„To už jsou naši,“ řekl. „Major se postará o policii. A my máme projít lesem asi kilometr, tam čeká u silnice dodávka, odveze nás. Dávej pozor, nelítej, neriskuj prozrazení.“

Pohlédl na roztřeseného Vespera a bez dalších slov pokýval hlavou. Otočil se a vykročil.

Vesper se díval za odcházejícím kolegou. Chtěl ho následovat, ale náhle ztuhlé nohy mu vypověděly poslušnost. Byl jako ochromený, nedokázal se pohnout a nic necítil. Jen špičáky se mu pomalu vracely zpátky a schovaly se do dásní.

Nidor se zastavil, jakmile zjistil, že jde sám. Pohlédl na Vespera, v očích měl směsici smutku a hořkosti, jakou u něho mladík nikdy předtím neviděl. Nebo si jí prostě nevšiml.

„Tak pojď, nocaři,“ pronesl kapitán klidně. „Už je po všem. Tak pojď.“

Neřekl „člověče“, najednou si uvědomil Vesper. Řekl „nocaři“. Nu ovšem.

Beze slova se otočil, pořád plný oné emocionální ztuhlosti. Připojil se k Nidorovi. Oba kráčeli lesem, spěchali ke svému, než je dostihne nelítostný žár.

Slunce už vystoupalo nebezpečně vysoko.

Joy Division „Decades“

Joy Division „Dekády“

Bunkr

Vesper pohlédl dolů.

Dlouhá betonová šachta vedla do země a mizela v naprosté tmě. Ani dokonalý zrak nedohlédl dna.

„Co čumíš?“ vzdychl kapitán, který stál hned za ním. „Skoč! Mám tě zavést k výtahu, nebo jak si to představuješ?“

Oslovený kývl hlavou a znovu pohlédl do hloubky hranaté propasti. Jistě, ještě před chvílí s výtahem počítal. Oba zašli do části budovy, kterou dosud neznal. Nidor prohodil, že ho seznámí v nových povinnostech, potom vytlačil přístupový kód na maličkém monitoru vedle stříbřitých dveří. Ty se s šelestem otevřely, ozvalo se tiché „ping“, jak tomu ve výtazích bývá. „Před vstupem se ujisti, jestli je za dveřmi kabina“ měla hlásat tabulka, visící obvykle u dveří výtahu. Tentokrát by nápis byl obzvláště potřebný, kabina tu totiž nebyla. Ani typické kabely, dokazující, že výtah vůbec existuje, jen kabina z roztržitosti odjela někam jinam. Vesper viděl pouze betonovou šachtu s hladkými stěnami.

„Skočíš?“ zeptal se Nidor se zřetelnou netrpělivostí. „Poslyš, mladíku, dolní směna na nás nebude čekat sto let!“

Vesper se s mírně odhodlaným výrazem pousmál. Temná šachta beze dna. Nejistota. Nebezpečí, možná. Vstoupíš? Jistě. Probuzený tygr, to se mi líbí.

Soustředil se a skočil. Stěny mohou být oporou, pouze se musí pod mírným úhlem odstrkávat myslí. Symetrická silueta, nohy mírně pokrčené v kolenou, ruce lehce roztažené. To je

důležité, hlavně během volného pádu, zaváháš a uděláš salto, před kterým tě neuchrání ani opora stěn.

Vycítil zemi, přestože ji neviděl. V duchu se odrazil, přistál měkce, stabilně, na obě nohy. Létání mi jde pořád lépe, opravdu. Nahoru i dolů.

Nu což, vždyť je už plnoprávným nocařem.

Znovu se mu vybavily vzpomínky, klíčové scény, jako zvuky z obehnané desky. Poprvé záře měsíce na obloze, první nejisté kroky ve vzduchu. První hlad po krvi, první výstřel, první mrtvola.

Uvítání mezi svými.

První pocit opravdové sounáležitosti. Ošklivé káčátko, které konečně našlo cestu k labutím.

Nikdy v životě nebyl tak šťastný jako nyní.

Zachvěl se a vrátil rychle do skutečnosti. Nidor už stál vedle, další monitorek s tekutými krystaly svítil nepatrným modrým jasnem. Kapitán na něm úder prstů vypisoval nějaký složitý kód, vyžadující nesčetná opakování a potvrzování. Konečně se objevil velký nápis „OK“ a před nimi se odsunuly další dveře.

Vstoupili do nevelkého pokoje. Veliká konzole a řady zářících barevných monitorů podél stěn jednoznačně prozrazovaly povahu místnosti: monitorovací centrum.

Při pohledu na příchozí dva nocaři vstali z otáčivých židlí.

„No konečně,“ řekl jeden z nich. „Opozдили jste se!“ dodal s lehkou výčitkou.

„Mladý se bál skočit,“ prohlásil Nidor a potměšile hleděl na Vespera. „Víte, hošík se teprve učí létat, a tam dole byla taková tma... Než jsem ho strčil do šachty, chvíli to trvalo.“

„Ani potom to nebylo lepší,“ odsekl mladík. „Pak kapitán zapomněl přístupový kód. Pětkrát ho napsal a pořád se vyptával, jestli nevím, s čím to má spojit, jestli se svým datem narození nebo mírami jisté Vinařky. Kdyby byl kód jednodušší, třeba jednociferný, mohl by si vlastní míru zapamatovat, ale takhle zapomněl. Co se dá dělat...“

Všichni čtyři se rozesmáli.

„Drzé skvrně,“ zavrčel Nidor. „Držím kvůli němu psi hlídku a co on? Žádná vděčnost.“ Ukázal na jednu obrazovku. „Jakpak se má náš renegát?“

Okamžitě zvažněli a zadívali se na postavu schoulenou v koutě tmavého pokoje.

„Brzy začne bláznit,“ usoudil jeden nocař. „Je pořád hladovější, to je zřejmé. Ale pořád nechce naše jídlo. Cáká je na stěny, a my potom musíme celu dezinfikovat.“

„Třetí den,“ pronesl Nidor zamyšleně. „Nu ovšem. Zanedlouho začne cirkus.“

Přikývli.

„Tak my jdeme,“ řekl druhý nocař, když se koukl na hodinky. „Osm patnáct, k sakru.“ Smutně vzdychl. „Noc je pryč. Nedá se nic dělat, jen jít spát. Dozorčí zprávu máš vytištěnou, počti si,“ otočil se k Nidorovi. „Ale vlastně se nic zvláštního nedělo. Stav vězňů je beze změny. Senzibil se třese a vzlyká, zřejmě na něho nepůsobíme dobře.“ Zlomyslně se zasmál. „Dealer spolupracuje a poslouchá, až se z toho dělá špatně, určitě počítá s tím, že se vykoupi. A renegáta jsi viděl sám.“

„Neřekl nic?“ zeptal se kapitán vážně. „Nic nezkoušel?“

Oba nocaři se na sebe podívali a zavrtěli hlavami. Už neřekli ani slovo. U dveří chvíli bojovali s kódem, vyšli ven.

Vesper pohlédl tázavě na Nidora. Ten se otočil, šel k otáčivé židli a pohodlně se usadil.

„Toto je Bunkr,“ pronesl klidně. „Posaď se, mladíku. Budu ti vyprávět.“

Oslovený přispěchal ke druhé židli. Usedl, několikrát se zatočil, výlučně silou vůle. Okamžitě zastavil, když zachytil káravý pohled kolegy. Sklopil hlavu a nasadil vážný a soustředěný výraz.

„Jsi jako štěně,“ zasmál se poněkud protektorsky Nidor. „Pořád se nemůžeš dost naskákat, Tygře?“ Opět zvažněl. „A teď se dívej. Bunkr. Co si o tomto místě myslíš?“

Vesper si prohlédl obrazy na monitorech.

„Pochmurné, tvrdé,“ prohlásil po chvíli. „Držíme tu vězně. Poznávám ty lumpy, které jsme chytili při poslední akci.“

Před očima mu opět vyvstala letmá vzpomínka. První výstřel, první mrtvola. Křest šelmy, společnost nocařů. Přijetí do ní.

„Přece je nestrčíme do státního vězení,“ řekl kapitán. „Takový renegát by dozorce roztrhal na cáry během okamžiku.“

„A co hůř, lidé by měli nezpochybnitelný důkaz naší existence,“ dodal Vesper okamžitě. „Tomu se ze všech sil snažíme vyhnout. Neodhalíme se, dokud nenastane správný čas. Kdy to bude, sdělí Kapitula.“

„Dobře, dobře, ušetři si propagandu, mladíku.“ Nidor se ušklíbl. „Jak vidím, Umens ti dobře pere mozek na těch svých hodinách... Ale to je v pořádku, má pravdu. Neodhalíme se. Mimo jiné proto všechny speciální vězně držíme tady v Bunkru.“ Najednou vstal. „Ostatně co ti budu povídat. Pojd', uděláme obchůzku, uvidíš sám.“

Vesper okamžitě vyskočil.

„Aha, poslyš...“ Starší nocař pořád stál na místě a obhlížel obrazovky. „Až dojdeme k renegátovi, buď opatrný. Vytvoř kolem sebe to nejlepší zrcadlo, jaké dokážeš. Nezapomeň, že oni jsou psychicky velice dobří. Krev jim pomáhá. Tedy ta nelegální krev...“ zmlkl a pozorně se na kolegu zadíval.

Ta opravdová, prolétlo Vesperovi myslí. Ne umělá, pěstovaná, jakou dostáváme denně my. Opravdová, lidská krev.

Neřekl to nahlas. Pořád ho kontrolovali. Nidor byl skoro nepřetržitě s ním, pozorně ho sledoval. Teoreticky bylo všechno v pořádku, byl přece jeho nadřízeným. Mladému nocařovi vždycky poskytli staršího kolegu, aby ho zasvětil do všech tajností a dožíral na jeho pokroky. Ale jím se přece zabýval samotný kapitán, jeden ze tří zástupců velitele jednotky. A ani po první akci ho nepředal některému z

poručíků. Nechával ho dál u sebe, pod zvlášť pečlivou kontrolou. Jistě, sympatizující a přátelskou, nicméně velice důslednou.

Vesper dobře věděl, proč tomu tak je. Nepochyboval, že ostatní nocaři si o něm šeptají. Jeho bojový křest proběhl přesně podle pravidel – debutant elegantně vystřelil z dálky... Potom však případ nabral nečekaný obrat. Místo pomalého zmenšování odstupu mladík vstoupil do přímého kontaktu s oběťmi. Vůně a chuť čerstvé, opravdové krve se objevily ve chvíli, kdy na ně ještě nebyl dostatečně připravený. Může zatoužit po opravdovém lovu, může se stát renegátem... Ale dosud žádný nocař nepřešel na druhou stranu. Nikdy, nikdo.

Nidor ho proto pozoroval s neklidem i s neskrývanou starostlivostí. Aby ho v případě potřeby zastavil a zabránil neštěstí. Vesper si to uvědomoval, takže neprotestoval a nekladl zbytečné otázky. Snažil se chovat naprosto klidně, nepřiznával se k některým přízračným snům ani riskantním myšlenkám, které se mu občas rodily v hlavě. Velice chtěl dokázat, že se od ostatních nocařů nijak neliší. Vždyť je s nimi tak šťastný. Našel svůj život, své místo, svůj houf, svůj osud. Ani za nic je nechce ztratit, ani za nic.

A je hluboce přesvědčen, že pokud někdy pocítí, že může zradit, půjde sám k Lordu Ultorovi a položí hlavu pod jeho meč. Nestane se renegátem. Nikdy.

Klidně pohlédl na Nidora, bez jakéhokoli náznaku váhání.

„Tak pojd’“, vyzval ho kapitán, který z něho ani na chvíli nespouštěl oči. „Nemůžu tě pod sklem držet do nekonečna. Konečně tě seznámím s tím renegátem. Jsem zvědav, jak se sobě budete líbit.“ Vyzývavě mrkl.

Oba věděli, že to vůbec nebyl vtip.

* * *

Renegátova cela se nijak nelišila od ostatních. Tři hrubé betonové stěny vyznačovaly hranice obdélníkové místnosti.

Čtvrtá strana byla úplně průhledná, celou od chodby oddělovaly jen dvě silné kovové mříže, vzdálené od sebe několik centimetrů. Mezi nimi visela modrá, zářivá síťka.

Vesper tázvavě pohlédl na Nidora.

„Ultrafialový laser,“ znělo vysvětlení. „I kdyby nějak překonal mříž, dál neprojde. Sežehlo by ho to na popel. Ostatně jako každého z nás.“

Vězeň, dosud schoulený v koutě, se pohnul a zvedl hlavu. Veden neomylným instinktem se zahleděl na slabšího příchozího.

Vesperovi se najednou zatočila hlava, pocítil, že slábne. Zrcadlo, přemýšlel zděšeně. Začal rychle kolem sebe tvořit odraznou plochu... Ale jen proto, aby viděl, jak praská a rozpadá se na kousky, málem slyšel zvuk tříštěného skla. Ruce i nohy měl těžké jako z olova. Pomalu, měkce začal klesat, mačkán drtivou silou. Nedokázal popadnout dech.

„Dost!“ křikl Nidor na vězně. „Chceš se seznámit s naším salonem biologické obnovy?“ pohrozil otevřeně.

Tlak se okamžitě zmírnil.

Vesper dychtivě lapal po dechu a narovnával se. Zrcadlo, pomyslel si a pracně je začal slepovat.

„Koho jsi mi sem přivedl, nocaři?“ zasyčel renegát pohrdavě. „Štěňátko na hraní? Pojd' sem, drobečku, pošimráme tě na bříšku.“ Uštěpačně pohlédl na Vespera a zasmál se. „K ničemu jinému se totiž nehodíš.“ Najednou zvážněl: „Dostal jsi Dar Krve a prd s tím naděláš, hochu. Ultor si z tebe už udělal poslušného pejska, že?“

Vesper trhl hlavou v horlivém protestu. Nadechl se a chtěl upírovi odpovědět...

„Je lepší být pejskem Ultora než Atrox,“ ozval se Nidor klidně. „Jak se má Lord Renegát? Vystřízliví občas?“

Vězeň vstal. Pomalými, nejistými kroky došel k mříži. Zahleděl se Nidorovi do očí, potom přešel pohledem po jeho kapitánských výložkách.

„Konečně poslali někoho na úrovni, s kým bude možné pohovořit.“ Na chvíli ztichl a potom zaskandoval: „Lord Renegát Aranea posílá Lordu Ultorovi vřelé pozdravy.“ S neskrývanou satisfakcí se usmál. „Prosráli jste to, hajzli.“

Zmlkl a upřeně sledoval Nidora. Potom se výsměšně rozesmál.

„Zůstaň tady, Vespere,“ řekl kapitán přidušeným hlasem. „Hlídej ho, lumpa. Nezapomeň na zrcadlo. A ty...“ obrátil se ke vězni, „nepokoušej se ho trápit, jinak tě pošlu do solária. Nejmiň na patnáct minut.“ Otočil se a velice rychlými kroky zamířil k centru. Vesper nepochyboval, že Nidor je hodně nervózní.

Renegát se přestal smát. Strčil nohy pod sebe a usedl do vzduchu jako Turek. Obličej měl nadále ve výši Vesperových očí.

„Tak vida, co se stalo,“ zasyčel s neskrývaným potěšením. „Řekl jsem jen pár slov... A pan nocař hned peláší s hlášením, jako by ho honila raketa s hlavicí z osikového dřeva. A druhý stojí bledý jako vyděšená slečinka. Zůstal jsem o samotě s opravdovým upírem, maminko, co teď se mnou bude? Zlý renegát mě spolkně jako malinu a ani si neotře rty!“

Vesper sáhl bezděčně na pouzdro a ucítil uklidňující chlad pistole.

„Klídek, pejsku,“ procedil muž. „Přece nebudeš střílet bez rozsudku, bez rozkazu. Natolik tě snad už vycvičili, ne?“

„Nejsem ničí pejsek,“ odpověděl Vesper rozhodně. „Jsem důstojníkem Agentury vnitřní bezpečnosti ve službě Polské republiky. Členem oddílu pro speciální úkoly.“

„Pokládáš se za Tygra, a jsi jen Pavlovův pes,“ přerušil ho neurvale druhý muž. „Žiješ, jíš, spíš a zabíjíš na znamení, na heslo, které pro tebe vymysleli tví pánové. Má význam, která hesla při této příležitosti použijí? Kterými si vyplachují huby? Bohem, Ctí nebo Vlastí? Beztoho se na nic nezeptáš, když ti ukážou cíl. Rozkaz, hni se, hned!“

Najednou do něho strčil, pouhou silou vůle. Vesper odlétl ke stěně, odrazil se od ní a bezvládně upadl.

Úder ho omámil, potřásl proto rychle hlavou a vrátil se na své místo. Nečekal takovou sílu, která se najednou vynořila z ničeho a cloumala s ním jako s bezvládnou loutkou. Píchlo ho v pravém boku, asi má zlomené žebro, to nic, potom to zjistí. Rychle stal a vrátil se na své místo před mříží. Hřbetem dlaně si otřel krev, pomalu stékající z rozbitého obočí. Renegát se na něho stále posměšně šklebil, Vesper proto odpověděl vyzývacím pohledem.

„Říkej si, co chceš,“ zavrčel mu přímo do obličeje. „Jsi silný... silou svých iluzí. Ve skutečnosti jsi otrokem touhy po krvi, které nedokážeš odolat. Jediné, co ti zbylo, je dodělat k tomu ideologii. Jako kdybys byl svobodný a neměl pána. Lord Atrox také dokáže mít pádnou ruku, jak jsem slyšel.“

Vězeň chvíli mlčel a nonšalantně se usmíval.

„Lord Atrox nežije,“ oznámil konečně jako satisfakci. „Neslyšel jsi, co jsem řekl tvému kapitánovi? Lord Renegát Aranea převzala moc. Generál Nex pomohl zorganizovat převrat, a teď jí stojí po boku. Žádný z nich nepřestane, dokud opravdové Děti Noci nezískají na tomto světě místo, které jim náleží,“ mluvil stále rychleji a oči mu planuly neskrývaným vzrušením. „A takoví zrádci jako vy, psi v lidských službách, budou hryzat hlinu s useknutými hlavami uloženými k nohám.“

„Tak, stará historie.“ Vesper ostentativně zívá. „Konečně svobodní, zbavíte se nocařů a budete moci volně lovit. Dokud nepřijdou zasraní lidé, nepropíchnou vás osikovými kůly a potom vaše mrtvoly spálí. V rozruchu dva nebo tři utečou a opět založí další Rod. A tak dokolečka tisíc let. Na jak dlouho?“ Zavrtěl hlavou. „Nemyslíš, že je nejvyšší čas na změnu?“

„Změnu? Ta vaše mírová koexistence je blábol!“ frkl renegát pohrdavě. „Vymysleli jste si ráj, ve kterém si jehně

lehne vedle lva. A ten bude s chutí požírat mršiny. Nehodlám být takovým vykastrovaným lvem, krmeným umělou krví.“

„Počkej ještě pár dní,“ odsekl Vesper potměšile. „Až dostaneš takový hlad, že pochopíš, kdo je opravdu tvým pánem. Je to tvá vlastní slabost. A tvé šílenství nenasytí ani umělá krev. Nepřinese ti úlevu, nepotlačí touhu zabíjet. Pak pochopíš, do čeho jsi spadl kvůli své pýše a neopatrnosti.“

Upír se na něho pozorně zadíval.

„Víš hodně o hladu,“ řekl náhle. „Na štěně až příliš mnoho.“ Chvilí přemýšlel a potom plácl: „Že by podělali výcvik a pustili tě k opravdové krvi příliš blízko?“

Nocař zbledl a nespouštěl oči z renegáta. Chtěl protestovat, zvolat, že to není pravda, že vůbec nepociťuje hlad, nikdy ho nepociťoval, jen opakuje, co slyšel při školení. Nedokázal však ze sebe dostat jediné slovo. Pocítil známé svrbění v horní dásni, zoufale se pokoušel zadržet vylézající špičky. Mlčel, jen se v duchu děsil.

„Cítíš to, Vespere,“ zašeptal renegát a s napětím se mu zahleděl do očí. „Pociťuješ hlad. Je trvale s tebou, jako tvůj vlastní stín číhá za tvými zády. Někdy je silnější, jindy slabší, ale nikdy nemizí. A ty máš neustále dojem, že nejsi kompletní, že jsi jen nevýrazný a neúplný. Jako bys pozoroval život ze strany a nedokázal s ním úplně splynout.“ Na chvíli zmlkl, zamyšleně svraštil obočí a potom pokračoval: „A dobře víš, že ožiješ až poté, co zkusíš opravdovou krev, až uspokojíš ten hlad. A až to uděláš, nikdy se nebudeš chtít vrátit k tomuto všednímu, mdlému, nesmyslnému vegetování.“

Jako ozvěna, pomyslel si Vesper rozechvěle. Tak přece vypadal život Jiřího Arleckého, než došlo k této proměně... Čeká ho další etapa? Bude snad další změna srovnatelně pronikavější?

Najednou se ho zmocnil zvláštní pocit, že ho naplnila nevídaná všemohoucnost... Sytil se mocí nad životem a smrtí,

zůstával mimo dobro i zlo, mimo jakékoli hodnocení... Stal se dokonalou šelmou.

Přivřel oči, ponořil se do tohoto blaženého stavu... Vtom se zděšeně otřásl. „Nedej se svést!“ vykřikl v duchu. Tato vize je renegátovým dílem, upír si ve mně čte jako v otevřené knize. Tak láká temná strana Noci. Nesmím tam jít, ani za nic.

„Nemám zájem,“ vymáčkl ze sebe. „Naprosto nehodlám...“

„Ale máš!“ přerušil ho renegát okamžitě. „Nebo brzy budeš mít. Unikl jsi z výjimečně banální lidské existence, připadá ti, že jsi neobyčejně šťastný. Ale to je teprve začátek.“ Mírně se usmál. „Dříve nebo později přejdeš k nám. Přijdeš domů, bratře.“

„Nejsem tvůj bratr!“ zavrčel Vesper. „Ty...“ zmlkl, protože nechtěl ukázat vysunuté špičáky.

„Jmenuji se Attagen,“ oznámil renegát klidně. „A jsi můj bratr, ať chceš nebo ne. V nás všech plyne stejná krev, předaná Lordem Skrytým. Je to pořád stejný symbol, stejný kmen.“

Naklonil se dozadu a pohodlně se uvelebil ve vzduchu, jako by seděl na pohodlné matraci.

„Chceš vědět, kdo opravdu jsi?“ pronesl rozvážně. „Jen počkej. Dříve nebo později se to dozvíš, utkáš se sám se sebou. Ale nezapomeň, že od té chvíle už nebude návratu. Nedokážeš být už pudlíkem, jakmile se na chvíličku staneš tygrem.“

Na chodbě se ozvaly kroky. Vesper otočil hlavu. Přicházel k nim Nidor, doprovázen několika dalšími nocaři.

„Nepochybně přivolají na pomoc Ultora,“ oznámil renegát klidně, když napodobil Vesperův pohled. „Lorda Bojovníka jistě zaujme zpráva, že jeho milenka je nyní jeho největším nepřítelem. Přiletí sem přímo tryskem a bude ze mě páčit všechno, co vím. Nepochybně to udělá účinně, nemrtvé je totiž možné mučit nekonečně dlouho.“ Cynicky se ušklíbl. „A

potom mi usekne hlavu tou svou milovanou japonskou hračkou. Chceš vědět, jestli se bojím, bratře?“

Vesper pomalu přikývl a opět pohlédl na renegáta, pohodlně rozvaleného ve vzduchu.

„Samozřejmě že ano. Bojím se,“ řekl vězeň vážně. „Ale vím jedno. Žil jsem, jak se na šelmu sluší, v souladu se svým údělem. Nenechal jsem ze sebe udělat psa ve službě lidí. A ty to taky dlouho nevydržíš,“ ztlumil hlas a začal šeptat. „Proto ti dobře radím, uteč. Než pochopí, kdo opravdu jsi. Než se Ultor rozhodne zabít tě podruhé. Uteč ke svým, Nex tě přijme s otevřenou náručí. Takové šelmy jako ty potřebujeme...“

Vesper polkl. Potom se soustředil, volal na pomoc všeskerou svou sílu vůle. Uklidnil se, zasunul špičáky, málem je zpátky vecpal.

„Jestli Lord Ultor usoudí, že se zmýlil, když mi dal Dar,“ pronesl roztřeseným hlasem, „sám položím hlavu pod jeho meč. Jsem nocař. Žádný z nás nezradil. Nikdy.“

Otočil se k Nidorovi, který byl už jen několik kroků od něho. Ostatní nocaři šli za ním, metali neklidné pohledy. Vesper cvakl podpatky a postavil se do pozoru.

„Vězeň je celý a zdravý,“ hlásil horlivě. „Nic zvláštního se nestalo. Jen je hyperaktivní a emočně nestabilní.“

Kolegové pohlédli na jeho roztržené obočí, ale nikdo to nekomentoval.

„Děkuji,“ broukl kapitán. „Pohov.“

Vesper opět cvakl podpatky. Nidor mu pokynul a potom se obrátil k renegátovi, který pořád visel v tureckém sedu půldruhého metru nad zemí.

„Určitě se domýšlíš, co tě čeká,“ řekl klidně. „Lord Ultor tě vyslechne osobně. Už teď si začni připomínat všechno, co víš. Lorda by mohlo rozčarovat, kdyby se ukázalo, že urazil takový kus cesty jen proto, aby se dozvěděl útržky bezvýznamných informací. A my nemáme rádi, když se náš pán necítí dobře. Tak se snaž, prosím tě, osobně.“

„Na tvém místě bych se styděl,“ odpověděl Attagen pomalu. „Takhle beze stopy studu přiznávat, že jsi pes na řetězu... Navíc takového hajzlíka, jako je Ultor. Aranea nám o vašem pánovi vyprávěla několik zábavných historek. Chcete si je poslechnout, čoklíci? Ostatně stejně si je vyslechnete. Musíme si nějak zpříjemnit dlouhé hodiny čekání.“

„Jediné slovo na toto téma a připomeneme ti, jak vypadá sluneční lože,“ procedil studeně Nidor. „Věř mi, že umím vybrat dávku ultrafialové tak, aby nezabila, zato hodně bolela.“

„Milý pejsku,“ rozesmál se renegát, „moc nešťěkej, nebo ti sklouzne obojek a nebudeš vědět, co máš dělat. A pokud jde o mě, svůj osud znám a jsem připraven. Stejně mě budeš muset nakonec zabít.“ Pokrčil rameny. „Přece mi nedáte doživotí. To by trvalo dlouho, déle, než snese váš rozpočet. Poplatníci by se mohli začít vyptávat, kam ty prachy jdou. A to přece nechcete. Nemuselo by být na super extra rafinovanou krev pro vaše šéfy.“ Pohrdavě prskl, odlétl ke stropu a tam ulehл zády k nim.

Nidor se na něho mlčky díval a neskrýval, že se v něm všechno vaří. Posléze se vzchopil.

„Trvale dva u cely,“ přikázal a ukázal na první dva nocaře. „Ostatní do monitorovacího centra. Střídání po dvou hodinách.“ Na chvíli zmlkl a potom dodal: „Jak ta svině špitne o Lordovi...“ Stěží se ovládal.

„Klid, Nidore, vím, co v takovém případě dělat,“ prohodil jeden z nich klidně. „Takové věci si rychle rozmyslí.“

Kapitán přikývl.

„Vesper se mnou nahoru,“ řekl mnohem klidněji. „Mladíku, ty už máš pro dnešek dost. Ted' pomůžes s přípravou na Lordovu návštěvu.“

Vesper přikývl, polkl a upřel na kapitána poslušný pohled. Hrozně toužil ještě se otočit, podívat se na Attagena visícího nahoře... Ovládl se však, dokonce nepohlédl ani jeho směrem.

„Jdeme!“ přikázal Nidor a spěchal k východu. Vesper ho beze slova následoval.

„Zachraň se, bratře!“ dohonila ho renegátova myšlenka. „Uteč k našim, než tě zotročí, jako ty psy tady. Deklasovaný jako oni. Zachraň se!“

„Zrcadlo,“ pomyslel si Vesper pracně. „Zrcadlo!“
Ani jednou se neohlédl.

* * *

Zakryli okna důkladnými kovovými žaluziemi, a přestože slunce na obloze nemilosrdně zářilo, nechali je zatažené celý den. Uklízeli pokoje, prali uniformy, čistili zbraně. Po nějaké době se vše kolem přímo lesklo, až začali nejistě vtipkovat, že by ještě měli nabarvit trávu nazeleno.

Major kmital po celé základně, kontroloval každou maličkost, která ho napadla. Každého, koho potkal, okamžitě zkoušel z předpisů nepříjemným, poněkud hysterickým způsobem. Potom se zavřel u sebe a začal probírat stohy papírů. Každou chvíli přivolával některého z kapitánů.

Na základně zavládla pochmurná, nejistá nálada. Nocaři prošli chodbami. Zkontrolovali detaily a vedli pesimistické řeči, že ty nejdůležitější stejně vylezou až při akci. Nakonec se unaveni rozešli do pokojů.

* * *

Vesper otevřel oči, probudilo ho tiché klepání na dveře.

„Dále!“ řekl rozespalé.

Do pokoje vstoupil Nidor s velice unaveným výrazem.

„Lord tu bude zítra,“ řekl pomalu. „Navečer.“

Vesper usedl na posteli a třel si pálící víčka. Pohlédl na napjatý, neklidný obličej svého nadřízeného.

„Chtěl jsi se mnou o něčem mluvit,“ připomenul. „Posaď se.“ Mávl rukou ke křeslu a potom k minibaru. „Dej si... co chceš. Stejně není moc velký výběr.“ Pousmál se. „Pochopitelně samá pěstěná.“

„Jak se cítíš, mladíku?“ zeptal se Nidor, usedl do křesla a naklonil se dozadu. „Nu?“

„Mám zlomené žebro,“ informoval Vesper klidně. „Sroste, do rána nezůstane ani stopy. Lord mě uvidí v plné bojové pohotovosti.“

„Víš, nač se ptám,“ řekl Nidor tiše. Zvedl hlavu a pozorně se na kolegu zahleděl. „Moc dobře to víš.“

Vesper zavřel oči. Po chvíli je otevřel a pokýval hlavou. Stalo se. Nidor stejně ví všechno. Ať je tedy, jak má být.

„Je to těžké,“ přiznal prostě. „Zatraceně těžké. Mám hlad, neskrývám to.“

„Domyslel jsem se. Týká se to každého z nás. Jednou drží silněji, pak povolí a tak pořád dokola. Když jsem byl mladý, museli mě občas zavřít do Bunkru, protože jsem šléle bolestí. Ale ty se chováš jinak. Jako bys vůbec neměl hlad... Nebo právě naopak, jako by tě hodně mučil, neustále.“

„Tu sinusoidu nemám,“ přikývl Vesper. „To je pravda. Drží mě pořád. A ani na chvíli neopouští.“

Nidor přikyvoval. Bylo znát, že bojuje s nějakou hodně nesnadnou otázkou, která mu nejde z úst.

„Promiň, ale musím se zeptat,“ vymáčkl se konečně. „Jestli tam, tehdy... Víš... Okusil jsi? Zvedl jsi ruku k ústům...“

Vesper opět zavřel oči. Připomenul si onu strašlivou a současně kouzelnou chvíli, onu vůni čerstvé, adrenalinem kypící krve. A onu pronikavou touhu, která se tehdy probudila a pořád nechce odejít...

„Neochutnal, Nidore,“ zašeptal zmučeně. „Čestné slovo, že ne.“

Kapitán na něho pohlédl s výraznou úlevou v obličeji.

„To je dobře, hochu,“ řekl. „To je moc dobře.“

„Prdlajs dobře,“ vybuchl najednou Vesper. „Ten renegát dole mě stejně odhalil. Řekl, že jsem jedním z nich. Že je jen otázkou času, kdy zradím...“ V krku ho zrádně zaškrábalo, takže si odkašlal. „Až se probudím, to řekl. Stejně jako jsem se probudil z onoho života. Tedy ještě jednou. Stanu se skutečnou šelmou a už se nikdy nevrátím. Protože to nebudu umět. Ani kdybych chtěl.“

„A co ty na to?“ zeptal se Nidor cizím hlasem. „Co s tím hodláš udělat?“

„Půjdu zítra k Lordovi,“ otřel si poručík najednou oči. „Požádám ho, aby si našel chvíli času a podíval se na mě ještě jednou, jako tehdy. Možná se spletl, možná se na nocáře vůbec nehodím. Nebo jsem se mezitím zhoršil.“

„A když Ultor řekne právě tohle?“ ozval se kolega tiše. „Co potom?“

„Požádám ho, aby mě zabil ještě jednou,“ zašeptal Vesper nevzrušeně. „Jenže tentokrát bez žádných dodatků.“

Nidor sklopil hlavu. Nastalo těžké, tísnivé mlčení.

„Správně,“ řekl kapitán se zřetelnou námahou. „Promiň, ale nebudu ti tvrdit, že je všechno v pořádku a že není žádný problém. Problém je, a velký. Všichni si to uvědomujeme. Přece víš, že proto jsi zůstal se mnou.“

„Vím.“ Vesper zavřel oči. „Celou dobu mě hlídáš.“

„Já jsem za všechno odpovědný,“ ozval se Nidor náhle. „Připravil jsem akci naivně, bezstarostně... Renegáta jsem tam nečekal, myslel jsem, že případ bude snadný. Drobný dealer s nelegální krví. Ale ukázalo se, že jsme šlápli do něčeho většího.“ Těžce vzdychl. „Měl jsem pochopit hned, jak se objevil senzibil. Kde by drobný dealer vzal senzibila, když ne od renegátů nebo, což je ještě horší, od vatikánských? Ale já jsem chtěl akci rychle dokončit, pokřtít tě v boji a mít to za sebou.“

„A předat mě nějakému poručíkovi, ať se trápí s nováčkem?“ řekl Vesper hořce.

Nidor přikývl.

„Ano,“ přiznal se studem. „Měl jsem toho spoustu, a ještě mi přihodili tebe. Jistě, jsi schopný, neměl jsem s tebou moc práce. Ale víš, jak to je, o nováčka je třeba se trochu starat.“

„Jistě.“ Vesper otevřel oči. „Vím, jak to je. Dohlížet, aby nespádl ze střechy.“ Usmál se. „A aby nechodil moc často na slunce.“

„Podělal jsem to,“ nereagoval Nidor na jeho úsměv. „Měl jsem zavolat posily mnohem dříve. A nedělat hrdinu. Najednou mi renegát všechny zaměstnal a stejně ho udrželi jen zázrakem. A ty jsi musel jít se mnou uklízet ten bordel. Zatáhl jsem tě do sraček, mladíku. Nikdo jiný, jen já.“

„Nu což, udělal jsi chybu,“ řekl Vesper prostě, „to se stává každému.“

„Ale ty za tu chybu platíš.“ Nidor zaťal pěsti v bezradné zlosti. „A já s tím nemůžu nic dělat, vůbec nic.“

Chvíli oba mlčeli.

„Poslyš, půjdu s tebou k Lordovi,“ rozhodl se nečekaně kapitán. „Když bude zle, poprosím ho, aby tě ušetřil a dovolil mi, abych tě hlídal. Nanejdvůš mě budeš mít na krku do konce svých dnů. Ostatně jednou to přejde. Nic netrvá věčně, ani ten největší hlad.“

„A uhlídáš mě?“ ozval se Vesper. „Jsi tak dobrý? Víš to určitě?“

„I kdybych nebyl... tak BUDU dobrý,“ odpověděl Nidor přesvědčivě. „Uvidíš. Pro tebe budu co nejlepší.“

Vstal z křesla, usedl na postel vedle kolegy a poplácal ho po zádech.

„Bude to dobré,“ prohlásil, „uvidíš. Ve dvou si poradíme.“ V jeho hlase však byl stín nejistoty.

„Nevím, co říct,“ zašeptal Vesper, sklopil hlavu a schoval obličej v dlaních. „Neskrývám, že mě to děsí,“ spustil rychle, nesouvisle. „V hlavě mi znějí renegátova slova a občas mi připadá, že měl pravdu. Nějaká část ve mně ty argumenty akceptovala. Já jsem už zradil, přinejmenším trochu, a nemůžu ti zaručit...“

„Přestaň,“ zarazil ho Nidor. „Každý z nás mnohokrát přemýšlel, jestli renegáti mají pravdu. Ale prozatím všichni táhneme káru dál. A zatím si to nikdo nerozmyslel. A že máš pochybnosti, to je normální. Já je mám taky... občas.“

Vesper zvedl hlavu a s nadějí na něho pohlédl.

„Zdá se, že tak či onak jsme na sebe odkázáni,“ konstatoval. „Vlastně jsem rád, že to padlo právě na tebe, Nidore.“ Nejistě se usmál.

„Já také,“ odpověděl druhý muž vážně. „Já také.“

Odešel a tiše za sebou zavřel dveře.

Vesper klesl na polštář a zadíval se do stropu, jako by tam mohl najít odpovědi na otázky, které ho trápily. Před očima se mu však objevil renegátův vyzývavý pohled. A hned potom ho vystřídal tvrdý, vážný obličej Lorda Ultora.

Usnul skoro okamžitě. Jako kdyby mu myšlenka na Ultora dodala naději a nové síly.

Ani tentokrát se mu nezdál žádný z oněch snů přetékajících čerstvou, voňavou krví.

* * *

Stáli na ploše ve vyrovnaném černém dvojřadu. Sledovali, jak osvětlený Bell 412 EP přistává. Lopatky vrtule protínaly vzduch a ostré svištění pronikalo k jejich uším. Tlumený motor pracoval, jako kdyby nad základnou v Emowu visel model vrtulníku, a ne opravdový, středně velký stroj.

„Oddíle... pozor!“ zavelel major. „Přichází Lord.“ Okamžitě se napřímili, cvakli podpatky, přitiskli k hrudi zbraň. Napjatě hleděli na vrtulník visící těsně nad zemí.

Pilot byl profesionál.

Posadil stroj rychle a obratně, bez sebemenšího zaváhání. Motor utichl, lopatky kroužily stále pomaleji, až se nakonec zastavily docela.

Přítomní zadrželi dech. Dveře se otevřely a objevila se v nich vysoká postava v dlouhém černém plášti.

„*Salvete, fratres!*“ zaduněl jim v hlavách očekávaný hlas.
„*Salve, Domine!*“ zvolali jednohlasně a zasalutovali.

Lord Ultor vystoupil a rozhlédl se. Následovali ho jeho pretoriáni.

Major a kapitáni okamžitě spěchali k příchozím. Zastavili se před Lordem v pozoru plném úcty.

„Pohov!“ zavelel Ultor. „Půjdemě dovnitř, vážení.“

Poslušně přikývli a okamžitě zamířili k budovám. Lord šel mezi nimi, majora po pravém boku. Pozorně přejížděl pohledem po nocařích napjatých jako struny a usmíval se. Bylo zřejmé, že si každého pamatuje.

Vesper čekal, až přijde na řadu, srdce mu šíleně bušilo a ústa najednou vyschla. Konečně ho Ultor přivítal pohledem a tato chvíle vyvolala u mladého nocaře vzrušení, nesrovnatelné s žádným jiným, co zakusil doposud. Pretoriáni kráčeli krůček za šéfem a také pozdravovali kolegy krátkými kývnutími.

Konečně vstoupili do budovy. Nidor se na prahu zastavil, řekl krátce „Pohov, rozchod!“ a následoval hosty. Ihned zamířili do majorovy pracovny.

Nocaři s úlevou vydechli a jako jeden muž šli do jednacího sálu. Tam vytáhli z chladniček sáčky s umělou krví a začali ji spěšně popíjet, aniž se namáhali přelít ji do sklenic.

„To Ultor zabil každého z nás,“ pomyslel si Vesper, když přikládal k ústům sáček. „Každý z přítomných je jeho dílem, jeho darem, jeho Probuzením.“

„Je to podobné, jako kdybys potkal Stvořitele,“ řekl Alacer nahlas a uneseně vrtěl hlavou. „Docela jako...“

Vstoupili pretoriáni. Lord je zřejmě propustil, na základně nocařů se cítí naprosto bezpečný...

„Rozdělíte se, vážení?“ zeptal se jeden z nich při pohledu na bar. „Cesta byla těžká. Šéf hrozně kvaltoval a pilot vymáčkl ze stroje všechno, co v něm bylo. Dvě stě dvacet za hodinu... Cestou to s námi trošku házelo.“

Nocaři na něho pohlédli a některé obličeje se okamžitě rozzářily úsměvy.

„Seler!“ zvolalo několik hlasů.

Všichni ho obklopili. Staří známí se začali vítat a plácát po zádech. Mladší nocaři, kteří kolegy neznali, se nesměle drželi opodál. Několik z nich se vrhlo k baru, začali plnit sklenice.

„Jaké to je, chodit za Lordem? Povídej!“ znělo ze všech stran.

„No tak, trošku kultury!“ napomenul kolegy Seler a výmluvně hleděl na ostatní pretoriány, kteří stáli u vchodu s trochu nucenými, ale zdvořilými úsměvy. „Napřed se postaráme o hosty, ano? Pak přejdeme na mezinárodní, protože z nás čiší buranství.“

„Jistě, jistě!“ přitakali horlivě nocaři. „*Salvete fratres! Venite...*“

„*English highly appreciated,*“ prohlásil jeden pretorián a uctivě se pousmál. „*Latin for official use only...*“ Spiklenecky mrkl.

„Ovšem,“ přikývli nocaři. „*English much better, definitely.*“

„Naštěstí,“ pomyslel si Vesper s úlevou. S angličtinou si poradím. Kdybych měl lepit latinské věty, nikdy bych se nedověděl, jaké je být v blízkosti Šéfa.

Jeho názor zřejmě sdíleli všichni přítomní, atmosféra se totiž okamžitě uvolnila. Pretoriáni byli uvedeni k centrálnímu, čestnému stolu a usazeni na pohovky. Záhy jim vtiskli do rukou vysoké sklenky naplněné červenou tekutinou. Nocaři přisunuli křesla a usadili se kolem. Nastala chvíle ticha, plná napjatého čekání.

„*So tell us, please,*“ ozval se konečně Alacer, který hořel nedočkavostí. „*What it he like?*“

Pretoriáni na sebe pohlédli a vyměnili si spiklenecké úsměvy. Určitě na každé základně prožívali totéž. A měli připraven standardní soubor historek pro pobavení.

„*Well, brothers...*“ začal posléze jeden z nich.

Následoval proud barvitého vyprávění. O Lordu Ultorovi a jeho činech, o oddílech nocařů, povolávaných k životu ve

stále nových zemích. O utajené činnosti Kapituly, tvořící Nové Příměří.

Vesper poslouchal s vykulenýma očima a planoucími tvářemi. Cítil se, jako kdyby se najednou dostal do Orwellova roku 1984. Velkého Bratra přímo miloval.

* * *

Bylo už hodně po půlnoci, když do sálu nakoukl Nidor. Vyhledal pohledem Vespera a beze slova na něho kývl. Ten okamžitě vyskočil a odešel, provázen udivenými pohledy. Stanul na chodbě a cítil, jak se mu opět zrychluje tep a hrud' je svírána neklidem. Pohlédl na kapitána. Nidor měl zarudlé, opuchlé oči. Jako kdyby plakal, ale bylo to vůbec možné?

„Lord tě chce vidět,“ řekl Nidor tiše. „Pojď.“ Bez dalšího komentáře vykročil chodbou.

Vesper ho následoval. Olízl si suché rty. Takže... už?

Přišli k majorově pracovně. Nidor krátce zaklepal, oba vstoupili.

Ultor stál u okna, zahleděný na les zelenající se jarem. Pořád měl na sobě svůj dlouhý černý plášť, jako by se od něj nikdy neodlučoval.

Jakmile nocaři překročili práh, otočil se k nim a vrhl na ně ostrý pohled.

Vesperovi podklesly nohy. Od včerejška si sliboval, jak bude udatný, jak Lorda přesvědčí, že to dokáže, že vše zvládne... Teď si vůbec nebyl jistý. Cítil se malý, slabý a bezvýznamný.

Pohlédl úkradkem na Nidora. Ten stál s poslušně sklopenou hlavou, s výrazem zbitého, ne, přímo ztýraného psa.

Už mu to řekl, pochopil Vesper v záblesku mysli. A vzal všechno na sebe. Lord s ním nepochybně není spokojen.

Zvedl zrak a s obavami se podíval na Ultora. Ten v něm pomalu a pozorně četl.

„Co uděláš, když ti povím, že už nemůžeš být nocařem?“ promluvil náhle.

Vesperovým tělem projela vlna ostré, pronikavé bolesti. Zavřel oči a sevřel rty ve snaze ovládnout jejich chvění. „Takhle tedy,“ pomyslel si. „To je konec.“ Zpod víček mu vyklouzly slzy.

Najednou přišel ohromný, útěšný jas. Všechno bylo samozřejmé a prosté. Otevřel oči, pokročil několik kroků. Poklekl před Lordem a ohrnul límec. Předklonil hlavu, ruce položil na kolena.

„Sekni, Pane,“ požádal klidně.

Ultor vydechl s tichým sykotem.

„No ovšem,“ řekl. „Zapomněl jsem. Ty přímo miluješ efektní umírání.“

Vesper překvapeně zvedl oči.

„Poprvé jsi stál přede mnou hrdě. Přikázal jsi mi, abych přestal žvanit a dal se do práce,“ pokračoval Lord. „Pokud si dobře vzpomínám, bylo to nějak v tom stylu.“ Podíval se na Vespera a potom pohybem ruky naznačil sekání. „Vstaň a neblázni. Dramatické scény, to by mi tady ještě scházelo.“

Otočil se ke stolu a ve zlomku sekundy byl za ním a usadil se v křesle. Viděl, jak se mladý nocař zvedá a ohromeně se rozhlíží. Vzdychl a pohledem přešel k Nidorovi. Ten se okamžitě schoulil ještě víc.

„Velice dobrý mladý nocař,“ pronesl Ultor důrazně. „S velkým potenciálem, přímo z něho tryská Síla. Měl jsem s ním velice závažné plány. A teď šlo všechno k čertu! Mladík se ocitl ve velice nepříjemné situaci... kvůli jakési lenosti a hlouposti!“

Kapitán sklopil hlavu ještě níž.

„Jestli můžu něco udělat...“ poprosil pokorně. „Dovol mi to, pane. Třeba se dá zachránit, vynasnažím se ze všech sil.“

„Nevím, jestli smíme tak riskovat,“ prohlásil Ultor studeně. „Teprve jsem se dozvěděl, a...“ Na chvíli ztichl.

Pohlédl na Vespera, který stál nehnutě pořád na stejném na místě, a usmál se na něho. Zřejmě ho chtěl povzbudit.

„Z mého Rodu dosud nikdo nikdy nezradil,“ vysvětlil. „Žádný Bojovník se nestal renegátem. Až donedávna. Právě jsme se dozvěděli, že Aranea...“ opět se odmlčel a hledal slova. „Jeden z mých generálů, velice blízký spolupracovník...“ Polkl a pokýval hlavou. „Zradila. Přešla k renegátům. Bleskově rozmázla tamního Lorda, teď je řídí.“ Najednou ze sebe sypal věty jako z kulometu. „Můžeme čekat to nejhorší. Je dobrá. O tom není pochyb. Je dobrá. Atrox byl hloupý, věčně opilý dobytek. Aranea je inteligentní, má talent na intriky. Navíc prahne po pomstě. Nyní nám bude těžko.“ Opět zmlkl a potom dodal: „Nevím, jestli zvládneme i zradu nocaře.“

„Nidor mě přece bude hlídat,“ řekl najednou Vesper naprosto klidně. „V případě nutnosti mě zabije, ne?“

Ultor se obrátil na kapitána s nevyřčenou otázkou. Ten znovu polkl a s výraznou námahou přikývl.

„Možná pochybuješ o mé kompetenci, Pane...“ zachrptěl. „Nedivil bych se tomu, ale zaručuji, že se budu snažit...“

„Tak dobře,“ vzdychl Lord, dlaní si otřel čelo a zatvářil se utýraně. „Odpouštím ti, Nidore. Každý něco zvorá.“ A zamračeně dodal: „Sám jsem přece na vlastní přání dodal renegátům nového vládce.“

Okamžitě sklopili hlavy, aby nedali najevo svůj údiv. Lord Bojovník se veřejně přiznává k chybě, a navíc závažné? Nepochopitelné.

Ultor se najednou otřepal.

„Tak už dost politiky,“ prohlásil rozhodně. „Vespere!“

Oslovený se okamžitě napřímil.

„Ano, pane!“ ohlásil se.

„Co se stalo, to se neodestane,“ řekl Ultor vážně. „Ale máš duši, hochu. Myslím si tedy, že to za pokus stojí. Budeš se prostě muset víc snažit. Aby ses z toho dostal co nejrychleji.“

„Budu se vyhýbat všem problémům...“ spustil mladý nocař rychle, ale Lord ho hned přerušil.

„Právě naopak,“ pronesl rozhodně. „Budeš se s nimi utkávat co nejčastěji. Jenže s chůvou za zády. Nidore!“

Kapitán se okamžitě napřímil.

„Sejmu z tebe většinu povinností. Povýším někoho, kdo od tebe převezme část případů,“ slíbil Lord. „Tvou prioritou bude péče o mladého. Jakmile kýchne, musíš do pěti minut zjistit, který virus mu pronikl do dýchacích cest.“

„Upíří rýmu nemívají...“ chtěl Vesper zaprotестovat, ale schoulil se pod Lordovým přísným pohledem.

„Trénuji volný pohyb mezi lidmi,“ procedil Ultor pomalu. „Vám by se to také občas hodilo, než zapomenete, jak a o čem se tam mluví.“

„Rozkaz, pane!“ pronesli oba současně.

„Tak jděte,“ propustil je Lord pohybem ruky. „Za hodinu tu budete zpátky, oba. Pomůžete mi v Bunkru. Chci, aby mladý viděl, jak končí vášeň po krvi.“

„Rozkaz, pane!“ opakovali jako ozvěna.

Otočili se a vypochoďovali z pracovny. Stanuli na chodbě. Hleděli na sebe a tváře se jim pomalu rozjasňovaly.

„Podařilo se,“ zašeptali oba naráz.

Zvedli ruce a bratrsky je silně stiskli.

„Děkuji, mladíku,“ řekl Nidor trochu chraptivě. „Děkuji a... omlouvám se.“

„Neřeknu ti ‚Není zač‘, protože je,“ odpověděl Vesper vážně. „Ale nic není tak zlé, aby to nemohlo být lepší. Uvidíme.“

„Uvidíme,“ souhlasil Nidor a ještě jednou mu stiskl ruku.

* * *

Když všichni tři stanuli u renegátovy cely, Vesper nedokázal potlačit údiv. Vězeň byl nyní docela jinou bytostí. Pyšný tygr někam zmizel, na jeho místě se objevilo ubohé

klubíčko, které se třáslo a vzlykalo v koutě. Čtyřicet hodin jeho psychiku úplně rozvrátilo. Nidor na pokyn Lorda vepsal kód. Míříže se okamžitě zvedly, lasery zamrkaly a zhasly

Vstoupili do cely.

Fotobuňka chvíli čekala, a když už nikdo další bariéru nepřekročil, vyslala signál do ústředny. Pro jistotu za nimi jedna mříž zapadla.

Attagen konečně zvedl hlavu. Měl překrvené a uslzené oči. Po tvářích mu přeběhl záblesk porozumění. Pohnul se a s námahou usedl. Špičky mu vyčnívaly daleko přes dolní čelist. Snažil se schovat ruce za záda, ale stejně zahlédli, že má prsty okousané do krve.

„Tvá vlastní krev tě nenasytí,“ ozval se Ultor. „Potřebuješ něco jiného... vid’?“

Renegát se jen zašklebil. Vesper spatřil, že má tváře pokryté malými pupínky. Tak přece držkoval, pomyslel si. A hoši ho strčili do solária. Otřásl se, když si představil pálivé paprsky.

„Oho, Lord přivedl štěňátko,“ zachraptěl Attagen při pohledu na Vespera. „Copak, bude mu teď předvádět, že se nevyplácí vzdorovat? Že se nevyplácí být svobodný, protože tě hned praští?“

„Přesně tak,“ potvrdil Lord klidně. „Budu ho cvičit jako Pavlov své psy. Aby měl blicí reflex, jakmile pomyslí na to, co dělá z upíra nelegální krev.“

Pokynul Nidorovi, který mu podal nevelký černý necesér. Ultor ho otevřel a pomalu vytáhl plastický sáček s krví.

„Umělá,“ ušklíbl se renegát. „Omyl. Taková mě nefascinuje.“

Lord se usmál. Usedl do vzduchu a necesér si položil na kolena. Sáček s krví pověsil do vzduchu hned nad kufřík. Potom vyndal malou, dvoumilitrovou injekční stříkačku naplněnou průzračnou tekutinou.

„*Epinephrine hydrochloride*,“ přečetl nápis na etiketě.
„*Adrenalinum*.“

Roztrhl obal a celý obsah vstříkl do sáčku s krví. Nabodl ho nahoře, aby nevytekl obsah. Stříkačku hodil na podlahu. Odkutálela se s tlumeným zvukem plastu.

„Co tomu říkáš teď?“ řekl. „Chutnější?“

Renegát se na něho ohromeně zadíval. Jazykem si přejel po pokousaných rtech.

„Tak dobře, přidám ještě něco.“ Ultor vytáhl další stříkačku. „*Dopamine hydrochloride*,“ četl.

Specifikum rozbil a přidal ke krvi. Několikrát sáčkem zatřepal, aby se směs promíchala. Pohlédl na další stříkačku v neceséru.

„Tohle ti určitě zachutná,“ prohlásil a pustil sáček s krví, který zůstal viset ve vzduchu. „*Hydrocortisonum*. Paráda.“

Přidal do směsi hydrokortizon. Pohlédl na renegáta, který seděl na betonové podlaze a zíral na něho hladovým, vyděšeným pohledem. Po tvářích mu stékaly slzy.

„No tak, nebul tolik,“ pronesl Ultor s povzdechem. „Jako děcko, docela jako děcko. Jestli chceš, ještě ti něco přidám. A bude to unikát. Vsadím se, že jsi v životě nic takového neochutnal.“ Zvedl stříkačku s nápisem *Oxytocin*. „Zachutná ti, ručím za to.“ Vystříkl obsah a potom necesér rázně zavřel. „Už je těch dobrot dost.“ Předal kufřík Nidorovi.

Vstal, sáček s krví držel v ruce. Renegát zůstal na podlaze, kýval se dopředu a dozadu.

Ultor utrhl růžek sáčku a několik červených kapek si vytlačil do dlaně. Místnost se naplnila intenzivní vůní.

Vesper polkl.

Přesně stejně voněla krev v mučírně, dráždila skrytým, temným šílenstvím. Nocaře zamrazilo, zasvědily ho dásně... Potlačil to však jedinou, ale rozhodnou myšlenkou: Ne!

Ultor zvolna a rafinovaně zvedl dlaň k ústům a přejel ji jazykem.

„Že ale umím míchat koktejly,“ zamručel spokojeně.

Renegát u jeho nohou začal hlasitě kvílet. Lord na něho pohlédl a natáhl k němu zakrvácenou ruku.

„Tak co, pejsku?“ zeptal se pohrdavě. „Chceš olíznout pánovi ruku?“

Muž sevřel víčka, otřásl jím zoufalý vzlyk. Zvedl ruce k obličeji, potom si sevřel hlavu v bezradném, zoufalém gestu.

Vesper pocítil, jak se mu nakrátko ostříhané vlasy ježí na hlavě. Pohlédl nenápadně na Nidora. Kapitán stál klidně, ale jeho bledost jednoznačně prozrazovala pocity, které s ním cloumaly.

„Ne, to ne.“ Ultor pokrčil rameny a opět zvedl dlaň k ústům.

Tu se k němu renegát s pláčem vrhl. Uchopil ho za ruku, přitáhl ji k sobě a začal z ní rychle olizovat krev. Lord stál klidně a mlčel.

Zlomil vězně. Už nic víc dělat nemusí.

Attagen posléze jeho ruku pustil. Padl na podlahu a položil se na studený beton. V obličeji se mu pomalu objevoval výraz nesmírné úlevy.

„Dobře víš, že toho bylo moc málo,“ řekl Ultor a otřel si ruku o plášť. „Hned to přestane působit. A všechno začne znovu.“

„Vím,“ zašeptal renegát s očima upřenýma na strop. „Máš mě. Jsi pánem mého utrpení... i úlevy. Co chceš? Pověz.“

„I tak uděláš všechno, co budu chtít,“ prohlásil Ultor beze stopy triumfu. V jeho hlase zněl smutek. „Chci, abys zradil. Abys nám pověděl všechno, co víš.“

Attagen zavřel oči a znovu jím otřásl zoufalý vzlyk.

„Uděláš to,“ řekl Ultor klidně. „Je to pouze otázka času. Dříve nebo později to uděláš, ten hlad je silnější než ty. Víš to.“

Renegát se překulil na bok a schoulil se v poloze plodu. Pohlédl na ně a zachmuřeně přikývl. Úleva mizela, v jeho očích se opět začal objevovat hlad.

„Tady máš!“ Lord mu hodil celé balení. „Mám pocit, že se nám bude rozmlouvat lépe, když budeš... ve veselejší náladě.“

Sáček uhodil ležícího muže do zad, část obsahu vycákla. Upír se na něj okamžitě vrhl a lačně pil. Neklidným pohledem sledoval skvrny rychle zasychající na betonu. Neměl by je napřed olízat?

Najednou znehybněl a podíval se na Ultora. Pochopil, že Lord zná každou jeho myšlenku.

A že ho má v hrsti. Naprosto.

Takže je úplně jedno, jestli stačí červené louže olízat. Když bude spolupracovat, dostane tolik upravené krve, kolik bude chtít. A když ne... Pak těch několik skvrn stejně nebude mít význam.

Lord pomalu přikývl.

„Prosím jen o jedno,“ zachraptěl najednou Attagen a odtrhl sáček od úst. „Až nastane čas a budeš mě chtít setnout... Dej mi předtím napít. Dovol mi umřít důstojně. Ne v tomto stavu, hladovém...“

„No, nevím,“ zaváhal Ultor, „Tvůj příklad je velice poučný, jistě chápeš. Třeba tady ten mladý nocař...“ pohlédl na Vespera. „Určitě si mockrát rozmyslí podlehnout dočasné touze po nelegální krvi.“

Vesper horlivě přikývl. Hrůza, kterou sleduje, má jen málo společného s pyšnou existencí tygra.

„Hlupáku...“ zašeptal renegát. „Nechápeš jedno. Teď je mi zle, dokonce moc. Ale bylo dobře, moc dobře... A toto je cena, která se platí. Nelituji ničeho. Čeho bych měl litovat? Nočních letů, kdy nade mou svítí měsíc, já uháním oblohou a celý svět leží zděšeně u mých nohou?“

„Celý svět, ovšem,“ vzdychl Lord Bojovník. „Nanejvýš tlupa vyděšených nicek. Měl jsi plnou hlavu nesmyslů, protože jsi byl zfetovaný. To je všechno. Svět neleží nikomu pod nohama, na takové pitomé zábavy je moc velký. Možná

Skrytý by se ho mohl zmocnit... Ale on ho prostě nechce.“
Umlkl, jako kdyby už neměl co dodat.

Attagen už také nepromluvil. Ležel na zádech a upíral oči na šedivou betonovou klenbu. Všichni tři nad ním stáli a sledovali, jak se jeho obličej pomalu vyhlazuje.

* * *

Renegát zamrkal a usedl. Oči se mu zaleskly, krev začala působit. Po chvíli pružně vstal jako vyměněný. Výsměšně a vyzývavě se zasmál.

„Tak dobře, lumpe,“ otočil se k Ultorovi. „Tak co chceš vědět, lidský vlezdoprdelko? Chceš slyšet, jak žijí opravdové šelmy, ne ta vykastrovaná holota, které namlouváš, že máte větší cenu než psi?“

„Jak to mluví s Lordem?“ ozval se ve Vesperově hlavě pobouřený hlas. „Okamžitě toho hajzla zabij!“

Mladý nocař se otrásl vztekem. Popošel dopředu, vytáhl z kapsy pistoli a bleskově vystřelil. Raz, dva, tři, dvě střely do Attagenovy hrudi, jedna do hlavy. Upír nebo ne, devítimilimetrové lugery, Full Metal Jacket, ze vzdálenosti několika metrů mu musí rozmáznout mozek o zeď. A s tím si neporadí ani nejlepší regenerační schopnosti.

„Hezké,“ zasmál se Ultor uznale.

Plnoplášťové kulky chvíli visely ve vzduchu a potom spadly na zem. Vesper zamrkal a rozhlédl se, jako by se právě probudil. Pohlédl na zbraň, kterou stále držel zvednutou. Pomalu spustil ruce.

„Přinejmenším jsem se pokusil,“ vzdychl těžce Attagen. „Předvídal jsi to, pochopitelně. Pochytil jsi střely. Vem tě d'as, Ultore. Vem tě d'as.“

„Schovej zbraň,“ doporučil Lord s pohledem upřeným na Vespera. „Ustup. A nasad' si lepší zrcadlo, mladíku.“

„Žádné zrcadlo si neber,“ uslyšel Vesper v mysli. „Dobře. Velmi dobře. Ať si renegát myslí, že jsi slabý. Že si s tebou může dělat, co chce.“

„Ano, pane,“ ustoupil Vesper a schoval pistoli do pouzdra.

Bezděčně se zachvěl. Kdo k němu v duchu před chvílí mluvil? Lord? Nebo ho renegát dokonale napodobil?

„Nidor a já ho za chvíli napadneme. Bude se bránit,“ uslyšel opět onen hlas. „Pokusí se tě přetáhnout na svou stranu. Dovol mu to. Máš s ním přece soucit. Je to hrdý, svobodný tygr... donucený lízat ruku pronásledovateli. Takový by neměl být osud šelmy.“

Vesper zavřel na chvíli oči. Hlavou se mu honily myšlenky jako šílené.

Ultor. To určitě mluví Ultor. Má plán.

Ale může to být i Attagen. Má také plán. Musí jej mít, hraje o definitivní sázku. Vydává se za Lorda, aby opět převzal moc...

„Nevím, kurva, nevím!“ pomyslel si Vesper zděšeně.

Stál zpříma, mírně rozkročen, ruce spojené před tělem. Zvedl hlavu a upřel na vězně lhostejný pohled.

„Čím se poslední dobou zabývají renegáti?“ zeptal se Ultor nahlas. „Pořizujete si dealerství nelegální krve? Nestačí vám vylupovat krevní banky?“

„Jen klid, mladíku. Poradíš si,“ zazněl hlas. „Jsi odolnější, než se ti zdá,“ dodal s náznakem úsměvu. „Málokdo by mi dokázal říct do očí, abych přestal žvanit.“

Vesperovou myslí se rozlila vlna úlevy. Lord, přece jen to je Lord.

„Ano, Pane,“ potvrdil okamžitě. „Poradím si... Zkusím to!“

„Víš, z něčeho je třeba žít,“ odpověděl pomalu Attagen. „Hodlali jsme si trochu přivydělat...“

„Tak přece nechceš spolupracovat,“ pronesl rozhněvaně Ultor. „Namlouváš mi nějaké žvásty. Myslíš si, že jsi dostal tu krev zadarmo?“

„Nebude se bránit, protože se musí starat o nás,“ vysvětloval hlas Vesperovi. „Ty jen poslouchej. Je zfetovaný, může hodně prozradit... Pohyb!“

„Tak tady máš, co jsi chtěl,“ procedil Lord.

Renegátova tvář se stáhla v bolestivé křeči. Ultor s Nidorem zahájili psychický útok. Attagen se předklonil, klesl na kolena, nakonec upadl na podlahu. Začal se svíjet bolestí.

„Pomoz mi...“ uslyšel Vesper. „Ať mi to nedělají, kurva... Ať aspoň hrají čestně, jak se na Děti Noci patří... Zasraní psi!“

Renegát se svíjel v křečích, prsty dokrvava rozdíral o hladký beton. Vesper pocítil, jak ho zalévá vlna soucitu.

„To je můj Pán!“ namítl. „Všechno, co dělá, je správné.“

„Jsi taky zotročený pes!“ vybuchl renegát. „Pavlovův pes, vycvičený, aby mučil, aby zabíjel na pokyn!“

„Vespere, dej se do práce, kurva!“ houkl Lord nahlas. „Jsi nocař nebo ne, kruci! Seber ho!“

„Sloužit, čoklíku, sloužit!“ dodal Attagen okamžitě. „Chtěl jsi uniknout z banality, neposlouchat příkazy každého hajzla, který s tebou orá? Tady to máš! Jsi nocař...“

„Nemůžeš nabídnout nic lepšího!“ odsekl Vesper. „Přinejmenším nelížu na kolenou ničí ruku jako ty před chvílí!“

„Jen počkej!“ vybuchl najednou renegát. „Už brzy oni pokleknou u našich nohou! Všechny je zdrogujeme, každému dáme zadarmo posílenou krev! Naletí na to jako zvědavé děti... A potom budou prosit o další, všichni! A nakonec dojde i na nocaře! Jako já teď bude se Ultor svíjet u nohou Araneje!“

„Stačí? Budeš mluvit?“ zeptal se Ultor klidně a povolil tlak.

Attagen ležel na zemi a těžce dýchal.

„Proč jsi mi dal tu krev?“ V poraněných ústech sotva pohyboval jazykem. „Mohl jsi mě nechat tady na zemi... Proč?“

„Nepoznal bys rozdíl,“ odpověděl Lord klidně. „Jen bych ti přidal bolest, kterou bys při tom, co tě drželo, ani nepoznal. Zato teď...“ Vší silou do něho strčil, až muž přelétl celu, narazil na stěnu a bezvládně se sesunul na zem.

Ultor k němu přistoupil, oba nocaři ho okamžitě následovali.

„Poslyš, ničemo!“ procedil Lord, popadl renegáta za vlasy a zvedl jeho obličej k sobě. „Když tě budu muset rozkrájet na kousky, udělám to, ale tak, abych tě nezabil. Budeš trpět staletí, dokud budu chtít. Střídavě bolestí a hladem po krvi. Je ti to jasné?“

Vězeň zamrkal, nebyl schopen ani pohnout hlavou.

„Teď!“ vyslal Vesperovi zoufalou výzvu. „Je zaměstnán, nečeká tě, nevšimne si. Dokážeš mě zabít! Netrap se, naši udělají, co bude třeba, všechno je připravené! Dílny opravdové, plnohodnotné krve jen čekají na pokyn Araneje. Tato byla poslední, kterou jsem kontroloval. Zvítězíme! Jen mi teď pomoz...“

„Mám to chápat jako ,ano‘?“ zeptal se Ultor.

Attagen se pokusil přikývnout, ale jen se bolestivě zašklebil.

„Prosím...“ zašeptal v mysli. „Už dlouho nevydržím...“

„Nemusíš,“ řekl najednou Lord. „Mladého jsme odposlouchávali. Vlastně už vím všechno, co potřebuji. Pusť ho, Nidore, to stačí.“ Rozevřel prsty, hlava oběti klesla.

Narovnal se, ustoupil o krok a pohlédl na vězně. Nocaři ustoupili také, postavili se za Lorda.

Renegát opřel čelo o studený beton. Zhluboka se nadechl, potom vypustil vzduch z plic. Tělem mu proběhl záchvěv, který se záhy přerodil v silné, nezvladatelné křeče.

„Založili jste několik výroben nelegální krve,“ oznámil Ultor. „A předpokládám, že jsi dohlížel na provoz. Aranea má v plánu vytvořit co nejrozsáhlejší distribuci drogy, rozdávat ji skoro zadarmo. Poznávám její genialitu... a současně hloupost.“

Attagen zvedl hlavu a podíval se na něho. Pochopil, že prohrál i tuto hru. Z očí mu pomalu začaly kanout slzy.

„Nikdy nedokázala pochopit,“ pokračoval Ultor klidně, „že když je něco zadarmo, nestojí to za moc, a proto to nemá velkou cenu. Kdyby za tu krev bylo třeba platit, a to masně, upír, který ji koupil, by se zamkl doma na čtyři západy, než by ji ochutnal. Spustil by záclony, vypnul televizi, vyhodil mobil oknem. A takto... Nějaký břídlil dostal zboží levně a hned ho okusil.“ Zavrtěl nedůvěřivě hlavou. „V baru, představ si, mezi lidmi. Velice neopatrné.“

Renegát zavřel oči.

„Tak je to tedy,“ zašeptal rezignovaně. „Odtud jste se to dozvěděli...“

„Kapitán Nidor ho okamžitě zaznamenal,“ pokračoval Ultor. „Informoval o droze mašinu AVB a ta už postupovala svou cestou. Víš, jak to s takovými institucemi je. Vložíš lístek s otázkou a mašinka mele, mele a na druhé straně vyplivne odpověď. Jsem přímo nadšen, že mám své nocaře lokalizované právě tady. Díky tomu lidé pro nás dělají, co chceme. Opravdu nevím, proč se ti nelíbí naše spolupráce s nimi.“

„Vůbec ho nelituji...“ pomyslel si Vesper při pohledu na Attagenův smrtelně bledý a bolestí ztuhlý obličej. Vůbec. Je to renegát, nepřítel. Bylo mu do pláče.

„Jaké máte další plány?“ zeptal se Lord. „Nebo ne, počkej.“ Zvedl ruku. „Pánové, namáhejte šedé buňky. Zajímá mě, co navrhnete. Nidore, ty sděluj jen v duchu. Vespere?“ pohlédl na něho pozorně.

Ten jen polkl. Jak mám vědět, co chystají renegáti... Přece nejsem jedním z nich, k ďasů!

„Klid, nocaři,“ řekl Ultor mírně. „Před chvílí jsi udělal kus vynikající práce. Musíš umět rozpoznat nepřítele, předvídat jeho kroky, myslet jako on. Vciť se ještě na chvíli do renegáta, vzpomínej, poslouvej ho. Co bys udělal na jeho místě?“

Vesper přivřel oči. Přivola v duchu veškerou nenávist, pohrdání pro zrádce, špinící se spoluprací s lidmi, nehodné vznešeného jména Děti Noci...

„Nakazit hladem všechny,“ začal sypat jako dávka z kulometu. „Odříznout je od dodávek neutrální krve: vyhodit výrobu do vzduchu, zničit sklady. Část zásob ponechat, ať si myslí, že jsou neutrální, a nenápadně je našprajcovat. Vytvořit vlastní bojůvky, eliminovat nocaře. To je válka, a ne hra!“ Se supěním ustal.

Zvedl víčka a unaveně se zadíval na Lorda. Ten chvíli mlčel a jen pomalu přikyvoval.

„Ano,“ řekl. „Souhlasí. Jak jsi mluvil, četl jsem přitom renegáta... právě takové mají záměry.“

„Ne!“ vykřikl najednou Attagen v mukách. „Ne!“ Popadl se oběma rukama hlavu a hlasitě vzlykal.

„Chceš ještě něco dodat?“ zeptal se ho Ultor klidně. „Poslouchám... Víš, musíme si pospíšet do Kapituly. Já, ty, dealer a senzibil. Ostatní Lordi se musí dozvědět všechno, a to co nejrychleji. Je přece válka.“

Renegát se zvedl, jen s námahou stál na nejistých nohách. Zoufale na něho pohlédl.

„Vyhrál jsi, Ultore, úplně vyhrál,“ řekl zlomeným hlasem. „Stejně už víš všechno, co jsi chtěl. Zabij mě proto, tady a teď, prosím. Nepohod' mě Lordům k nohám. Dealer tu krev nepil, nějak se vyveče. Senzibil... určitě ho budete chtít využít, ostatně on bude stejně pracovat pro toho, kdo mu zaplatí nejvíc. A já...“ Zhluboka vydechl, hlas se mu pořád třásl. „Představuji si, co se mnou budou chtít dělat. To, co se dělo tady, byla jen přehra, vím.“ Polkl. „Máš přece právo vykonávat v terénu rozsudky. Slituj se, Ultore... Bojovníku... Pane...“ zmlkl a celý se třásl.

Lord na něho zamyšleně pohlédl. Nakonec přikývl.

„Poklekni,“ vyzval ho. „Já vím, renegáti před nikým neklekají, stejně jako mí bojovníci... Ale udělej to. Poklekni přede mnou, Attagene.“

Muž se na něho upřeně podíval a obličejem mu blesklo porozumění. Ovládl se, soustředil. Sesunul se na kolena a předklonil hlavu. Zavřel oči.

Ultor udělal krok a úkrok, takže se ocitl po renegátově boku. Odkryl cípy svého pláště a vytáhl meč. Pomalu ho zvedl. Chvilí pozoroval bledý obličej, bezhlasně se pohybující rty... A potom vší silou spustil katanu. Zasvištěla vzduchem, ostrá ocel přeřala kůži, svaly, šlachy, zaskřípala o obrátle. Pokračovala dál... Useknutá hlava se odkutálela po betonu. Trup se bezvládně zhroutil, krev se rozprskla, obarvila beton červeně a cákla na Lordův plášť.

„Už se nikdy neprobud', bratře,“ zašeptal Ultor a strásal z meče červené skvrny.

Zastrčil katanu do pochvy a pohlédl na nehybné, jakoby z kamene vytesané nocaře. V tváři se mu zračila obrovská únava.

Vydal Nidorovi němý rozkaz. Ten se zachvěl, uchopil renegátovu hlavu za vlasy a zvedl ji z podlahy. Pak ji pohodil k odsouzencovým nohám.

„Už se nikdy neprobud', bratře,“ opakoval po Ultorovi.

Oba pohlédli na Vespera.

Mladý nocař přikývl, oči upřené na renegátovo mrtvé tělo.

„Už se nikdy neprobud',“ s námahou vydechl sevřeným hrdlem, „bratře.“

„Opravdu nemáš proč,“ dodal v duchu.

Krev se rozlévala ve velkou šarlatovou louži. Lord stál na místě, zahleděn na Attagenovo tělo. Posléze se otočil ke svým bojovníkům a pokýval hlavou. Bledého Vespera povzbudivě poplácal po rameni.

Přistoupil k mříži. Se zasyčením se zvedla, přestože se modrého monitoru vůbec nedotkl. Vyšel z cely, nocaři ho následovali. Tmu na stěnách střídaly modré záblesky ultrafialových laserů. Bojovníci postupovali chodbou Bunkru pomalými, unavenými kroky.

Jejich boty zanechávaly na podlaze krvavé otisky.

§ 3

1. Před použitím střelné zbraně jsou policisté povinni:
 - a) po předchozím zvolání POLICIE vyzvat osobu k chování v souladu se zákony, zejména k okamžitému odhození zbraně nebo nebezpečného nástroje, zanechání útěku, upuštění od nezákonného jednání nebo od použití násilí;
 - b) v případě neuposlechnutí výzvy uvedené v bodu 1) pohrozit použitím střelné zbraně zvoláním: STŮJ NEBO STŘELÍM;
 - c) provést varovný výstřel bezpečným směrem, pokud výzvy uvedené v bodech a) a b) budou neúčinné.
2. Předpisů odst. 1 se nepoužije v případech uvedených v § 17 odst. 1 bod 1, 3, 5 a 8 zákona a také v dalších případech, kdy z chování osoby se zbraní nebo s nebezpečným nástrojem vyplývá, že jakýkoli odklad hrozí bezprostředním nebezpečím pro život nebo zdraví lidí.
3. Použití střelné zbraně v situaci, o které hovoří odst. 2, musí předcházet zvolání POLICIE.

Nariadení vlády ze dne 19. července 2005 o podrobnější úpravě způsobu postupu při použití střelné zbraně policií a zásad použití střelné zbraně oddíly a skupinami obdobnými policii.

(Sbírka zákonů ze dne 22. července 2005)

Asymetrická válka

Černé BMV pomalu projelo Flemingovou ulicí a zastavilo před gymnáziem Zbygniewa Herberta ve Varšavě. Z auta vystoupili dva muži v džínách a svetrech. Vypadali na třicet, možná o fous víc, dalo se tedy pochybovat, že sem přijeli pro své ratolesti. Na vyzvednutí žáků ze školy byla ostatně již dost pozdní doba. Slunce už zapadlo, což začátkem května znamená nejméně jednadvacátou hodinu.

Příchozí přehlédli školní budovu dlouhým pozorným pohledem. Dvnitř však nevstoupili. Pokračovali na křižovatku s Kątského ulicí, kde odbočili doprava. Kráčeli pomalu, procházkovým tempem, podél drátěného pletiva nataženého na betonové, přinejmenším čtyřicetimetrové podezdívce. Po chvíli pletivo nahradila kovová, pětimetrová bariéra.

„Tato strana odpadá,“ usoudil jeden z nich. „Tank by možná projel, ale než se dostane přes půl města...“ Zavrtěl hlavou. „Tudy ne.“

„Nákladník nepřichází v úvahu,“ přikývl jeho společník. „Na té podezdívce si urazí výfuk. Podíváme se dál.“ Přidal do kroku.

Šlapali, dokud zídka neskončila a na její místo se nevrátilo pletivo. Nad plotem se táhly ve třech řadách ostnaté dráty.

„Podívej se, Nidore,“ ozval se první muž, „tomu se říká ochrana.“ Ukázal na místo, kde bylo dost nedbale zadrátováno přetřžené nebo přestřižené pletivo. „To bych dokázal uvolnit i já.“

„Co chceš v této zemi,“ vzdychl druhý.

Pokračovali kolem oplocení, opět odbočili doprava. Na druhé straně blátivé uličky stály malé domky mezi stromy, které se začínaly zelenat. Někde zaštěkal pes.

Muži došli na konec slepé cesty a zastavili se u pletiva. Pohlédli na budovy Polfy Tarchomin mezi ním.

„Tak podej hlášení, mladíku,“ řekl Nidor. „Jak se ti líbí ochrana objektu?“

Oslovený se ještě chvíli rozhlížel. Ukázal na blátivé louže za plotem.

„Naprostý průser,“ zafuněl znechuceně. „Nedělají žádné obchůzky. Nikde ani stopa po botách. Žádné otisky psích tlap.“ Zvedl hlavu a pohlédl vzhůru. „Zajímalo by mě, jak často ten plot vůbec kontrolují.“ Ukázal na kus utrženého ostnatého drátu, který visel opodál. „Nezdá se, že se utrhł před chvílí.“

„A ten břečťan porůstá pletivo v šířce nejméně čtyř metrů,“ dodal kolega. „Přes plot by se ani nemusela házet deka. Bude to s nimi těžké, Vespere. Moc těžké.“

Společník přikývl. Znovu se zahleděl na tovární budovy spojené sítěmi kabelů a potrubí. Byly mezi nimi vidět velké cisterny.

„Pojď, podíváme se zepředu.“

Otočili se a vraceli se podél plotu. Pohlédli na lampy, několik jich nesvítilo. Celé plochy tonuly v polotmě.

„*Polnische Wirtschaft*,“ zavrčel Nidor, bůhvíproč německy.

Přišli zpátky ke škole a pokračovali k hlavnímu vchodu. V duchu zaznamenali: nájezd na okruh, vlevo vysoká správní budova, vpředu vrátnice, po obou jejích stranách ocelové brány.

Hlídač byl bdělý. Jakmile se přiblížili, vyšel ven. Vesper zamířil k bankomatu, umístěnému ve venkovní zdi. Pomalu, beze spěchu, zasunul kreditní kartu do štěrbin. Vytřukal PIN. Při pohledu na stav účtu se zamračil.

„Je to slabota, pane Malinowski,“ pomyslel si. „Zdá se, že vlast vaši obětavost moc neoceňuje.“

Usmál se s příměsí hořkosti. Naštěstí skutečný plat nocaře je posílán do banky ve Švýcarsku. Proto jen velice zřídka pohlížel na chudičké konto Jiřího Malinowského, poručíka Agentury vnitřní bezpečnosti.

Strážný ucouvl, ztratil o příchozí zájem. Možná je ještě pozoroval kamerami instalovanými zvenku. Pokud se mu ovšem chtělo.

„Nákladník by těmito branami projet dokázal,“ usoudil Nidor. „Nebo možná branou v rohu parkoviště vpravo. Vidiš?“

Vesper přikývl. Převzal z bankomatu sto zlotých a počkal, až stroj vyplivne stvrzenku. Konto poručíka Malinowského právě výrazně zeštíhlo.

„Pojď, obejdeme prostor ještě ze strany Plochocinské,“ navrhl Nidor, otočil se a zamířil k autu.

„Nemyslím, že to tam bude lepší,“ vydal se Vesper za ním. „Myslíš, že na jedné straně se ochranka objektu povaluje a na druhé si zaslouží medaili?“ Zavrtěl hlavou.

„Kdepak,“ zněla odpověď. „Ale ověřit to musíme. Před rozhodnutím bude Lord chtít všechny údaje.“

Spěchali k automobilu, až jim bláto odletovalo od bot. Konečně nasedli do bavoráka a zabouchli dveře.

„To sami zabezpečit nedokážeme,“ řekl Nidor a otočil klíčkem.

Motor naskočil a zaplnil vzduch dutým, skoro kočičím vrněním. Auto trošku couvlo, potom opsalo úzký půlkruh a vjelo na vozovku. Pomalu se sunulo ulicí.

„Jasně. Ten objekt neochráníme ani za nic,“ souhlasil Vesper a pozoroval oknem budovy továrny. „Myslím, že se budeme muset dohodnout se zakuklenci.“

„O tom rozhodne Ultor,“ prohlásil kapitán AVB vážně. „Ale podle mě máš pravdu.“ Zmlkl, jako by se neodvažoval komentovat případné Lordovo rozhodnutí.

Auto se plížilo podél zástavby. Oba mlčeli a pozorně sledovali objekt. „Je snadné ho napadnout, ale obtížné bránit,“ trápily je neveselé myšlenky.

* * *

„Situace vypadá následovně,“ zahájil major rozpravu o několik hodin později. „Máme všechny důvody k domněnce, že nás renegáti v nejbližší budoucnosti napadnou, možná během týdne. Víte, co to znamená.“

Nocaři si vyměnili chápavé pohledy. Takže je to pravda, začala válka.

Dosud v tajném středisku nocařů v Emowu, maskovaném jako III. sekce Úřadu pro záležitosti Bílé rozvědky, kroužily na toto téma jen domněnky a klepy. Jisté bylo jen to, že při jedné z posledních akcí nečekaně zatkli renegáta, navíc střezného senzibilem. Chytla se i menší rybka, místní dealer s nelegální krví. Případ byl však natolik vážný, že k nim přijel samotný Lord Ultor, i když jen na jednu noc. Vyslechl vězně, vykonal polní exekuci renegáta a okamžitě odletěl svým vrtulníkem. Senzibila vzal s sebou. A nezanechal žádné vysvětlení. Oba důstojníci, kteří pomáhali při výslechu, mlčeli jako hrob. Kapitán Nidor ani poručík Vesper neřekli slovo o událostech, jichž byli svědky. Nenachytali se ani na žádné úskočné otázky nebo mnohoznačné narážky.

Něco se však chystalo a určitě to bylo závažné. Vnímali to všichni, vedeni neomylným instinktem šelem.

A nyní se sám major konečně rozhodl odhalit cípek tajemství. Renegáti. Válka. Koneckonců co jiného se dalo čekat?

A bylo třeba vědět něco víc? Dříve nebo později ke konfrontaci muselo dojít.

Raději dříve, pokud měl být pravdivý další z drbů. Lordem Renegátem se údajně stala generál Aranea, blízký spolupracovník lorda Ultora. Dokonce se říkalo, že výjimečně

blízký, i po osobní stránce. Aranea zradila, ale nevědělo se, z jakého důvodu. Co když ji Ultor zradil první? V každém případě generál přešla k renegátům, bleskově vyřídila tamního Lorda a zaujala jeho místo. Nyní se touží pomstít samotnému Ultorovi a jeho Rodu. Nocaři tedy mají vážného nepřítele.

Pokud to všechno je pravda, samozřejmě.

„Mluvím o totální válce,“ zdůraznil major a vážně pohlížel na podřízené. „A k naší smůle naprosto asymetrické.“

Přikyvovali. Asymetrická válka, pojem vytvořený politology v devadesátých letech minulého století. Při střetnutí dvou stran, z nichž jedna je vojensky nepoměrně silnější než druhá, se slabší uchyluje k absolutně nekonvenčním metodám a současně minimálními prostředky dosahuje maximálního efektu. Jedna strana získá značného účinku nízkými náklady, druhá potřebuje velké prostředky k jejich neutralizaci. Jinak řečeno partyzánský boj... nebo terorismus.

„Nač se vrhnou nejdříve, šéfe?“ otázal se okamžitě Alacer, velice zkušený nocař. „Co musíme hlídat?“

„Prozatím jsme určili tři základní cíle,“ odpověděl major. „Ale postupně. Jejich plán je založen na získání co největšího počtu obyvatel na svou stranu. Hodlají toho dosáhnout dodáním velkého množství nelegální krve na trh a zničením takové zásoby neutrálního pokrmu, jak jen dokážou. A pokud se jedná o jejich strategické cíle, tak...“ Na chvíli se odmlčel a potom začal rychle vypočítávat: „Za prvé je ohrožen sklad umělé krve. Za druhé továrna, která má každou chvíli zahájit výrobu tohoto prostředku pro polský trh. A za třetí, pánové,“ pousmál se, „my.“

„Určitě jim stojíme v cestě,“ prohlásil kapitán Nidor. „A asi nemůžeme počítat s tím, že nevědí, kde sídlíme.“

„Jak by se to mohli dozvědět?“ vzkypěl Alacer pobouřeně. „Žádný nocař nezahlásil... Nikdy!“

„Můžu předpokládat, že generál Aranea měla přístup k některým dokumentům,“ pronesl Vesper dost hlasitě. „A při

přechodu na onu stranu si asi nezapomněla vzít domácí práci.“

Všichni ztichli a výmluvně na něho pohlédli. Mladý nocař najednou zrudl.

„O tom jsem ještě nemluvil, že?“ prohlásil major klidně. „Skvělá práce, poručíku. Dokonalé držení jazyka za zuby... Jen škoda, že o několik sekund předčasně.“

Vesper sklopil hlavu a přivřel oči. Zvoral to, k d'asu.

„Omlouvám se,“ vykoktal.

Velitel přikývl.

„Jak z některých drbů víte...“ zdůraznil slovo drbů, „došlo ke změně na místě Lorda Renegáta. V současné době tuto funkci zastává generál Aranea, kterou někteří z vás znají osobně a někteří jen z doslechu.“

„Pokud vím, zabývala se vyzvědačstvím,“ řekl kapitán Umens. „A vedla si skvěle. Zato její bojový talent je, řekl bych, nepatrný.“

Major přikývl.

„Jejím výkonným vojákem je generál Nex,“ pronesl s málo postřehnutelným údivem.

„Ona ten převrat naplánovala a on ho vskutku mistrovsky provedl.“

„Nex?“ zeptal se Alacer nedůvěřivě. „Ale on... Je z Rodu Vinařů! To je pouhý šumař! Co se plete do operační práce?“

„Zřejmě nerozpoznaný talent,“ zapojil se do diskuse Clam, třetí kapitán nocařů. „To se přece stává... Hlavně pokud některý Rod získá klienta před námi.“

„Ale... z Vinařů?“ vrtěl hlavou Alacer. „Taková změna, z playboye a drnkálka generálem renegátů? To je konec světa...“ vzdychl těžce.

„Nevzávej Skrytého,“ zabručel bezděčně Umens.

Chvilí mlčeli a zpracovávali vyslechnuté informace.

„Nu což, pánové,“ vrátil se major k vedení rozpravy, „evidentně jsme v první palebné linii, i kdyby jen kvůli zeměpisné lokalizaci a blízkosti sídla renegátů. Svoje nápady

vyzkoušejí nejdříve na nás, potom začnou krok za krokem rozšiřovat svou říši. Jako další přijdou na řadu Češi a Slováci. Tamní oddíly nocařů byly rovněž uvedeny do stavu pohotovosti. Prozatím se však věnujme našemu dvorečku.“ Odkášlal si a pokračoval klidným nevzrušeným hlasem: „Situace byla prodiskutována na mimořádném zasedání Kapituly. Rozkazy pro náš region jsou následující. Zaprvé zajištění skladu krve.“ Pohlédl na Clama. „Kapitáne, jste za to osobně odpovědný.“

„Rozkaz!“ zněla okamžitá odpověď.

„Objekt je přísně tajný, proto do toho nebudeme zatahovat žádné lidské instituce. Dostanete dvacet nocařů pro práci ve směnách.“

Clam bez komentáře přikývl.

„Kapitán Umens se postará o zabezpečení zdejší základny v Emowu,“ nařídil major. „Také dvacet, na směny.“

„Rozkaz!“ potvrdil Umens a po tváři mu přelétl spokojený úsměv.

„Kapitáne Nidore,“ otočil se major k poslednímu ze svých zástupců, „postaráte se o zabezpečení továrny Polfa Tarchomin. Dostanete zbývajících deset nocařů.“

„Nebude to snadné,“ vzdychl oslovený. „Ten objekt je z hlediska ochrany přímo pláž.“

„Smíte počítat s pracovníky Úřadu protiteroristických operací,“ odvětil major. „Máme se na ně obrátit s oficiální žádostí AVB o pomoc a podporu.“

Nidor vrtěl pochybovačně hlavou.

„Spolupráce může být problematická. Určitě by to dělali rádi sami. Společné akce AVB a policie jsou dost vzácné. A to nemluvím o tom, že i pro nás bude operační práce s lidmi určitou novinkou...“

„Neodmítnou, nemůžou,“ prohlásil velitel rozhodně. „Lordi už zatáhli za některé bruselské šňůrky. K4 COREPER, Europol, dokonce i Police Cooperation Working Group v

případě potřeby zmáčknu naše Vrchní velitelství policie. Samozřejmě v rukavičkách, jemně.“ Major se usmál.

Někteří přítomní se na sebe ušklíbli. Jemný nátlak z Bruselu byl občas přirovnáván k takzvaně neodmítnutelné nabídce Kmotra. Nu což, takový je svět. Je třeba se s tím smířit... nebo umřít. Podruhé.

„Nuže, pánové,“ prohlásil major. „Konkrétní plány budou zpracovány v jednotlivých podskupinách. To je prozatím vše. Některé otázky?“

Rozhlédl se po sále a viděl klidné, zamyšlené obličeje. Nikdo nepromluvil.

„Tak...“ prolétlo Vesperovi hlavou. „Už nám chybí jen nějaký horlivec, který by teď vstal a zeptal se ‚A kdy jim půjdeme nakopat zadky šéfe?‘ A bylo by to jako ve béčkovém americkém filmu...“

„V tom případě děkuji,“ ukončil velitel rozpravu.

mlčeli dál. Otázky padnou, samozřejmě. Až bude víc informací. A až se bude mluvit konkrétně a k věci.

Prozatím bloudila všem v hlavě stejná myšlenka.

Tedy přece jen válka.

Totální. A plně asymetrická.

* * *

„Výroba umělé krve, která zde má zanedlouho začít, není jednoduchá,“ řekl Alacer s pohledem upřeným k oknu.

Byli v místnosti budovy vedení Polfy Tarchomin. Po dlouhém jednání s podnikovým vedením se ukázalo, že v úvahu přichází jediná místnost, která je ve třetím patře. Zabrali ji proto společně nocaři i policisté a vytvořili si zde minizázemí.

Hlídka trvala dvanáct hodin, ostřelovači na střeše se měnili každé dvě hodiny. Hlídkovalo současně pět nocařů, čtyři operativci a velitel. Protiteroristé, kteří prováděli své akce zpravidla v zakuklení, měli v počtu deseti tvořit hlavní

bojovou sílu. Prozatím se zdržovali ve vrátnici a nedávali najevo svou přítomnost. Vzhledem k přísně tajnému charakteru případu nebyly informovány okolní policejní služebny. Ještě dobře, že se podařilo zajistit, aby nedaleká nemocnice v Bródnu měla volná místa.

„Její výroba spočívá v použití samotného hemoglobinu,“ pohlédl Alacer na policisty a předváděl se dál: „To je bílkovina obsažená v červených krvinkách, která přenáší kyslík a kysličník uhličitý.“ Živě pokýval hlavou. „Molekuly hemoglobinu jsou příliš malé, aby je bylo možné vstříkovat do krevního oběhu lidí. To by způsobilo ucpání ledvinových kanálků a smrtelnou nefunkčnost tohoto orgánu. Hemoglobin se proto spojuje do větších struktur, jinak řečeno polymerizuje. Polymery jsou tak velké, že ledviny nepoškodují, a současně je nenapadá imunitní systém. Říkám to správně, Vespere?“ otočil se ke kolegovi, který seděl v koutě. „Byl jsi lékařem, mluv! Říkám to správně?“

„Může být,“ zavrtěl se Vesper. „Nevím, nevyznám se v tom. Pracoval jsem tam příliš krátkou dobu. Upřímně řečeno, rád bych na to zapomněl.“ Rozhlédl se po zakuklencích, shromážděných na druhé straně místnosti.

„Jsou úplně prdlí,“ četl jejich myšlenky. „Koho berou do toho Abwehru? Vědce, učence, doktory? K operativcům!“ tepaly jejich mysli znechuceně.

Na první pohled bylo znát, že se obě skupiny nedomluví. Usadily se v protilehlých částech místnosti a pohlížely na sebe úkosem.

„Umělá krev neobsahuje buňky, je možné z ní odstranit všechny zbytečné látky,“ pokračoval Alacer v přednášce. „Odpadá i problém krevních skupin. Vyrábí se recyklací lidské krve, která se nemůže použít k transfuzi, protože už byla dlouho skladována. Také přirozená krev uložená v chladničkách přestává být použitelná již po dvaadvaceti dnech od odebrání, kdežto trvanlivost umělé se počítá na roky...“ pohlédl triumfálně na ateky.

„Koho to zajímá, kruci, Alacere!“ povzdychl si Vesper v duchu. Tuto myšlenku však skryl, nesmí totiž zpochybňovat staršího kolegu. „Předvádíš, jak jsme chytří? Nech si to, jo?“

„Taky by se nám hodilo pár litrů takové krve,“ ozval se jeden policista, který se zřejmě nutil ke zdvořilosti. „Nedávno jsme měli školení první pomoci. Když se dá raněnému hned, určitě to pomůže...“ dodal s povzdechem.

„Americkou armádu velice zajímá použití umělé krve za války.“ Nocař se odvrátil od okna a pohlédl souhlasně na policistu. „Pokud vím, podporuje výzkum firmy Northfield Labs, která vyrábí preparát PolyHeme...“

„Je čas střídat,“ vstal Vesper. „Hoši venku už určitě promrzli.“

„Tuto teplou květnovou noc,“ dodal v duchu. „To jsem si ale teď dal. Členové komand nikdy nemrznou, nanejvýš je jim svěže.“

Zachytil vděčný pohled Dapse, svého partnera z hlídky. Zřejmě měl také dost Alacerova blábolu a ani nepostřehl kompromitující poznámku o mrznutí. Vesper se nenápadně usmál. Přednášky o krvi, symbiontech a dalších základech své nové existence měli doma skoro pořád, Umens je školil nelítostně. A tenhle pitomec se teď rozhodl předvést se před lidmi. Už dost, prostě dost.

„Připraveni ke střídání?“ zeptal se v duchu ostřelovačů na střeše.

„No konečně!“ zajásali Ebur a Falx s úlevou.

Vesper se usmál a pohlédl tázavě na Alacera, velitele oddílu. Ten přikývl a vytáhl z kapsy vysílačku.

„Cihla Jedna Cihle Dva, jak mě slyšíš?“ pronesl rychle. „Připraveni ke střídání?“

„Příjem!“ okamžitě odpověděl Cihla Dva.

„Cihla Tři na cestě,“ oznámil nocař a ukončil spojení.

„Příjem, oni pořád říkají ‚Příjem!‘“ vyjekl nenápadně Vesper. „Když už hrajeme toto divadlo, tak se aspoň snažme!

Poldové teď mají další argument, proč nás pokládat za bandu mimořádně nekompetentních kreténů.“

Pokrčil rameny. I kdyby se namáhal sebevíc, je to předem prohrané. Alacer si už tak zvykl na telepatii, že se při operacích snad ani neumí vrátit k pracovním lidským způsobům dorozumívání. A zakuklenci od začátku neskrývají, že kolegy z AVB pokládají za speciální grupu pro přepadání smetišť. Nyní se v tom názoru jen utvrzují.

Takový přístup spolupráci neulehčí. Ani za mák.

Vesper vzdychl ještě jednou, posunul si zbraň a vypochoval společně s Dapsem ze dveří. Mlčky stoupali po schodech. Po schodech pěšky místo klidného odletu na střechu. Vzal to čert!

* * *

„Tady vyrábějí antibiotika,“ informoval Daps v duchu. Ležel na břiše na vzdušném polštáři pět centimetrů nad střechou a optickým zaměřovačem pozoroval budovy továrny. „Zajímalo by mě, jestli někdy udělají takové, které nám vyženou z krve symbionta.“

„Chtěl bys?“ Vesper přitiskl pažbu PSG-1 k rameni a upravil polohu. „Pak by jistě bylo možné vrátit se na druhou stranu... Jenže proč?“

Posunul se, aby se na tvrdém povrchu střechy uvelebil pohodlněji. Zatím ještě nedokázal ulehnout měkce na vzduch. Jistě, létal docela obstojně, ale pořád ho to stálo hodně námahy. O volném vytváření vzduchových podušek zatím nebylo ani řeči.

V duchu si povzdychl. Ještě se toho bude muset hodně naučit, než se bude moci pokládat za plnoprávného nocaře. Oj, hodně.

„Nechtěl bys to prožít ještě jednou, Vespere?“ zeptal se kolega rozvážně. „Umřít... A probudit se do docela nového života.“

„Ale mně se tenhle život moc líbí,“ odpověděl upřímně Vesper. „Ani za nic se nechci vrátit do předchozího,“ otřásl se při pouhém pomyslení na namáhavou a zbytečnou práci zástupce farmaceutické firmy. „Kdepak. Teď jsem alespoň ve svých očích někdo.“

„Zakuklenci si to vůbec nemyslí,“ zasmál se Daps trochu zlomyslně. „Četl jsi je? Hlavně toho velkého, kterému říkají Drobek nebo tak nějak... Ten je plný odporu k takové profanaci řemesla!“

Vesper se usmál.

„Alacer se snaží ze všech sil, aby je nevyvedl z bludu,“ přiznal a pozorně přejížděl zaměřovačem po střeše nedaleké budovy. „Pánové z policie nás považují za nezkušené slečinky a obávají se, že se jim budeme plést pod nohama. Ale až přijde na věc, budou dělat víc potíží oni nám než my jim. V konfrontaci s renegáty budou jako děti v mlze,“ zachmuřil se.

Daps chvíli mlčel a přemítal nemilé myšlenky.

„Jsou v hajzlu,“ prohlásil posléze. „Trčí tady jako dobytek na jatkách... A nic netuší.“

Vesper najednou ztuhl. Uviděl na střeše stín, zvětšený optikou zaměřovače. Zdálo se mu to, nebo se tam opravdu něco pohnulo? Sevřel rty a soustředěně střechu pozoroval... Ne, nic. To jen zamrkala lampa. Střecha výrobní haly byla pořád prázdná.

„Ani nevím, jestli se pro ně dá něco udělat,“ pokračoval Daps. „Jestli sem vtrhnou renegáti, budeme mít plné kalhoty. Nedokážeme pečovat o pány policisty...“ V jeho telepatickém hlasu zazněla špetka smutku.

Vesper polkl.

„Víš co? Obávám se, že vím, o co s nimi tady jde...“ zmlkl náhle.

„Naše cíle jsou jasné,“ mluvil Daps dál, jako kdyby nezaznamenal kolegova slova. „Nesmíme připustit zatčení žádného renegáta. Musíme je všechny zabít, bez výjimky. Tak

proč se ještě zabývat lidmi?“ zavrtěl sotva znatelně hlavou. „Sorry, to nejde.“

„Zatčený renegát by nepochybně dostal trest za zabití, od dvanácti do pětadvaceti let,“ vzdychl Vesper. „Za tu dobu by sežral půl věznice, ne-li víc. A samozřejmě celý ušlechtilý plán skrývání, dokud nenastane čas smíření, by šel k d'asu.“

„Věříš tomu?“ zeptal se Daps prudce. „Věříš v usmíření, v mírovou koexistenci? To je nesmysl! Jen si přečti knihy o našincích, podívej se na filmy. Najdeš jen jediný vzorec: upír je nepřítel lidí. Je ho třeba za každou cenu zabít. A to platí už tisíce let. Myslíš si, že lidé změní názor jako mávnutím kouzelnické hůlky?“

„Předtím nebyly takové technické možnosti,“ odpověděl Vesper neochotně, připadalo mu totiž, že cituje Umensovy řečičky. „Neexistovala umělá krev...“

„Prdlajs. Tady nejde o techniku. Mentalita, hochu,“ namítl kolega okamžitě. „Mentalita lidí se tak rychle nezmění. Vždycky nás budou chtít zabít, pro všechny případy. Možná proto, že nám v podstatě závidí. Kdo z nich by nechtěl žít věčně?“

„Tak proč to děláš?“ zeptal se Vesper. „Proč jsi nocařem, vystavuješ se možnosti ztráty věčnosti, máš neustále hlad, když nevěříš tomu, co děláme?“

Muž chvíli mlčel.

„A mám jiné východisko?“ odpověděl posléze. „Přidat se k renegátům a fetovat, to je přece peklo. To už dávám přednost našemu životu.“ Opět zmlkl a po chvíli dodal: „Víš, když vynalezli umělou krev... Třeba jednou vymyslí lék, který mi vyžene z krve toho hnusného cizopasníka. A už se nebudu bát světla, budu moci mít rodinu a děti a v klidu zestárnout.“ Těžce vzdychl. „To by byla paráda.“

„To není cizopasník, ale symbiont.“ Vesper se zmohl jen na tuto odpověď.

„Pro mě je to cizopasník,“ zavrčel jeho společník a najednou začal chrlit jako kulomet: „To všechno není tak

legrační, jak to vypadá. Jsi mladý, opájíš se báchorkami, telepatí, létáním. Ale léta plynou a život je pořád prázdnější, bez cíle a významu. Víš, proč má Ultor tak zachmuřený výraz?“

Vesper chvíli mlčel.

„Asi se domýšlím,“ řekl konečně. „Protože pořád přijímá výjimečně hnusná rozhodnutí. Jako je například naše dnešní akce. Přece víš, proč jsou tady ti policajti.“

Daps se rázem uklidnil.

„Vím,“ odvětil zamračeně. „Samozřejmě že vím.“

Oba zmlkli. Soustředili se na důkladné prohlížení okolí přes zaměřovače svých zbraní. Nikdo nevyslovil myšlenky, které jim okamžitě vznikly v hlavách.

Podpurný oddíl deseti protiteroristů má totiž v boji s renegáty mizivé šance. Zvlášť když vyšlou silné bojovníky, což určitě udělají.

Hoši zahynou. Možná ne všichni, ale přinejmenším někteří určitě.

Jejich obětavost pochopitelně nebude zbytečná. Policie se rozzuří a bude přísahat renegátům – o kterých zatím ví jen to, že se jedná o mimořádně nebezpečné teroristy – krvavou pomstu. A tehdy je nocaři budou mít na své straně. Po případném odkrytí získá prastarý styk mezi lidmi a upíry solidní vklad do základů své stavby. Pro příští mírovou existenci jako když se najde. A v protiteroristické centrále se na tabuli, před kterou jsou trvale květiny, objeví několik nových jmen.

A to bude vše.

* * *

„Připraveni ke střídání?“ ozval se Nidorův hlas.

Vesper se okamžitě usmál.

„Připraveni!“ neskryval radost. Nidor se vrátil, nahradil Alacera ve funkci velitele skupiny. Velmi dobře. Vesper se

okamžitě cítil bezpečněji s vědomím, že přítel je blízko a rozhoduje právě on.

Chvilí čekal na střeše, až k nim dorazí střídači. Spolu s Dapsem jim předali hlídku a rychle pelášili dolů po schodech.

Nidor se při pohledu na svého podřízeného usmál. Spiklenecky na něho mrkl, přestože situace nebyla nijak veselá.

Vesper se pohodlně rozvalil v křesle, sáhl do kapsy taktické vesty a nahmatal placatíci. Ihned se však zarazil. To by ještě scházelo, aby si policisté mysleli, že pije ve službě. A asi by moc nepomohlo vysvětlení, že to není alkohol, ale krev.

Proto vstal a zamířil na toaletu. Zavřel se v kabině a vytáhl placatíci. Teprve když začal pít, uvědomil si, jaký měl hlad.

„Hele, co jsou vlastně zač?“ dolehl k němu tichý šepot.

Vesper ztuhl a sáhl myslí ke zdroji hlasu. Po chvilí se uvolnil. To si šeptali dva zakuklenci skrytí ve výklenku za kabinami.

„Náký divný, ne?“ odpověděl druhý. „Prý bojový oddíl a koukni, samí důstojníci. Všichni poručíci, teď přišel kapitán. To nejsou hošani z pětky, určitě ne.“

„A jak jsou vybaveni, viděls?“ vzdychl první s neskryvanou žárlivostí v hlase. „Originální německé empépětky, ne ty turecké kopie, kterých je teď všude plno. Úplně nové. A nemají neprůstřelné vesty jako my, jenom taktické... Což ale neznamená, že je nemají vůbec.“

„Vsadím se, že je nosí vespod,“ přitakal kolega. „Jednou jsem takovou vestu viděl. Lehounká, můžeš ji nosit pod košilí i oblekem a vůbec není vidět, že ji máš. A chrání líp než naše. Kurva, Havrane, co jsou zač? Odkud mají takovou výzbroj? To je teda nářez!“

„A pořádně kořeněný,“ zafuněl Havran v odpověď. „A viděl jsi jejich rukavičky? Zdánlivě obyčejné, kožené, ale vsázím na opak. Viděl jsem takové na internetu. Friskmastery, odolné proti ríznutí nožem...“

„Víš, co si myslím?“ přerušil ho kolega. „Že jsou v akci poprvé. Kdoví, třeba je ta věc pro ně nějak politická, byly tlaky, abychom je vzali s sebou, slyšels, jak se ředitel hádal? Tak museli jít, ale ječeli, že bez výstroje nepůjdou. A pro pány důstojníky se hned našly prachy. Ostatně je to AVB, všechno mají tajné, myslíš, že si rozpočet neupravují, jak chtějí?“

„Určitě máš pravdu, Drobku,“ souhlasil jeho společník s povzdechem. „Určitě jo.“

Chvíli mlčeli. Vesper dopil zbytek krve a schoval placatci do kapsy. Vyšel z kabiny a snažil se, aby dveře nezaskřípaly.

„Může to být těžké,“ zachmuřil se Drobek. „Čert ví, do čeho jsme spadli. A ještě budeme muset hlídat ty slečinky, aby si neublížily vlastním kvérem.“

„Ještě tohle!“ rozzuřil se Havran. „Sami se sem cpali, tak ať si to vyžerou. Já mám svou práci a hodlám hlídat vlastní prdel. A taky našich. A jestli někdo strká nos do cizích věcí, ať to dělá na vlastní účet.“

„Nedělejte si s námi starosti,“ objevil se u policistů Vesper. „Opravdu ne.“

Napřímili se, ale dívali se na něho velice nepřívětivě.

Vesper si je pozorně prohlížel. Jeden byl velký, trochu jako medvěd, druhý rovněž vysoký, ale hubený jako tyčka.

„No ovšem,“ zavrčel medvědovitý. Vesper podle hlasu poznal Drobka. „Špehové jsou všude. Jasně, je to přece AVB.“

„Nech toho, člověče,“ mávl Vesper smířlivě rukou. „Jedeme přece na stejném voze. Hlavně teď.“

Policisté mlčeli a nedůvěřivě ho pozorovali.

„Nedělejte si s námi starosti,“ opakoval nocař důrazně. „Dávejte pozor hlavně na sebe. Až uvidíte teroristu, nemyslete na zatýkání. Hned palte do hlavy. Jsou mimořádně nebezpeční, ani si neumíte představit jak.“

„Máme své postupy,“ odpověděl Drobek chladně. „A budeme se jich držet. Netoužíme v tomto směru poslouchat

žádné přednášky.“ Zmlkl a jeho výraz nijak nevybízěl k další diskusi.

„Jak myslíte,“ odvětil Vesper mnohem studeněji než předtím. „Abyste potom neříkali, že vás nikdo nevaroval.“ Otočil se a odkráčel. Jen s námahou se ovládl, aby nepráskl dveřmi.

Vrátil se do strážnice a pohlédl na Nidora, který stál nehybně u okna.

„Co je?“ zeptal se kapitán, jakmile na sobě ucítil jeho pohled.

„Ti sebevědomí hlupáci umřou!“ vybuchl Vesper. „Umřou, protože pořád ještě nevěří, že někdo může být mazanější, chytřejší a mnohem rozhodnější než oni!“ Pomalými, jakoby nedbalými kroky přešel ke křeslu a opět do něho klesl.

„Nevzrušuj se, mladíku,“ uklidňoval ho přítel. „Podle nich jim lezeme do zelí, navíc s velice pochybnými pověřovacími listinami. Nemá tedy divu, že nechtějí poslouchat naše osvědčené rady.“

„Ale dopadnou špatně!“ odsekl Vesper. „Na své vlastní přání!“

„Všechno, co bylo potřeba, bylo řečeno.“ V Nidorově telepatickém hlase se najednou objevil chlad. „Vědí, že se jedná o výjimečně nebezpečného nepřítele, který bude používat nekonvenční metody.“

„Jasan,“ sykl mladík. „Že jim rozerve krk a bude pít krev, to bylo na rozpravě taky? Bohužel si na nic takového nevzpomínám.“

„Renegáti sem nejdou lovit,“ namítl kapitán. „Pouze zabíjet. Nic jiného.“

„To my je strkáme do těch sraček, což dobře víš,“ mračil se Vesper. „Muselo by jich tady být aspoň sto, aby měli nějakou šanci. Jistě, vím, že sami rozhodli, že z jejich strany deset postačí. Ale mohli jsme alespoň naléhat...“

„Naléhali jsme,“ odpověděl Nidor. „Sám vidíš, jak nás poslouchají. Vědí všechno líp. Ostatně to jsou jen lidi. Mají právo na omyl.“ Odvrátil se od okna a vážně na kolegu pohlédl. „A ty se přestaň zlobit. Nebud' taková Matka Tereza. Vždyť ani nevíš, jestli si zachrániš vlastní prdel.“

„Přinejmenším vím, o co jde, a lezu do toho vědomě,“ zvedl poručík hlavu a tvrdě pohlédl na velitele. „Oni ne.“

„Jsi ještě tak mladý...“ vzdychl si muž v duchu, přistoupil k Vesperovi a usedl do vedlejšího křesla. „Opravdu si myslíš, že jsi víc než pouhá figurka? Opravdu víš, o co se jedná? Tak mi to pověz, protože já tu jistotu nemám.“

Vesper se otočil k oknu a zahleděl se do noci. Chvilí mlčel.

„Nezbadatelné jsou stezky Lordů,“ prohlásil konečně mnohem klidněji. „Máš pravdu. Dělejme, co máme, a ostatní... To už prostě není naše věc.“

„Hodný chlapeček,“ uzavřel Nidor diskusi.

Vesper pohlédl na hodiny na zdi. Tři ráno. Ještě čtyři hodiny a bude po všem. Má štěstí, že dostal noční hlídku. Denní se budou trápit, namazaní Total Sun Blockem od hlavy až k patě, na očích kontakty s UV filtry.

Ale renegátům se možná taky nebude chtít útočit ve dne. Ostatně musí mít nějaké havarijní plány, a ty by mohlo hodně brutálně zlikvidovat květnové sluníčko, kdyby pražilo ze všech sil.

Vzdychl a vyhlédl z okna. Taková nuda.

Drobek a Havran vstoupili do pokoje, už dokončili svou toaletní konferenci. Zamířili ke kolegům, kteří seděli v řadě na lavici u zdi. Připojili se k nim, přitom ani na okamžik nezměnili kamenný, i když zdvořilý výraz. Možná je nošení a čištění zbraní po celou noc už obtěžovalo, nehodlali to však nikterak dát najevo. Čekat. Všem zbývalo jen jediné. Čekat.

* * *

„Šéfe, jede sem nějaká cisterna s benzinem,“ hlásil Ebur, přikrčený na střeše.

Nidor okamžitě vyskočil a přiložil k uchu telefon.

„Cihla Dva, tady Cihla Jedna, co je nového?“ zeptal se, hlavně kvůli přítomným.

„Jedna, ne dvě cisterny jedou Expresní směrem k vám,“ odpověděl nocař. „Mají nápis Statoil, takže vezou benzin... nebo plyn.“

„Zjisti, jestli jich není v okolí víc,“ přikázal Nidor. „Pozor, pánové,“ otočil se k zakuklencům, kteří ho napjatě pozorovali.

Okamžitě vyskočili a postavili se do řady. Začali si upravovat uvolněné části výstroje a kontrolovat zbraně.

Také Vesper a Daps vstali, mnohem pomaleji a klidněji. Navázali telepatické spojení s kolegy na střeše. Ti jim v případě potřeby předají informace přímo. A kapitán bude činnost koordinovat.

„Ne, jiné ne, jen ty dvě. Jedou klidně, pomalu,“ hlásil dál Ebur rádiem. „Odbočily do Flemingovy.“

„Jestli zatočí k nájezdu, dávejte pozor. Jakmile se pokusí prorazit bránu, střílejte na řidiče,“ rozkázal Nidor. „Vy dva nahoru,“ dodal nahlas a krátce pohlédl na Vespera a Dapse. „Zajistěte objekt. Okamžitě!“

Nocaři zamířili k oknu a podívali se tázavě na velitele.

„Dobrá,“ souhlasil kapitán. „Ale nepřehánět,“ dodal v duchu. „Ponecháváme maskování, dokud to půjde.“

Vyskočili tedy oknem a předstírali, že bleskově šplhají po hladké zdi, ve skutečnosti však nenápadně letěli.

Nidor pohlédl na policisty se skrytým úsměvem satisfakce. Jejich výrazy nesporně dokazovaly, že najednou začínají pociťovat úctu k partnerům z AVB. Podle jejich názoru oba riskovali, lezli bez zajištění.

„Ty cisterny možná jen převážejí palivo z jedné pumpy do druhé,“ řekl klidně. „Statoilů je tady v okolí spousta. Ale možná ne... Musíme být proto bdělí.“

„Půjdem?“ zeptal se Havran rovnou.
Nidor zavrtěl hlavou.
„Ještě ne,“ odpověděl. „Může to být lest, naplánovaná k odvrácení pozornosti. Rozběhneme se na parkoviště, a mezitím se opravdový problém vyskytne někde jinde. Počkáme.“
Policisté přikývli. A jako by získali špetku důvěry k Nidorovi jako veliteli. Špetku, víc ne.
„Jedou dál,“ hlásil nocař rádiem. „Dokonce ani nezpomalili.“
Mezi přítomnými bylo cítit jakési uvolnění, neznatelný pocit úlevy.
„Počkejte ještě chvíli,“ řekl kapitán klidně. „Podíváme se za nimi. Cihla Tři, jak je u vás?“
„U nás čisto,“ ohlásil Vesper ihned.
„Dobře. Cihla Dva?“
„Odbočily do Pulaského,“ konstatoval nocař. „Konec viditelnosti.“
„Vnímal jsi řidiče? Byl to našinec?“ zeptal se Nidor.
„Ne,“ odpověděl Cihla Dvě. „Člověk. Určitě.“
„Cihla Tři, vraťte se dolů,“ žádal kapitán. „Cihla Dvě, zpátky na stanoviště.“ Přeladil vysílačku na jinou frekvenci.
„Ochranka... Požaduji dodatečnou obchůzku, ihned.“
„Rozkaz!“ odpověděl strážný s neskryvanou nechutí. „Už se na tom pracuje.“
„Přijímám,“ řekl Nidor a vypnul vysílačku.
Po chvíli oknem vlezli Vesper s Dapsem a předstírali, že nevidí nenápadné pohledy policistů.
„Zbytečné riziko, mohli jste po schodech!“ pokáral je Nidor.
„Trénujeme, šéfe!“ namítl Vesper drze. „Upřímně řečeno bylo to snadné,“ zakřenil se.
„Šašci,“ napomenul je Nidor v duchu. „Ale kdoví, možná se malé divadélko hodí. Budou ochotnější ke spolupráci.“
Oba se usmáli, Vesper i Daps.

„Šéfe!“ hlas nocaře prozrazoval neklid. „Připadá mi, že se vracejí.“

„Stejní?“ chtěl okamžitě vědět kapitán.

„Ehm, šéfe... Kurva, jede jich sem celá armáda!“

„Nahoru,“ přikázal Nidor klidně s pohledem upřeným na Vespera a Dapse. „Hned.“

* * *

Několik cisteren s označením různých petrolejářských koncernů se blížilo plným plynem k továrně Polfy Tarchomin, kterou obklopily ze všech stran.

„Za volanty renegáti!“ hlásil Daps, jakmile dorazil nahoru. „Na sto procent!“

„Střílet při každé příležitosti!“ rozkázal Nidor. „Nepustit je do objektu!“

Pohlédl na protiteroristy, ztuhlé v němém otázce. V duchu zaklel. K čemu je mu v takové situaci jejich desítka? Sto, možná... ale deset?

„Obkliďte klíčový objekt,“ přikázal rozhodně. „Pohyb!“

Vyběhli uspořádaně na schody, které zaduněly v rytmu jejich kroků. Nidor přiběhl k oknu a vylezl ven. Šplhal po zdi a připojil se ke kolegům na střeše.

„Tam ty nezadržíme!“ mávl rukou ke kolejím, ohraničujícím terén na východě. „Soustředíme se na nájezd!“

Nocaři přeběhli k západnímu okraji střechy. Bleskově se dohodli, každý zamířil na svůj cíl. V řevu túrujících motorů zaniklo tichounké zasvištění střel.

Dvě nejbližší cisterny začaly podivně kličkovat. Přejely přes trávník u nájezdu až k budovám a prudce do nich narazily. Nic však nevybuchlo, vozidla zůstala stát. V deformovaných kabinách se nikdo nehýbal. Všechny střely byly přesné, v okamžiku nárazu už jejich řidiči nežili.

Další cisterna mezitím prorazila oplocení na severu. Vysoká kovová překážka chránila řidiče před kulkami

ostřelovačů, rozjeté vozidlo však nezastavila. Na podezdívce přišla cisterna o výfuk, dokázala se však vedrat přinejmenším tucet metrů na území továrny.

Protiteroristé už dobíhali k budově, kde se měla vyrábět umělá krev.

Nocaři na střeše se připravili k další střelbě. Další cisterna už byla na nájezdu. V ohlušujícím hluku ryčících motorů a páraných plechů svištění střel téměř zaniklo. Nečekaným manévrem ze strany na stranu cisterna zamířila přímo na vrátnici. Narazila do betonu, až to třesklo, a zbořila část stěny.

Také na jižním konci se něco dělo. Mohli se jen domýšlet, že další renegáti útočí ve směru od Plochocinské ulice.

Náhle všechno ztichlo. Cisterny znehybněly tam, kde se právě zastavily. Vypadalo to, že je konec akce.

Najednou Nocaře praštil do nosu typický pach benzínu.

A začalo peklo.

Ideálně koordinované roznětky umístěné ve vozech vybuchly současně. Hořící řeka paliva začala vytékat. Několik set krychlových metrů snadno zápalné tekutiny uhánělo dopředu, unášelo oheň po okrajích terénu a vytvářelo planoucí ohrazení.

„Ebure, zůstaneš tady na střeše a budeš pozorovat halu,“ přikázal Nidor. „Falxi, zalet’ na druhou stranu budovy, budeš ji střežit. Vesper a Daps, se mnou dovnitř!“ Vrhł se k okraji střechy a skočil dolů.

Nocaři ho následovali. Drobek, pozorující zevnitř okno sálu, zahlédl čtyři siluety, výrazně se odrážející na pozadí oblohy, jak skáčou ze střechy správní budovy a mizí ve tmě. Ohromeně zavrtěl hlavou.

Po chvíli vstoupil do sálu Nidor, za ním se ve dveřích objevili Vesper a Daps.

„Všichni ke mně!“ zařval velitel.

Rozkaz splnili okamžitě.

„Vy dva vystupte,“ poručil Nidor zakuklencům. „Ty půjdeš s ním,“ přistrčil Havrana k Dapsovi. „Hlídejte schodiště.“

„Rozkaz!“ odpověděli oba.

„Ty a ty,“ spojil Drobek s Vesperem, „k výtahům. Ostatní za mnou. Pohyb!“

Zaduněly boty.

Nidor s oddílem seběhli po schodech do výrobní haly, zapuštěné do země.

Daps s Havranem zůstali na stráži u schodiště.

Vesper a Drobek se rozběhli na druhou stranu budovy, kde byla balárna. Zboží vyrobené v podzemí se dopravovalo nahoru velkými výtahovými šachtami. Rychle se rozhlédli a schovali se ve výklenku mezi výtahy. Z úkrytu navíc mohli pozorovat místnost.

„Počkej!“ ozval se najednou Vesper a vrátil se ke dveřím. Cestou sebral z jedné skříňky opuštěný šálek na kávu. Vytáhl z kapsy granát, vytrhl závlačku. Opatrně přidržel lžičku, aby se nepohnula, a vložil granát dovnitř. Nádobu postavil na pootevřené dveře.

Drobek s uznáním sledoval jeho manévr.

„Úplně neschopní nejste,“ prohlásil milostivě.

„Ti, kteří přijdou, budou mnohem lepší,“ řekl Vesper vážně po návratu do výklenku. „Zapomeň na své policejní nesmysly typu ‚Stůj nebo střelím!‘ Pal rovnou do hlavy.“

Muž na něho beze slova pohlédl.

„Do hlavy, opakuji,“ nedal se Vesper zmást. „Střely na tělo jsou nanic.“

„Proč?“

Vesper chvíli mlčel.

„Mají zatraceně neprůstřelné vesty,“ odvětil.

Najednou mu po zádech přeběhl mráz. Pocit, že to už začalo. Sevřel prsty zbraň a pozorně sledoval vchod do balárny.

„Jsou tu!“ zaslechl zprávu od Ebura.

„Potvrzuji deset renegátů!“ doplnil Falx. „Přinejmenším dvanáct.“

„Teď už jedenáct!“ vmísil se nocař spokojeně.

Na tuto dálku neuslyšeli žádný výstřel. A přece tam nahoře určitě probíhal urputný boj.

„Deset!“ pochlubil se druhý ostřelovač.

Sál se najednou naplnil hlukem. Třesk rozbíjeného skla, výbuchy granátů... Renegáti zaútočili.

„Devět!“ ohlásil Ebur.

„Osm!“ kontroval hned Falx.

Najednou oba ostřelovači ztichli a už se neozvali. Vesper polkl a uvědomil si, že ho začínají pálit oči.

* * *

„Vespere, pozor!“ křikl Daps. „Už jsou uvnitř!“

Dveře se prudce rozlétly. Nocař s policistou se přitiskli k opačnému rohu výklenku. Šálek spadl a rozbil se, granát se odkutálel do sálu, kde vybuchl a rozsel všude kolem střepiny. Nebylo jisté, jestli zranil některého renegáta, ale možná je alespoň na chvíli zdržel.

Vesper pohlédl na Drobka, který se právě narovnával. Podivně se usmíval, obličej rozjasněný nepopsatelným štěstím.

„Paráda!“ vykřikl policista nadšeně. „Přímo fašírka!“

Vesper oplatil zdvořilým úsměvem. „Idiot,“ pomyslel si.

Potom uviděl, jak zakuklenec odkládá empépětku, vytahuje z pouzdra pistoli a pobaveně nahlíží do hlavně, přitom netrpělivě šátrá prsty po spoušti. Vesper okamžitě pochopil, co se děje: některý renegát začal muže ovládat. Nejprve ho nabil euforií a teď ho chce zabít jeho vlastní zbraní.

Nocař praštil Drobka do ruky pažbou samopalů. Padl výstřel a kulka prolétla policistovi kolem hlavy, aniž mu ublížila.

Poručík upustil zbraň, zvedl pravou ruku a potom ji jako kladivo spustil doprostřed policistovy přílby. Ten se po úderu měkce zhroutil na podlahu.

Svět se zatočil, zavířil a Vesperova těla se zmocnila neovladatelná slabost. Víčka mu ochable klesla.

„Klekni!“ uslyšel nekompromisní hlas. „Klekni, ty pololidský červe!“

Nocař padl na kolena. S námahou zvedl víčka a otevřel oči.

Do sálu vstoupila černě oblečená postava, která se zastavila několik metrů před ním. Studené oči šelmy planuly ohromnou silou. Jejich výraz byl neskutečně podobný tomu, co Vespera pronásledoval po nocích.

„Renegát,“ zašeptal a jen s námahou pohyboval ochromenými rty.

Muž se povýšeně usmál. Neuvěřitelně rychlým pohybem napřáhl obě ruce před sebe. Z pravé mířila na nocaře hlaveň pistole. V levé držel sáček s krví. Určitě ne umělé, o tom se nedalo pochybovat.

„Máš pět sekund na rozhodnutí,“ oznámil renegát. „Připojíš se k nám, nebo zemřeš podruhé. Počítám. Sto dvacet jedna, sto dvacet dva...“

Nocař se pokoušel vstát, škubal sebou nalevo, napravo... Marně. Jako by ho svázala nějaká neviditelná pouta. Renegát ho držel pevně.

„Sto dvacet tři, sto dvacet čtyři...“ odpočítával nepřítel dál. „Sto dvacet pět. Stop. Rozhodnutí?“

Vesper polkl. Zvedl oči. Pomalu, ale rozhodně zavrtěl hlavou.

„Dobrou noc,“ řekl renegát a pohlédl mu přímo do očí.

Padl výstřel.

Vesper zadržel dech, bezděčně sevřel víčka... Uvědomil si však, že pořád žije, otevřel proto rychle oči. Uviděl, jak se renegátův obličej zalévá krví a jeho tělo se hroutí na podlahu.

„Nemám rád, když mi někdo míří na kolegu,“ ozval se za jeho zády Drobek s pistolí v napřažených rukách. „To vůbec nemám rád.“

Vesper dlouze vydechl. Obr se nedal ohlušit nadlouho. Naštěstí.

Oba vstali, ačkoliv se jim nohy podlamovaly, a s vážným výrazem na sebe pohlédli.

„Co to bylo, kurva?“ zeptal se člověk a ukázal na mrtvolu před nimi. „Co nám to provedl?“

„To ti nemůžu říct,“ odpověděl nocař. „Na tvém místě bych si začal zvykat na myšlenku, že to byl výjimečně velký pes, a při pohledu na něho jsme na chvíli zpanikařili. Samozřejmě v důsledku silného stresu. A výpověď bych nezměnil, ať se stane cokoli.“

Drobek bez dalších otázek pokýval hlavou.

„Hlásím o jednoho renegáta méně,“ pronesl Vesper v myslí. „Nidore, slyšíš?“

Neobdržel odpověď. Pátral proto myslí a hledal velitele... Nic, jako by zmizel ze světa živých...

Vesper cítil, že bledne.

„Dapsi, co schody?“ zeptal se a snažil se ovládnout nervozitu.

Také ticho.

Nocař pohlédl na člověka a polkl.

„Musíme sejít dolů,“ řekl.

„Šlíš?“ odpověděl muž. „Nedostali jsme rozkaz.“

„Je tam zle,“ vyhrkl Vesper třesoucím se hlasem. „Dokonce hodně zle.“

„Dělej, jak chceš.“ Drobek rozhodně zavrtěl hlavou. „Já neodejdu ze stanoviště, dokud nedostanu rozkaz. Sorry. Takové máme předpisy.“

„Tuto akce vede AVB,“ prohlásil nocař studeně. „Jsem poručík. Splň můj rozkaz. Jdeme.“

Muž na něho pohlédl a v duchu uvažoval.

„Rozkaz!“ odvětil po chvíli.

Vesper pohlédl na výtahy. Ne, tudy ne. Napájení vypnulo, s havarijním raději nepočítat. Ostatně poslední věc, na které mu záleží, je dělat hluk.

„Po schodech!“ přikázal. „Hned!“

Oba vyrazili současně. Doběhli ke dveřím, které poškodil výbuch granátu, a přitiskli se k nim. Drobek přejel sál rychlými pohyby hlavně, kulhající Vesper se mezitím dostal k nejbližšímu rozbitému stolu a schoval se za něj. Dal kolegovi signál, ten skočil dopředu, nocař ho mezitím zajišťoval.

Tak několika skoky zdolali zdemolovaný sál.

Cestou na nikoho nenarazili.

Vesper se začal opravdu bát. Dole musí být moc zle.

Dorazili ke schodišti a vstoupili zejícím otvorem ve zdi. Na schodech uviděli dvě těla s rozbitými hlavami. Málem nepoznali Dapse a Havrana. Po schodech stékala krev a dole se spojovala v jeden pramínek.

Minuli je beze slova a spěšně a opatrně sestupovali dolů.

* * *

Vesper s Drobkem vstoupili do sterilizační komory. Bleskově jí proklouzli a přitiskli se do rohu. Stěna zde navazovala na zídku, v níž byly posuvné průhledné dveře. Obě křídla byla úplně zničena. Když se mírně naklonili, měli celý sál jako na dlani.

Stěny byly obloženy bílou omyvatelnou terakotou, stejně tak podlaha. Pod stropem vedla spleť potrubí napojeného na stroje v místnosti.

Stroje zabíraly skoro celý sál. Dva dvoumetrové průchody byly po stranách místnosti a jeden uprostřed. Na podlaze se povalovala bezvládná těla.

Uprostřed sálu byl volný čtvercový prostor, kde se všechny průchody spojovaly.

Klečelo zde sedm mužů v plné výzbroji s rukama za hlavou. Zbraně jim visely na popruzích.

Před nimi stál pyšně vzpřímený renegát. Nepochybně je začal ovládat. Donutil lidi, aby se vzdali. Lidi? Vesper se soustředil a po chvíli přikývl. Určitě to jsou lidé, nevycítil mezi nimi ani jednoho nocaře.

Vedle renegáta stáli jeho dva pobočníci. Dalších pět se motalo kolem strojů. Ukládali výbušniny.

Renegát jim dával pokyny a příliš se nenamáhal, aby kontroloval mysl zajatých. Stačilo mu, že klečí, tupě zírají a nehodlají vstát. Pro něho to nebyli žádní soupeři, jen jateční dobytek. Nechával je naživu jako určité zajištění. Jestliže se nebude dařit a posily přijdou příliš brzy bude mít rukojmí. Ale pokud se všechno podaří, postačí jim rozkázat, aby se pozabíjeli. Udělají to. Jsou kanonenfutr, nic víc.

Vesper ucouvl. Mysli, kolego, mysli! Když je zajatých sedm, kde se zde vzalo tolik mrtvol? Zakuklenců bylo osm, plus nocař, to je devět. A na zemi leží přinejmenším jedenáct těl.

Strážní, nepochybně se sem dostali i strážní.

Pokýval hlavou. Původně předpokládali, že stráže hned utečou a nikdo z nich nebude nastavovat život za mizerný plat. Ale ne, část z nich zůstala, řídila se jakýmsi podivným kodexem, moderní verzí bušidó. Když už se rozhodli pracovat za stanovenou mzdu, splní svůj úkol do konce.

A nyní leží mrtví na zemi. Oni nebo protiteroristé... a nocař.

Nidor... jedním z těch těl je Nidor. Vesper na to myslel beze stopy nějakého citu, zoufalství odložil na pozdější dobu.

Vrátil se k plánování, analyzoval situaci chladně a jasně jako robot. Co má dělat? Továrna se stejně v nejbližší době nerozjede, není tedy podstatné, jestli renegáti tento sál vyhodí do vzduchu nebo ne. Je tedy schopen odtud dostat ty lidi? Nebo zabít generála? Nejlépe obojí.

Nu což, musí se pokusit.

„Zůstaň tady,“ poručil kolegovi. „Poslyš, nejdůležitější je zlikvidovat toho chlapa uprostřed. Toho nejdůležitějšího, vidíš ho?“ Tázavě na něho pohlédl.

„Jasně,“ potvrdil policista klidně.

„Já půjdu horem,“ zašeptal Vesper a ukázal na zmet' trubek zavěšených dobrého půl metru pod stropem. „Zkusím ho sejmut odtud. Pak se hoši pohnou a možná něco dokážeme. Budeš jistit návrat, ano?“

„Jasně,“ opakoval Drobek.

„Kdybych neuspěl...“ nocař na chvíli zmlkl. „Snaž se především zlikvidovat vůdce. Potom můžeš pláchnout.“

Mužovou tvář přelétla pohrdavá grimasa. Znamenala: neupláchnu, dokud tady mám kolegy.

„Jestli neuspěju, určitě už nebude kvůli komu tady zůstávat,“ prohlásil Vesper. „Potom ustup a počkej na příchod posil.“

Vyklouzl z komory a bleskově šplhal po stěně. Vlezl mezi trubky, posléze se ocitl nad nimi. Neulehl však na ně, zůstal viset ve vzduchu. Spěšně začal postupovat dopředu. To bylo mnohem tišší.

Nahlížel dolů, snažil se pozorovat renegáta a zajatce. Najednou se zastavil a klesl na trubky. Přitiskl k nim obličej a napjatě vyhlížel kovovou spleť.

Nidor. Tam, mezi zakuklenci. Kurva, je to opravdu on!

Vesper napjal smysly a pokoušel se odebírat typické vlny od jednotlivých osob. Ti, co zde stojí, i ti druzí kolem strojů jsou nepochybně renegáti. Ale klečící jsou lidé, žádný z nich se neprojevuje v mysli jako našinec.

Ty idiote pitomý, vždyť Nidor je kryptik!

Vesper dlouze vydechl s pocitem úlevy. Okamžitě pochopil. Nepochybně velitel renegátů (Nex? Že by o byl samotný Nex?) použil svou sílu a přikázal lidem pokleknout. Nidor se okamžitě orientoval. Hrozilo mu totiž, že zůstane na bojišti sám, navíc vystaven ostřelování. Proto zamlžil svou

skutečnou osobnost, předstíral člověka a poklekl společně s ostatními. A čeká na vhodnou příležitost.

Vesper postupoval a horečně přemítal, jak uvědomit kapitána o své přítomnosti. Telepatie nepřichází v úvahu, ochrana kryptika nepropouští myšlenky. Ale třeba se mu podaří vyhlédnout z trubek tak, aby ho kapitán uviděl, a potom zaútočí společně.

Zpozdil se jen o moment.

Nidor vyskočil a vypálil dávku z empépětky. Napálil do renegáta celý zásobník, třicet střel.

Nex odlétl dozadu, potom bezvládně dopadl na zem. Jeho pobočníci se k němu okamžitě vrhli, chránili ho vlastními těly a současně stříleli na útočníka.

Všechno probíhalo současně, jako ve zrychleném filmu. Nidor upadl, zalit krví. Protiteroristé se vzpamatovali, vstali a chopili se zbraní. Ostatní renegáti se k nim vrhli, zarachotily další výstřely. Vesper se vypletl z trubek a zaútočil střelbou shora.

Renegáti rychle zvedli svého velitele a pádili k východu.

Drobek uviděl, jak se dva muži sunou k němu vzduchem a přidržují třetího, který mezi nimi bezvládně visí. Vyklonil se tedy z rámu a namířil na ně.

„Policie!“ zvolal podle předpisu.

Nestačil vystřelit ani jednou. Muži ho bleskově minuli. Jeden z nich napřáhl ruku a ohromnou silou udeřil policistu do hrudníku.

Drobek odletěl dobrý metr, narazil zády na stěnu a pomalu se složil k zemi. V prsou pocítil pronikavou bolest, na rtech se mu objevila krvavá pěna.

Muži zmizeli nahoru schodištěm jako duchové.

Kanonáda utichla. V sále kovově rachotily jen rozbité díly strojů, jak na sebe narážely, a tiché syčení odněkud unikající páry.

Vesper okamžitě seskočil z potrubí k Nidorovi. Se znepokojením si zadíval do jeho tváře, ale po chvíli si mohl s úlevou vydechnout.

Žije. Zraněný, ale žije. Jistě, je odrbaný jaksepatří... Ale hlava je celá. Ani srdce není zasažené. Vylíže se z toho.

Podíval se na ostatní policisty. Tři se k němu s vypětím všech sil plazili. Dva na zemi opodál zvedali hlavu a evidentně v šoku bloudili očima kolem dokola. Ostatní leželi nehybně na zemi. Ani žádný z renegátů se nehýbal.

Musíme odnést raněné, pochopil Vesper. A to hned.

„Drobku, pohni se!“ zvolal v duchu. „Potřebuji tě tady!“

Odpověděly mu propletené myšlenky plné bolesti. No ovšem, uvědomil si, Drobek není telepat. Je to jen člověk, uslyší, ale s jeho odpovědí nemůže počítat. Ledaže přejde na odposlech a možná něco vyloví... Ne, Vesper rozhodně zavrtěl hlavou. Není vůbec zvědavý na jeho myšlenky v této situaci. Je raněný, určitě, proto ta bolest. A možná myslí zase na kolegy, dobrák!

Trošku hystericky se zasmál. Vstal a rozhlížel se po sále.

Najednou se jeden renegát pohnul.

Vesper okamžitě přiskočil a namířil na něho zbraň.

Renegát se odkutálel stranou – zpod jeho těla vylezl omámený zakuklenec. Levé předloktí měl roztržené až na kost, krev se řinula proudem.

„Co to bylo?“ blábolil. „Co to kurva bylo, kolego?“

„Výsadek,“ odvětil nocař rozhodně a poklekl k němu.

„Teroristi.“ Vytáhl z kapsy škrtidlo a zatáhl mu paži, přitom se rychle rozhlížel.

„Ty a ty,“ ukázal na policisty, kteří se k němu připlazili a dívali se trochu rozumně, „postarejte se o ty na zemi. První pomoc, ihned.“

Utáhl škrtidlo a ovázal muži ránu.

Rána přestala krváčet. Zastavil se proud bohaté, voňavé tekutiny plné adrenalinu...

Zavrtěl hlavou a sevřel rty. Vstal a rozběhl se k jednomu mrtvému policistovi. Sebral mu lékárničku a jediným trhnutím ji otevřel.

Pak pečlivě a metodicky začal ošetřovat raněné.

* * *

Nidor zvedl víčka. Svět před ním se točil, jeho obraz byl ukrytý v mlze.

„Nex...“ zašeptal namáhavě.

„Vítáme tě zpátky!“ řekl Vesper a dával injekci dalšímu raněnému. „Počkej, napřed se postarám o ty slabší. Jak vidím, tebe hned tak něco nezabije...“

„Co je s Nexem?“ opakoval kapitán umíněně.

„Sejmuls ho,“ odpověděl nocař poslušně a nasadil zakuklenci kapačku s elektrolytem. „Ale oni ho odnesli s sebou, zřejmě se podle jejich názoru ještě hodil k reanimaci. Moc bych tedy nepočítal s tím, že se s ním už nikdy nesetkáme.“

Nidor zavřel oči.

Prohra, celá tato akce je jedna velká prohra. Ničeho se nepodařilo dosáhnout, dokonce méně než nic. Jen spousta zbytečných úmrtí, to je všechno.

„Přinejmenším nemůžou počítat s tím, že se jim vzdáme bez boje,“ utěšoval ho poručík. „A sami to tady pěkně schytali. Generál je těžce raněn, téměř celý tým vyřízený... Opravdu to není špatné.“

Nidor neřekl nic, jen vzdychl.

Vesper píchl poslední injekci. Vstal a začal Nidorovi ošetřovat rány.

„Co myslíš, jak utekli?“ zeptal se.

„Stejně, jako sem přiletěli,“ odpověděl důstojník a bez protestů se podroboval jeho zákrokům. „Stačilo mít letadlo nebo vrtulník. Vysadil je ve dvou nebo třech stech metrech, potom tady mohl kroužit podle libosti. Hned za Vislou je

letišť v Babicích, tady nikoho letadlo neudiví. Potom trochu klesl... Pro renegáty vyletět sto metrů je hračka.“ Vyčerpaně zmlkl.

„Tak či onak Nex na nějakou dobu vypadne ze hry,“ usoudil Vesper. „Aranea se sama do bojových akcí nepustí, o tom nepochybuji. Získáme trochu času, připravíme se lépe. A nepochybně máme nové přátele.“

Zvedl oči. Pomalu a vrávoravě se k nim blížil Drobek. Dýchal těžce, pískavě, krev mu barvila rty. Zjevně má zlomená žebra a navíc pneumotorax.

Když k nim konečně doklopýtal, svalil se na zem. Díval se na obvázané kolegy a pokýval hlavou. Potom se očima zastavil u Vespera. Ten povytáhl obočí a otevřel ústa, aby řekl, že...

„Nemluv,“ předešel ho policista. „Sám vím.“

Nabral vzduch do plic a vydechl další bublinky krve. Potom klidně dokončil: „Tentokrát to byl kurevsky velký pes.“

Základní podmínky, které stojí před protiteroristickým systémem Polské republiky, se omezují na možnost účinného jednání:

- trvalým monitorováním teroristů a teroristických organizací s cílem znemožnit jim teroristické útoky;
- vlastněním sil a prostředků pro správnou reakci proti probíhajícímu teroristickému útoku;
- minimalizováním ztrát vzniklých teroristickým útokem;
- účinnou likvidací důsledků teroristického útoku;
- nevyhnutelností trestní odpovědnosti za teroristickou činnost;
- pružností k vývoji současného terorismu a také formám a metodám jím používaným.

Kuba Jałoszyński
„Koncepce soudobé protiteroristické činnosti“,
habilitační přednáška;
Vědecké sešity Akademii národní obrany, Varšava 2005

Nábor

Drobek ukazoval Vesperovi své modré předloktí.

„Vidíš to?“ předváděl mu pobouřeně. „Vidíš, co mi udělala ta zatracená pilule? Sedmkrát mě nabodla, až jsem se nakonec nabídl, že to udělám sám. Vždyť jsme měli kurzy první pomoci, injekci si dám raz dva. Ale ona na to, že to předpisy nedovolují, a bodala dál. Jak teď vypadám?“

S námahou se na nemocničním lůžku pohnul. Sykl bolestí, zlomená žebra se hlásila při každém pohybu.

Vesper s úsměvem přikyvoval. Hlavou mu prolétla vzpomínka z předchozího vtělení. Toto je mimo jiné podstatou nemocnice.

„Nech toho, takový bejk a fňukal by?“ řekl klidně. „Poslyš, oni musí na někom trénovat. Přece bys nechtěl, aby to zkoušeli třeba na nemocné stařence.“

Drobek rozhněvaně zafuněl. Představa ubohé stařenky na něho neudělala žádný dojem. Na rozdíl od jeho zmasakrovaného předloktí.

„Mě, hrdinu!“ zabědoval. „Takovou tlustou jehlou sedmkrát za sebou.“

„Nehraj divadlo...“ Vesper vstal z dřevěné stoličky, přistoupil k oknu a vyhlédl ven. „Přežiješ,“ dodal a ani se přitom neotočil.

Zadíval se na město. Varšava se utápěla v unaveném spánku. Voloská ulice byla docela prázdná, tuto noc se někam schovaly i taxíky. Obloha se zatáhla černými mraky, které nedovolily měsíci vystrčit ani cípek. Navíc hustě pršelo.

Pravý čas pro renegáty. Přímo ideální.

Vesper strčil ruku pod bundu a nahmatal zbraň, schovanou v pouzdru na levém boku.

„To ne, hochu,“ reagoval Drobek okamžitě. „Tak naštvanej na ni zase nejsem, nech toho,“ usmál se.

Nocař se k němu otočil.

„Když myslíš,“ nutil se k žertu. „Dáme jí ještě šanci. Třeba tě příště nabodne už na šestý pokus, kdo ví.“

„To je hezké, že se o mě tak staráš,“ odpověděl policista.

„A vůbec je příjemné, že se o nás všichni tak staráte. Hoši z odboru tady táboří ve dne v noci...“ pohlédl bystře na kolegu.

„Řekl z odboru,“ uvědomil si Vesper rychle. Staří zakuklenci tak mluvili o své práci, když byli ještě Odborem ochrany Vrchního velitelství milice pro potírání násilných činů. To bylo v sedmdesátém šestém, Drobek se tehdy právě narodil. Později, v devadesátém, se milice přejmenovala na policii a Odbor ochrany na Protiteroristický odbor. V roce 2003 další změna názvu: Úřad protiteroristických operací Vrchního velitelství policie, a o rok později Správa protiteroristických operací. Pomotali to tak, že žádný pořádný zakuklenec už neví, jak se jeho jednotka bude nazývat za čtvrt hodiny. Proto o ní mluví jako o odboru.

Drobek ale možná nemá na mysli své lidi. Třeba chce nenápadně zjistit, jestli Vesper a jeho kolegové jsou z Pětky, Odboru zatýkání, nyní nazvaného Odbor protiteroristické činnosti a zajištění realizace AVB. Tahle terminologie je k zbláznění. Tak či onak kolega se trochu plete. Ale ať si myslí, co chce.

„Víš, pořád doufáme, že se od vás něčemu přiučíme,“ odpověděl, aniž komentoval zmínku o odboru. „Jak má profesionál důstojně stonat a podobně.“

Drobek ihned pochopil. Ode mě se nic nedozvíš, ani to nezkoušej. Těžce vzdychl.

„Je to opravdu dojemné,“ odpověděl unaveně. „Taková spolupráce mezi firmami.“

Vesper usedl na stoličku a výmluvně pohlédl na Drobka.
„Víš, trochu jsme překazili plány několika zlým chlapcům,“ řekl vážně. „Třeba nám to budou chtít vrátit, kdo ví.“

Policista se této představy zřejmě nepolekal.

„Váš hlavní problém tam v Abwehru je přemoudřelost,“ prohlásil. „Představ si, že právě na to jsem přišel docela sám. A neodevzdal jsem kliku do nemocniční úschovny, přestože na mě naléhali. Celou dobu ji mám u sebe.“

Oba na chvíli ztichli a dívali se jeden na druhého s neproniknutelným, kamenným výrazem.

Když zaskřípaly dveře, oba se otočili. Vesper vsunul ruku pod bundu a sledoval ženu v bílém plášti, jak vchází do pokoje. Možná by nebyla ošklivá, nebýt silných brýlí, které ji připodobňovaly k chodícímu mikroskopu.

„To je ona?“ mrkl spiklenecky na Drobka a nenápadně stiskl prsty zbraň.

„Ne,“ zazněla rychlá odpověď. „To je stážistka čili skoro doktor. Celkem v pořádku,“ mávl nedbale rukou.

„Vidím, že se vám věnovala sestra Marta,“ ukázala žena na Drobkovu modrou ruku. „Vyměnila obvaz, to je dobře...“ V jejím pohledu byla prosba, aby nedělal skandál z těch několika píchnutí navíc, je přece z komanda.

Drobek si odkašlal a poplašeně se podíval na kolegu. Jeho obličej prozrazoval, že svádí urputný vnitřní boj. Vesper téměř viděl jeho myšlenky. Ať řekne cokoli, bude vypadat jako bábovka. Buď vůči kolegovi za nedůslednost, nebo vůči děvčeti kvůli takové maličkosti.

„Tak, hned je mi líp,“ rozhodl policista nakonec. „Nový obvaz mi pasuje jako ulitý, děkuji.“

Vesper se v duchu usmál. Drobek je citlivý na svou pověst u opačného pohlaví, to si musí zapamatovat.

Stážistka blýskla děkovným pohledem, oběma jim pokývla a vyšla z pokoje.

Vesper vstal a popošel k oknu.

Opět se zahleděl do noci, spouštějící na Varšavu nekonečný déšť. Černá vrstva mraků odřízla město od měsíce a hvězd, ponořila je do chmurného přítomí, tmavého i pro jeho citlivé upíří oči.

Nocí pozorně prozkoumával ulici. Jeho intuice blikala červeným poplašným světlem. Tam někde číhají renegáti a připravují pomstu.

Drobkovi, Nidorovi a nakonec i jemu za to, že pochroumali generála Nexe, když měl skoro vyhráno. A ostatním zakuklencům ležícím na chirurgii, že se opovážili přežít, přestože už pokorně klečeli a očekávali rozsudek.

A Lordova pýcha nehodlá Araneji ponechat tuto bilanci s tak hanebným minusem.

Určitě ne.

* * *

Když se vraceli k jednotce, slunce už stálo vysoko nad obzorem. Dešťové mraky odešly s nocí, obloha páčila oslepující modří. Vesper stejně jako jeho kolegové z hlídky si každou chvíli natíral tváře i ruce Sun Blockem, tiše přitom nadával a upravoval si sluneční brýle.

Byla to hodně těžká noc, všichni zřetelně pociťovali nebezpečí číhající za okny, každou chvíli vyskakovali připraveni odrazit útok, který však nepřicházel. Čekali tedy, po nějaké době opět vyskakovali, zase zbytečně. A tak pořád dokola. Hrozně je to unavilo, snili už jen o vlastních postelích a čerstvé krvi.

Konečně se vrátili na základnu, odstavili auta do garáží a přes les zamířili k obytným budovám.

„Pěšky!“ zavrčel Umens. „Mám na cvičišti nováčka!“

S hořkostí se spustili na zem. Pěšky, zatraceně. Celou noc se museli hlídat, skrývat před lidmi... A ani tady doma si nemůžou oddechnout!

Vyšli na cvičiště a úkosem pozorovali rekruta.

Koho jim to náboráři poslali ve své laskavosti?

Před Umensem stál vysoký blondák, zpocený, s hořícími tvářemi. Uprutně se s kapitánem o něco přel. Zdálo se, že má hodně odborných znalostí o tom, jak se mají dělat kliky, a nemůže se smířit s mrzačením řemesla, které mu navrhuje nadřizený. A vzezření oponenta naznačovalo, že se blíží k nebezpečné hranici své trpělivosti.

„Jestli se taková nicka postaví Lordovi, bude po něm,“ vzdychl Fulgur. „Nemá žádnou disciplínu. Byla by ho škoda, protože potřebujeme nové nocaře. No, ještě uvidíme, třeba se dá vychovat, než bude pozdě... Samozřejmě pro něho.“

„Uvažoval jsi někdy o tom, čím se řídí Ultor při svém rozhodování?“ zeptal se zamyšleně Vesper. „Zabíjí všechny... Ale svou krev dává jen některým.“

„Jednou řekl, že jde o symbionta,“ řekl Alacer. „Je třeba mít intuici. Některý ho nepřijme, i kdyby bůhvíco.“

Když dorazili domů, s úlevou uvítali přívětivé pološero předsíně. Nidor už na ně čekal a díval se vyčítavě na hodinky.

„Jdete pozdě, hoši!“ zavrtěl nespokojeně hlavou.

„Nerýpej, mumie,“ odsekl Alacer. „Čekali jsme, až se lidi vyhrabou. Střídali nás protiteroristi, hned ti povím, co a jak. Ale napřed něco slupneme, ne?“ Vstoupil dovnitř a hned zamířil do sálu s televizí.

Nidor se podrbal na obvazech, které mu zakrývaly skoro celý obličej. Zašklebil se a následoval Alacera. Ostatní nocaři šli za nimi.

Vstoupili do televizního sálu. Obklopili bar, pohledy upřené na plastovou nádrž s krví, opatřenou velkými červenými razítky. Testovaná. Neinfikovaná. Začali proto nalévat životodárnou tekutinu do sklenic a s úlevou vzdychali. Konečně se pořádně najedí. Tajné loky z placatic v nemocnici rozhodně nejsou to, co mají tygři nejraději.

Alacer vypil obsah své sklenice na ex a s hlasitým klepnutím ji postavil na pult.

„Neměli jsme je nechávat ve dne samotné,“ prohlásil nahlas. „Lidé neodolají, jestli renegáty napadne zaútočit právě teď.“

Po dobu Nidorovy rekonvalescence velel jeho oddílu a bylo zřejmé, že už se cítí být kapitánem. Což ostatně bylo velice pravděpodobné, Ultor neskrýval, že hodlá věnovat polským nocařům ještě jednu funkci, a Alacer byl nepochybně nejlepším kandidátem.

„Nezvládneme hlídky ve dne i v noci,“ odpověděl Nidor klidně. „Kde vezmeš tolik policistů? Za prvé hlídat sklad krve, Clam má plné ruce práce. Za druhé základna, ta je hlavní. Navíc nemocnici v noci... A je nás jenom padesát.“

„Čtyřicet sedm,“ přerušil ho zamračeně Fulgur.

Všichni ztichli, mysleli na totéž.

Daps, Ebur, Falx... Tři rakve v podzemí Emowa, takové, ze kterých se nevstává. Ještě štěstí, že Nidor s Vesperem spí normálně v postelích. Těch rakví mohlo být pět.

„Renegáti ve dne nezaútočí,“ přerušil mlčení Nidor a poškrábal se na obličej ukrytém v obvazech. „Nesnáším, jak hrozně pomalu se to hojí...“ Vzdychl, zavrtěl hlavou a pokračoval: „Vždyť světlo je trápí stejně jako nás. Toto není vhodná doba pro vedení akcí.“

„Dobře víš, že když budou chtít, tu námahu podstoupí,“ přerušil ho Alacer ostře. „Ale dáváš přednost bezdůvodné naději, než...“

„Než oslabit hlídky někde jinde,“ dokončil Nidor klidně.

„Protože tam jsou jenom lidé, kdežto tady jsme my,“ nevzdával se oponent. „Bližší košile než kabát. Ale musíme je přece bránit, od toho jsme tady!“

„Nech toho,“ vzdal se konečně kapitán. „Je to snad mé rozhodnutí? Zavolej majorovi horkou linkou, ať změni rozkazy. Sedí u Lorda už třetí den, třeba něco vymysleli.“

„A víš, že to udělám?“ vyskočil nocař a vyběhl ze sálu.

Zavládlo tíživé, skličující mlčení.

„Zapněte bednu,“ snažil se Vesper zachránit situaci.
„Třeba ukážou něco nového.“

Fulgur zvedl ovladač a stiskl tlačítko. Televizor zazářil a zalil sál proudem světla.

„Proboha, kdo se to díval?“ zašklebil se Nidor a ihned přimhouřil oči. „Při tolika luxech?“

„Rekrut,“ ozval se Umens od prahu. „V noci se vzdělával.“

Chápavě přikývli. Samozřejmě, nováček má normální lidské oči. Aby něco viděl, musí je světlem přímo bombardovat.

Fulgur mačkal tlačítka. Obrazovka ztmavla, opět se přizpůsobila obvyklé úrovni.

Neuviděli však nic nového. Televize se pořád křečovitě držela stejného tématu. Už skoro týden ukazovali na všech kanálech Polfu Tarchomin. Obrazy hořících budov na pozadí noční oblohy se střídaly s pochmurnými pohledy na spáleniště, na kterých postávala vozidla hasičů, vojáků i policie. K tomu užvaněné hlavy, které probíraly událost s neslábnoucím zájmem. Polsko konečně mělo svůj opravdový teroristický atentát a občas nebylo jasné, jestli ti, co to komentují, jsou na tento fakt pyšní nebo jsou z něj vyděšení.

„Vypněte to!“ vzdychl Nidor znechuceně. „Z těch blábolů mě bolí mozek. Ostatně o renegátech se stejně nic nedozvíme.“

„Měli jsme tam mít našince,“ ozval se živě Fulgur a vypnul televizor. „Tak o nich nic nevíme. Můžeme jen čekat na jejich pohyb, a to je...“

„Aranea každého agenta okamžitě odhalí,“ ozval se suše Umens, uvelebený v křesle. „Víte, že má dar pravdomluvy. Když jí někoho pošleme, půjde na jistou smrt. Je snad v rodině málo pohřbů?“

Najednou se prudce rozlétly dveře. Do sálu vstoupil Alacer. Měl velice spokojený výraz.

„Lord i major usoudili, že ochrana lidí je hlavním úkolem naší jednotky,“ prohlásil triumfálně. „Máme poslat do

nemocnice pět nocařů. A protože kapitán Umens má teď stejně denní směnu, smí na ně každých pár hodin dohlédnout.“

Umens a Nidor na sebe pohlédli. Nepochybně si vyměnili myšlenky, o kterých se nedalo říct, že jsou příliš horlivému kolegovi nakloněny.

„Nu což, rozkaz je rozkaz,“ zabručel Umens a vstal. „Jděte spát, vážení. Budeme teď muset rotovat častěji, proto si aspoň trochu odpočiňte.“

„Správně,“ potvrdil Nidor a také se zvedl z křesla. „Odchod, ihned.“

Všichni vstali, netvářili se přitom nijak nadšeně. Častější střídání, víc práce. Kéž by toho Alacera... Ale když je to třeba, co se dá dělat.

Dveře se otevřely, postrčené netrpělivou rukou. Do sálu vběhl Standa z náboru.

„Kapitáne!“ spustil na Umense hlasem plným napětí, „pomoc! Ten nový... co to vyvádí! Kdo ho sem poslal? To je snad sabotáž nebo diverze!“

„Je temperamentní,“ procedil Umens, ale otočil se a pohlédl na kolegu.

„Jen jdi,“ vzdychl Nidor. „Vzbudím ti je. Koho chceš?“

Chvíli v duchu rozmlouvali, potom Umens rychle vyšel ven. Nidor zamířil ke druhým dveřím, které vedly k ložnicím.

„Ještě jste tady?“ zeptal se nocař přítomných v sále. „Nebo se mi to jen zdá?“

„Halucinace,“ přikývli sborem a sunuli se ke dveřím. „Kapitán odchází, halucinace taky. Dobrou noc, kapitáne!“

„Dobrou noc, halucinace!“ odpověděl Nidor a pustil je napřed.

Pohlédl ještě na Standu, který klesl na pohovku a zapnul televizor.

„Sorry, šéfe, hned se tam vrátím,“ vysvětlil. „Za chvíličku, jen co naberu sílu. Ten nováček umí dát zabrat, čestné slovo.“

Soudný den, a přitom je teprve ráno...“ Těžce vzdychl a žalostně zavrtěl hlavou.

Kapitán mu pokynul a zavřel dveře. Soudný den, fakt. Jen aby to neřekl ve špatnou hodinu.

* * *

Vesper se najednou probudil.

Stalo se něco zlého.

Nevěděl co, ale intuice spustila alarm.

Něco zlého, něco hodně zlého. Něco není v pořádku.

Vstal z lůžka a z nočního stolku popadl zbraň. Chvilí stál a pozorně naslouchal. Nic, ticho, klid. A přece něco nehraje.

Vklouzl nenápadně do televizního sálu a přelétl jej pohledem. Nic, prázdko, klídek. Jen sklenice se zbytky nedopité krve stály osamoceně na barovém pultu. Nocaři z další směny, znenadání probuzení, zřejmě neměli ani čas pořádně se najíst, hned vyrazili do práce.

Pohlédl na kontrolní obrazovku. Čidla pohybu na kritických místech svítila klidnou zelení. Ani monitorovací centrum nehlásilo žádné výhrady. Na základně nejsou žádní cizinci, jen našinci. To znamená, že všechno je v naprostém pořádku.

Ale není. Prostě není a basta.

Už jistou dobu míval Vesper záblesky kontaktu s nějakou zvláštní, vlnící se silou. Její zásluhou občas vnímal blízké nebezpečí nebo naopak věděl, že smí klidně spát. Pracovně tomu říkal intuice, jiný výraz prozatím nenalezl. Nyní „to“ přímo řvalo. Navzdory klidu kolem.

Vesper přešel ke druhým dveřím a vyšel na chodbu spojující lidskou část základny s nocaři. Udělal krok, parkety hlasitě zaskřípaly. Nocař se tedy mírně vznesl a nehlučně plul vzduchem.

Nějaké hlasy ve vedlejším pokoji. Zjitřené, hlučné. Vesper se přitiskl ke stěně a napjal uši.

„Tak mi konečně pověz pravdu!“ rozčiloval se někdo. Vesper okamžitě poznal Umense. „Přestaň mě mást a pověz, jak to doopravdy je!“

Vesper vykulil oči. Zuřící Umens, to se stávalo, ale aby to dal na sobě znát? On, který se vždycky ovládá? O co tady jde?

„Budiž,“ odpověděla klidně nějaká žena.

Vesper svrástil obočí. Ten hlas určitě zná, ale teď si nedokázal uvědomit, komu patří.

„Takže?“ dorážel kapitán a z jeho hlasu sálala zuřivost.

„Nepřipojím se k tobě,“ vyhrkla žena se zřetelným zoufalstvím. „Promyslela jsem celý případ. S ničím nepočítej, nepřipojím se. Nikdy.“

„To je nesmysl.“ Muž se najednou ovládl a začal mluvit věcně a zřetelně. „Nemůžeš nic ztratit, zato všechno můžeš získat. Ještě si to promysli.“

„Právě naopak, můžu o všechno přijít,“ pronesla s přesvědčením. „O všechno, čemu jsem někdy věřila. Všechna léta strávená v této službě. Ne, nepřesvědčuj mě. Rozhodla jsem se. V této záležitosti končím diskusi.“

Nastala chvíle těžkého mlčení. Vesper se tiskl ke zdi, v tísnivém tichu jeho srdce hlasitě bušilo.

„Už musím jít,“ řekl Umens pomalu, skoro cizím hlasem. „Hoši čekají ve vozech. Musím jít.“

„Já taky,“ odvětila žena. „Mám své povinnosti. Jako my všichni tady.“

Ozvaly se rychlé kroky. Vesper se odlepil od zdi a uskočil dozadu. Právě včas, dveře se prudce otevřely a na chodbě se objevil Umens. Okamžitě nocaře uviděl a nepřívětivě se zamračil.

„Co tady děláš?“ zavrčel. „Máš spát. Chceš dostat příští hlídku?“

„Chtěl jsem se podívat na nováčka,“ usmál se omluvně Vesper. „Už mě nebaví být štěnětem. Třeba konečně někdo převezme ve smečce tuto hrdou pozici.“

Umens nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Nehysterči tady, jo?“ řekl suše. „Nevšiml sis, že už nejsi štěnětem? Hlavně od té akce v Polfě...“ Mávl rukou se zjevnou netrpělivostí. „Běž spát, nocaři.“ Otočil se a pokračoval chodbou, přitom neustále přidával do kroku.

Na prahu pokoje stanula žena. Vesper se k ní otočil a vlivem další dávky údivu hlasitě vydechl.

Marie. Člověk. Z náborového referátu.

Pohlížela na něho zarudlýma, uplakanýma očima.

„Běž spát, nocaři,“ opakovala jako ozvěna po kapitánovi, který už zmizel v ohybu chodby.

O co tady jde, chtěl se zeptat, ale v poslední chvíli se vzpamatoval. Toto není vhodná chvíle prozradit, že něco slyšel.

„Marie!“ usmál se zdvořile. „Už jsem tě dlouho neviděl. Pořád si říkám, že se k vám podívám, ale víš, ta práce...“

„Vím,“ řekla krátce, ale úsměv neoplatila. „Netrap se, žádný z vás nechodí. Jako byste za každou cenu chtěli zapomenout, že jste vůbec někdy měli jiný život.“

„To ne,“ protestoval. „Jenže, pochop, práce...“ Rozpačitě zmlkl.

Má pravdu, uvědomil si naprostou pravdu. Samozřejmě. K onomu životu se už nikdy nechce vracet. A proč by taky měl? K tomu žalostnému stavu, kdy byl slabý, bezvýznamný, kdy byl obyčejnou lidskou nulou?

„Jistěže ne,“ pronesla neosobním hlasem. „Běž spát, nocaři,“ opakovala jako mantru. „Musíš si dobře odpočinout, abys byl schopen té své práce.“ Otočila se a pomalu odcházela chodbou.

Chtěl na ni ještě zavolat, ale veškerá slova mu uvázla v krku.

Otočil se tedy a vrátil se do televizního sálu. Přistoupil k baru s pocitem, že každé slovo, které zaslechl, ho v mozku podivně tíží.

Vzal si čistou sklenici a nalil si do ní krev až po okraj. Zvedl ji k ústům...

Do nosu ho uhodila známá vůně. Zarazil se a nedůvěřivě se na sklenici zadíval. Ruka se mu roztřásla, po hladině kapaliny přeběhly červené vlny.

Ta krev je... Až příliš, sladce, lákavě voní.

„Nidore!“ zaječel mentálně. „Nidore, přijď okamžitě sem!“

Postavil sklenici na pult a vyděšeně ji pozoroval.

Nečistá. Infikovaná. Otrávená krev.

* * *

„Nic necítím,“ konstatoval Nidor a opět si poškrábal obvazy. „Opravdu, Vespere, nic.“ Zvedl sklenici a přičichl k jejímu obsahu ještě jednou. „Ani trošku,“ zavrtil hlavou.

„Jenom ji nepij, prosím tě,“ řekl Vesper s rozechvěním. „Když nechceš, nevěř. Ale nepij. Dej ji prozkoumat.“

Nidor přikývl.

„Budiž,“ prohlásil klidně. „Takový poplach nesmím podcenit. Dám ji otestovat, přirozeně. Zatím otevřeme nový zásobník.“

„Může být taky infikovaný.“ Vesperův hlas prozrazoval neskrývanou obavu. „Když je tento...“

Kapitán na něho podrážděně pohlédl.

„Poslyš, příteli,“ řekl, „zásobník je prověřený, vidíš? Orazítkovaný. Sám jsi z něho před několika hodinami pil. A teď tvrdíš, že v této krvi cítíš nežádoucí příměsi. Já necítím nic, ale dobrá, dám ji k analýze. Jenom mi pověz, jakým kouzlem ji mohl někdo zamořit?“ pohlédl na něho pozorně. „U nás, tady?“

Vesper natáhl vzduch do plic a potom ho pomalu vypouštěl.

„Umens se chová divně,“ prohlásil přesvědčivě.

Nidor sykl a pohlédl na něho ještě pozorněji.

„Co máš na mysli?“ zeptal se rychle.

Vesper jedním dechem opakoval, co zaslechl. Když skončil, viděl, jak se Nidorovy oči mezi obvazy újí a blýskají se hněvem.

„Nemáme tady ve zvyku odposlouchávat soukromé hovory kolegů,“ řekl Nidor vážně. „Víš, že žádný nocař nikdy nezahlásil. Nikdy!“ dodal důrazně. „To, co nadhazuješ, zpochybňuje čest nás všech! Ale přičítám to tvé únavě,“ zmírnil trochu. „Jsi přepracovaný a stresovaný, je to znát. Začínáš mít paranoii. Nu což, to je normální. Po nějaké době tady strávené tím projde každý. Vrať se k sobě, postarám se o tu krev.“

„Myslíš, že odposlouchávám soukromé hovory a potom šířím drby?“ zeptal se Vesper popuzeně. „Z čeho mě to obviňuješ, Nidore? Vždyť to nedává smysl. Soukromý rozhovor Umense a Marie, to zrovna!“ vzkypěl najednou. „A když říkám, že v té krvi cítím příměs, tak ji cítím, a basta! Z tohoto hlediska mám v jednotce nejcitlivější čich. A zrovna ty se tomu divíš!“ dodal, ale hned si uvědomil, že to mohlo znít jako výčitka.

Nidor to samozřejmě také tak pochopil.

„Nechtěl jsem, aby se ti to tak stalo. Abys byl tak... přecitlivělý,“ namítl zlobně. „A lituji toho, to víš. A jak dlouho mi to ještě chceš připomínat? Konečně dospěj a přestaň vyvádět, ano?“

Vesper na něho hleděl se smíšenými pocity. Agresivní Nidor stejně jako Umens před chvílí. „Co se tady k čertu děje?“

„Pil jsi tu krev?“ zeptal se neklidně.

„Ovšem,“ odpověděl přítel okamžitě. „Ty taky. Ještě dnes ráno. Stejně jako celá vaše směna.“

„Ráno tak nevoněla!“ namítl rychle Vesper. „Nidore, jsi taky nějaký divný!“ řekl přímo. „V životě jsi na mě neječel, nemluvě o tom, že bys mi najednou nevěřil. Myslím, že právě tobě můžu věřit. Co se tady děje, k d'asu?“

„Pokud jde o mě, jsem strašlivě nasraný,“ odpověděl muž okamžitě. „Kolem se všechno hroutí, ztrácíme jeden bod za druhým. Aranea má plán a pomalu, krok za krokem, ho realizuje. A my můžeme jen sedět a čekat na její další tah. Ví o nás všechno a my o ní nic. Prostě nás drží za koule. A já jsem docela uzemněný!“ vybuchl najednou. „Sedím na zadku jako blbec a nevystřčím ze dveří ani špičku nosu! Nějaký Alacer mě poučuje, jak se vedou akce.“

A já?! Hlídám barák! Já, kapitán nocařů! Za chvíli začnu vařit, uklízet a lakovat si nehty!“

Vesper se s úlevou usmál. Fakticky, na tak obtížnou situaci se Nidor drží ještě docela dobře.

„A navíc mě všechno svědčí,“ postěžoval si kapitán nakonec. „Nedá se to vydržet, nemáš potuchy...“

„Jen klid, jsem lékař,“ odpověděl automaticky. „Poněti mám.“

„Byl jsi lékař,“ namítl Nidor. „Teď jsi v noční službě AVB. Na ten život zapomeň, přešel jsi na tuto stranu a neohlížej se dozadu.“ Najednou zvažněl. „Právě to je Umensův problém,“ dodal tišeji.

Vesper na něho nechápavě hleděl.

„S Marií se seznámil, když oba ještě byli lidmi,“ navázal Nidor. „Potom si Umense vyhlédl Lord a přetáhl ho k nám. Ona zůstala na druhé straně. Po nějaké době se mu po ní začalo stýskat. Požádal Lorda, aby naverbovali i ji. Jistě, přišla sem... Ale prohlásila, že nehodlá přejít na stranu Noci.“

„Proč?“ podivil se Vesper.

„Protože zná sebe i svou vrozenou agresivitu. Usoudila, že by se brzy přidala k renegátům. Podle mě je to nesmysl, má nějaké komplexy,“ vysvětloval Nidor. „Ultor řekl, že by ji určitě nějaký Lord přijal, ale ne násilím. Je třeba počkat na její vědomé rozhodnutí. A tak to zůstalo. Umens hloupě čeká, že si to rozmyslí. A ona jako každá ženská mění názory, jednou se chce k němu přidat, potom zase ne... Nedivím se,

že mu to leze na mozek.“ Unaveně pohlédl na kolegu. „Tak co, pane Teorie spiknutí? Stačí takové vysvětlení?“

Vesper přikývl, zastyděl se. Opravdu to asi trochu přehnal. Není divu, nakonec tady chodí naštvaní všichni, takže i on si může dovolit menší emoční krizi. Těžce vzdychl.

„Ale ta krev...“ vykoktal nesměle. „Opravdu podivně voní...“

„Prověříme to, neboj,“ slíbil kapitán. „Ale vezmi v úvahu i to, že můžeš být přecitlivělý. Z únavy, ze stresu... Kromě toho pořád rozvíjíš své parapsychické schopnosti, to taky destabilizuje tvou psychickou rovnováhu. Cítíš někdy zvláštní přílivy vlnící se síly?“ pohlédl na něho pozorně.

Vesper horlivě přikývl.

„No právě,“ přitakal Nidor. „Dozráváš, bráško.“ Zívl, zakrýváje si ústa dlaní. „No dobře, abys měl klidné svědomí, prověříme ještě něco,“ dodal. „Jsem přesvědčen, že na území jednotky nepronikl nikdo cizí. Ale pro jistotu se zeptáme Standy. Když jsme tu nebyli, seděl v televizním sále právě on. Možná si něčeho všiml, kdo ví. Třeba nečekaného a nenápadného výsadku renegátů,“ zažertoval trochu pot'ouchle.

Vesper s úlevou vydechl.

„Tak půjdeme,“ řekl. „Možná jsem hysterický jako ženská, ale... Víš, nemohl bych klidně spát. Tak se třeba něco vysvětlí.“

„Žádný problém,“ řekl Nidor a zamířil ke dveřím. „Račte napřed,“ vybídl ho gestem.

Vesper na něho úkosem pohlédl, překročil však práh bez protestu.

* * *

„Kdyby upíři existovali, byly by to slabé, bezradné bytosti,“ dokazoval rekrut, když Vesper s Nidorem vstoupili do pokoje. „Citlivé, s trvalou hrůzou před světlem. Bez šancí při konfrontaci s moderními lidmi, vybavenými zázraky

soudobé techniky. Byli by drženi v rezervacích jako severoameričtí indiáni, když je ovládli běloši.“

Marie a Vojta seděli u svých počítačů a demonstrativně mlčeli. Jakmile uviděli nocaře, se zjevnou úlevu vyskočili.

„Kapitáne...“ postavila se Marie okamžitě do pozoru, aby tak dala příklad rekrutovi.

Ten rovněž vstal, ale dost neochotně. Pochybovačně pohlédl na Nidora. Zřejmě přemýšlel, jestli ten chlapík ve vytaháných teplácích je opravdu kapitán nebo je to další trik kolegů.

„Pohov,“ zavelel Nidor a pohlédl na prázdný stůl. „Kde je Standa? Máme pro něho úkol.“

„Šel do města s naléhavou záležitostí,“ řekl Vojta pomalu. „Tvrdil, že ho dostal od vás, kapitáne.“

Nocaři na sebe znepokojeně pohlédli.

„Ulil se,“ usoudil Nidor, ale nijak přesvědčivě. „Využil toho, že Umens je pryč a já spím...“

„Klidně tomu věř,“ namítl Vesper, „ale mně to pořád víc smrdí renegáty.“

„Konečně nějaký kapitán,“ ozval se najednou rekrut, zřejmě přesvědčený. „Je dobře, že to kolega řekl, protože v těch teplácích nevypadáte na vysokou šarži. Kdy dostanu pořádný úkol?“ zeptal se Nidora důrazně. „Jak dlouho mě ještě budete držet s nosem zabořeným do internetu v honičce za nějakými nesmysly? To je ryzí blbost, takhle promarnovat mé schopnosti. Řízení lidských zdrojů je tu na velice mizerné úrovni, takže považuji za svou povinnost na to upozornit.“

„Dostal jste od svého řídicího důstojníka úkol,“ odvětil Nidor klidně. „Tedy ho splňte.“

„Ten jste si mohli nechat!“ frkl mladík pohrdavě. „Našli se lesně-klášterní Bondové s příkazem potírat přerostlé netopýry. Dozví se konečně, o co tady doopravdy jde? Rozhodně ne o ty pohádky, kterými se mě pokoušejí krmit tady ti...“ ukázal pohrdavě na své spolupracovníky.

„Dozvíš se to,“ nevydržel Vesper a vyzývavě na něho pohlédl. „A hned potom umřeš. Líbí se ti to?“

„Nestraš mě, kolego,“ odsekl okamžitě rekrut. „Nejsem nijak bojácný. Pracovník AVB musí mít ocelové nervy a zvládnout každou situaci...“

„Tak ji zvládni teď,“ navrhl Nidor. „Dostal jsi úkol, tak ho splň. Je to rozkaz!“ vyštěkl krátce a ostře.

„Nejsi můj vedoucí, tak mi nerozkazuj,“ ohradil se rekrut, ale usedl opět k počítači a velkými písmeny vyťukal v Googlu HLOUPÍ UPÍŘI.

Výsledky 1-10 z 1 530 stran na dotaz HLOUPÍ UPÍŘI (0,39 sekund), odpověděl vyhledávač.

„Soudný den,“ zavrčel Nidor a vyšel z místnosti.

Vesper ho neprodleně následoval.

„Co teď uděláme?“ zeptal se tiše.

Nidor se zastavil v dostatečné vzdálenosti od pokoje, oči mu plály zuřivostí. Až sem totiž byly slyšet rozzlobené rekrutovy žvásty.

„Napřed zastřelíme toho chytráka, aby se Ultor neurazil, že mu strkáme pod nos takového břídila,“ zuřil kapitán. „A ty se divíš, že je Umens nasraný? Tráví s ním každý den několik hodin! Každý den!“

„Už se nedivím,“ přiznal Vesper. „Všechno je jasné. Jenže...“

„Jenže co?“ otázal se Nidor ihned.

„Jenže ta krev mi pořád smrdí,“ opakoval Vesper umíněně. „A to nečekané Standovo zmizení taky. S tím nic nenadělám, mám takovou umíněnou, nedůvěřivou povahu.“

Společník na něho mlčky hleděl.

„Kéž bys neměl pravdu,“ pravil zachmuřeně. „Ale dobrá, prověříme to. Zalet', fuj, co to povídám, je přece den, zajdi do nemocnice podívat se na kolegu Drobka, protože... kurva, je to tak. Dvěma dospělým lidem nikdo nebrání, aby se sešli na veřejném místě. Dokonce i bez jasného důvodu.“

„O to víc, že mi zachránil život,“ dodal Vesper vážně. „Mám právo zahořet k němu přímo bratrskými city.“

„V tomto oboru budeš mít takových bratrů hodně,“ vzdychl Nidor hořce. „Ale jeď. A podívej se na hochy i Umense, možná s nimi něco přece jen nehraje. A okamžitě informuj.“

„Rozkaz, kapitáne!“ řekl Vesper se stopou úlevy v hlase.

Dveře se otevřely a na chodbu energickými kroky vyšel mladý rekrut.

„Oho, X-meni *made in Poland*,“ prohodil posměšně. „Tak na co čekáte? Nezachraňujete náhodou svět?“

Vesper k němu pomalu přišel. Najednou mu bleskově položil pravou ruku na rameno. V okamžiku se ocitl za rekrutovými zády. Položil levou dlaň na pravou a přitiskl rameno k jeho záďům. Sevřel soupeřův krk klasickým nelsonem, sklonil se mírně dolů, takže hoch okamžitě poklekl, dusil se a kašlal.

„Jestli mě nepřestaneš srát, sežeru tě,“ prohlásil Vesper klidně, potom oběť pustil, otočil se a odcházel.

Mladík chtěl něco odpovědět, ale jenom bolestně zachrčel. Dal si obě ruce na přiškrcený hrtan a začal si ho rychlými pohyby masírovat. Díval se za Vesperem s nechutí, ale i jistým uznáním.

Oba nocaři zmizeli v tmavé chodbě.

* * *

Vesper uháněl lubelskou trasou a v duchu přemýšlel, jak se co nejrychleji dostat do Voloské. Šťavnatě přitom nadával. Nemá šanci vyhnout se zácpě. Ledaže se jeho BMW naučí lítat s ním.

V kapse mu začal zvonit mobil, pronikavým tónem se domáhal pozornosti. Neochotně jej vytáhl. Opět zapomněl hlasovou soupravu, ostatně pořád nerad telefonoval při řízení.

Hlavně při stodvacetakilometrové rychlosti, kterou vyvinul na tomto krátkém úseku, jímž končila lubelská trasa.

„Poslyš, nezbláznili se ti vaši?“ Byl to zjevně znepokojený Drobek.

„Co se stalo?“ zeptal se Vesper a pocítil nepříjemné mrazení v zádech.

„No, kmitají jako nikdy. Hoši mi volali na chirurgii, jestli tomu rozumím. V životě se ve službě nesetkali s takovým chováním. Vaši jsou jako opilí. Agresivní a nepříjemní... Naši jim nezůstali nic dlužni, trochu se poškorpili.“ Drobkův hlas prozrazoval rostoucí pobouření. „Pak vaši prohlásili, že na takovou práci serou a nebudou pitomé nevděčníky ochraňovat, ať je potká zasloužený osud, nebo něco v tom stylu. A že jdou do města. A šli. Poslyš...“ Policista polkl. „Je to u vás normální?“

„Ne,“ odpověděl nocař a cítil, jak mu srdce stoupá do krku. „Absolutně ne.“

„Tak o co tady jde, krucinál?“ rozčiloval se Drobek. „Někdo je podplatil? Město? Nebo ti... teroristi?“

„Poslyš, především varuj kolegy. Ať se mají na pozoru,“ požádal nocař věcně a klidně.

Drobek na chvíli zmlkl. Vesper se předem ušklíbl v očekávání komentáře. Nepochybně uslyší něco v gastronomickém stylu, že je to pořádná sekaná nebo něco takového...

„Je to horké?“ zeptal se policista věcně.

„Jo, hodně horké,“ odpověděl nocař okamžitě. „A dej na sebe pozor,“ dodal vážně. „Přijedu s kavalerií na pomoc. Tak rychle, jak to jen půjde.“

„Okay,“ akceptoval policista klidně. „Mám povolát víc svých, co myslíš?“

Vesper chvíli uvažoval. Víc policistů znamená větší ochranu. Ale i bohatší lov pro renegáty, kdyby něco. Ovšem ve dne mají lidé větší šanci. Třeba si s nimi upíři neporadí tak snadno.

„Ano,“ rozhodl. „Povolej.“

„Jaký mám uvést důvod?“ ptal se dál zakuklenec. „Těžko můžu říct, že se Abwehr pomátl a já se bojím sám spát.“

Nocař zadržel dech. Povědět mu o renegátech? V tom případě by Drobek musel přejít na stranu Noci. A co když nebude chtít?

„Poslyš, počkej, až se spojím se svým velitelstvím,“ pronesl posléze. „Nevím, co ti můžu povědět. Prostě nevím. Promiň.“ Na chvíli ztichl, aby mu dal čas strávit sdělenou informací, a potom spěšně dodal: „Tak já jdu. Neztrácejme čas.“ Odpojit se.

Počkal na patřičně dlouhou mezeru mezi auty a prudce zatočil, až pneumatiky na rozpáleném asfaltu zakvílely. Třesoucí se rukou vytřukal Nidorovo číslo. Píp, píp, píp... Nebere, ztraceně.

„Nidore!“ zařval v duchu.

Je příliš daleko. Lord by se možná na takovou vzdálenost domluvil, ale ne on, obyčejný nocař. Ovšem kapitán se musí co nejrychleji všechno dozvědět.

Zaklel a začal uhánět k Emowu na plný plyn. Pro uklidnění nervů zapnul rádio.

„Přichází noc komety, déšť ohnivých meteorů,“ ozval se starý hit Budka Suflera. „Z novin se nedozvíš, kdo přežije svou smrt...“

„Do prdele,“ zavrčel a okamžitě rádio vypnul. „Nelegální nábor. Ještě to nám scházelo.“

* * *

Neměl čas zajíždět si po hlavní silnici ke garáži. Jel nepoužívanou zkratkou přes les, kudy kdysi dávno prošel k jednotce. Rozrazil rezavou bránu, která se s rachotem rozlétla. Uháněl, až od kol odletovaly drny i oblaka prachu. Zabrzdil před domem tak prudce, že auto málem dostalo smyk.

Vyběhl z vozu a dvěma skoky byl u dveří. Pořád v duchu přivolával Nidora, nedostal však odpověď. Polkl. Knedlík narůstající v krku ho začínal dusit. Předtucha se potvrdila. Opravdu je výjimečně hnusný den a každým okamžikem se stává ještě horším.

Mávl na strážného, který před ním okamžitě otevřel dveře. Vesper běžel chodbami lidské části budovy. Hlavně se rychle dostat k nocařům, hlavně se rychle...

Najednou se zastavil, zasažen další předtuchou. Je tady ticho, příliš ticho... Co se stalo, mladík přestal držkovat?

Vrátil se ke dveřím s číslem dvanáct. Chvilí váhal, potom je prudce otevřel. To, co uviděl, ho ještě na prahu srazilo na kolena. Vytáhl pistoli.

Uprostřed pokoje ležela Marie v červené kaluži. Nad ní se skláněl Umens, rty i špičáky měl zbarvené její krví. Nad jejími otevřenými ústy držel rozťaté zápěstí a pozorně sledoval, jak jí do úst pomalu vtéká jeho vlastní krev.

U stěny poslušně klečeli Nidor, Vojta a rekrut, jehož oči prozrazovaly děs a šílenství. Vesper se bleskově rozhlédl. Nečíhá tady někde renegát? Je přece nemožné, aby Umens, kapitán nocařů... Polkl. Ale ano.

„Nelegální nábor z tebe dělá renegáta,“ prohlásil třesoucím hlasem. „Pusť ji, kapitáne. A uvolni ostatní ze své moci. Jsi zatčen.“

Muž na něho pohlédl nepřítomným pohledem, jako by nechápal význam slov.

„Nedalo se už čekat,“ řekl klidně. „Bylo třeba jí pomoci, aby se rozhodla. Musel jsem, chápeš přece. Musel jsem.“

Vesper se syčením vydechl. Umensovy oči... nepřítomné, šílené... Přesně takové, jaké měl zfetovaný upír v „Moonwalkeru“. Naprosto stejné.

„Jsi zatčen,“ opakoval namáhavě. „Znectil jsi sebe i nás všechny. Jsi renegátem.“

„Žádný nocař nebyl, není a nebude renegátem,“ namítl Umens klidně. „To nevíš, mladíku? Já pouze...“ ztichl a

pohlédl dolů. „Pouze jsem ji povolal k sobě,“ zašeptal s nesmírnou láskou v hlase. „Bála se přijít sama. Je to žena, chápeš. Ale ne, nechápeš. Žádný z vás tady nechápe.“

Vesper přiložil k očím mušku a sladil zaměřovač s Umensovými planoucíma očima. Ruce se mu trásly, cítil se jako ve zlém snu. Má na kapitána vystřelit? Musí!

Umens na něho pozorně hleděl, nepochybně slyšel jeho myšlenky. V jeho obličejí se objevil vyděšený, zoufalý výraz. Kapitán najednou vyskočil, bleskově popadl Marii do náruče a vylétl s ní oknem, až se kolem rozlétly úlomky skla.

Vesper vystřelil ještě dříve, než pochopil, co se vlastně děje. Kulka vyletěla prázdným oknem a skončila někde mezi stromy.

Tmavý bod bleskově zmizel za lesem.

* * *

Klečící muži se vzpamatovali současně. Nidor vstal a vrhl se k oknu, Vesper ho následoval. Bez ohledu na ostré hrany rozbitých skel přilnuli k oběma stranám otvoru. Opatrně se vyklonili ven, zbraně připravené k výstřelu. Pozorně zkoumali okolí.

„Byl silný, nečekal jsem to,“ vydechl Nidor zdrceně. „Do prdele, ten byl silný... Srazil nás na kolena, nestačil jsem ani pípnout.“

„Byl zfetovaný,“ řekl Vesper třesoucím hlasem a obhlížel okolí. „A ty jsi ještě slabý. Teprve se uzdravuješ.“

„Měl jsi pravdu,“ polkl nervózně kapitán. „Ta krev byla opravdu infikovaná.“

Otočili se k lidem. Vojta jakoby nic zamířil ke svému stolu a usedl na židli. Byl bílý jako prostěradlo a vůbec nemluvil.

Rekrut po nich chvíli bloudil pohledem, potom se zahleděl na Vespera. Vykulil oči ještě víc.

„Nesežer mě,“ poprosil najednou nepřírozeně klidným hlasem. „Ano?“

„A budeš hodný?“ dotázal se Vesper, který se cítil pořád absurdněji. „Slibuješ?“

Mladík horlivě přikývl.

„Prd slibuje,“ ozval se rozčileně Nidor. „Ten slib mu vydrží čtvrt hodiny. Jak se dostane ven, přečteme si tohle všechno v novinách. Musíme ho zneškodnit, jinak to nejde.“ Těžce vzdychl. „Jenže jak? Přece ho nebudeme do smrti držet v Bunkru?“

„Ale já slibuji, doopravdy,“ opakoval mladík prosebně. „Doopravdy!“

Zoufale se rozhlížel a hledal pomoc. Jeho pohled ulpěl na obrazovce počítače s výsledky jeho posledního vyhledávání. „HLOUPÍ UPÍŘI“, hlásal nelítostně nápis.

Zavřel oči, rty se mu třáslly.

„Počkej, Nidore,“ vyslal najednou Vesper, „mám nápad.“

Vyběhl z pokoje do televizního sálu, kde zahlédl lékárníčku. Strhl ji ze zdi a rychle se vrátil.

Nidor a Vojta společně drželi rekruta, který kvílel a ze všech sil sebou škubal. Přesně podle předpokladu nehodlal svůj slib dodržovat příliš dlouho.

„Ruku, podejte mi jeho ruku!“ křikl Vesper.

Vyklopil obsah lékárníčky a rychle vybíral potřebné věci.

„Neházej sebou,“ doporučil rekrutovi, aniž na něho pohlédl. „Je to tvá jediná šance na přežití.“

Mladík se okamžitě uklidnil, funěl a hleděl na nocaře široce otevřenýma očima. Vesper šel ke stolu a po chvíli se vrátil s naplněnou injekční stříkačkou. Rekrut na ni vyděšeně zíral. Bezmocně sebou znovu trhl.

„Tohle, nebo kulka do hlavy,“ prohlásil Vesper vážně.

Nidor s Vojtou pochopili jeho úmysl a znehybnili rekrutovi levou ruku. Vesper na ni přiložil škrtidlo, rekrut sebou opět škubal.

„Jestli chceš mít několik vpichů navíc, prosím,“ řekl nocař a hledal žílu.

Nabodl rovnou, sice ne tak dobře jako kdysi, ale docela přijatelně. Vtlačoval kapalinu pomalu, pozorně přitom sledoval rekrutův výraz. Ten měl sevřené rty, po tváři mu stékaly slzy.

„Hotovo,“ řekl Vesper, uvolnil škrtidlo a vytáhl jehlu. „A nyní druhá část představení. Můžete mu pustit ruku, pánové. A ty si na tom drž prst, abys nevykrvácel.“

Nocář začal připravovat další injekci.

„Co to ksakru děláš?“ nevydržel Nidor. „Zbláznil ses? Zachtělo se ti lékařských pokusů? Nemáme čas!“

„Jen klid, věř mi,“ odpověděl Vesper rozechvěle a přistoupil k oběti.

Kůži na rekrutově rameni stiskl mezi dva prsty a zabodl do ní tenkou inzulinovku. Zručným pohybem vtlačil obsah po kůži.

„Hotovo,“ ustoupil. „Můžete ho pustit.“

Poslechli neradi, pořád rekruta pozorně sledovali.

„Je mi horko,“ zašeptal mladík bloudícíma očima. „Co to bylo?“

„Viděl jsi ‚Útěk z New Yorku‘?“ zeptal se Vesper a v duchu se modlil, aby odpověď byla kladná.

Rekrut pomalu přikývl, potom dost zoufale popotáhl nosem.

„Takže teď přibližně víš, jak se cítil Snake Plissken,“ vysvětlil kat. „To, co jsi dostal do žíly, byl jed. Vražedný, dodávám pro pořádek.“

Mladík zděšeně sklopil hlavu a roztřásl se.

Najednou zmizel James Bond, kterému ničím talentem příkazy, aby hledal informace o hloupých upírech.

Teď to byl obyčejný vystrašený človíček, kterému právě do očí zvědavě pohlédla smrt.

Vesper ho popadl za vlasy a přitáhl jeho hlavu k sobě.

„A to, co jsi dostal do ramene,“ procedil pomalu, „je tvá jediná šance. Protijed.“

Mladík zamrkal.

„Tato dávka postačí na dvanáct hodin,“ pokračoval nocař pomalu. „Jestli utečeš, zradíš nebo uděláš nějakou podobnou pitomost... prostě nedostaneš další. A nikdo jiný ti ji nedá, s tím nepočítej. Umřeš v mukách. To je všechno.“ Pustil jeho hlavu, která opět klesla.

Rekrut se chvíli kolébal dopředu a dozadu.

„Jak dlouho to potrvá?“ zeptal se najednou. „Absolvuji tady své, tomu rozumím, ale potom... Kdy mě vyléčíte... natrvalo?“

„Nikdy,“ sdělil Vesper brutálně. „Jsi s námi spojen do smrti. Nebo kulka do hlavy.“

„Ať teď Lord rozhodne, co s ním udělat a kam ho umístit,“ dodal v mysli s úlevou.

Nidor neřekl nic, jen přikývl.

„Tak... co mám teď dělat?“ vymáčkl ze sebe usazený rekrut. „Co chcete... Co si přejete?“ opravil se okamžitě.

„Napravil se,“ pomysleli si udiveně. „A bylo to tak jednoduché. Neuvěřitelné.“

„Kapitáne?“ kývl Vesper na nadřízeného.

„Prozatím jdi do svého pokoje,“ rozhodl Nidor. „A zůstaň tam, dokud tě nezavoláme. Musíš si odpočinout.“

„Rozkaz!“ odpověděl člověk pokorně a utíral si hřbetem dlaně oči.

„Tak pohyb!“ zavelel nocař.

Rekrut se vypotácel z pokoje. Zakrátko slyšeli, jak klopýtá po chodbě.

Teprve nyní se Nidor s Vesperem na sebe tázavě podívali.

„Slyším poprvé, že máme na skladě takové strašlivé prostředky, navíc ve veřejně přístupné lékárnice. Povíš mi o tom něco víc?“

„Musel jsem improvizovat,“ odpověděl nocař s pokrčením ramen. „Dostal do žíly pyralgin. Hodil se, pral se tady docela slušně. A to pod kůží byl jen fyziologický roztok, nějak mi došly náklady...“

„Skvělá práce,“ řekl kapitán s úlevou. „A co tady vlastně děláš, Vespere?“ vzpomněl si najednou. „Máš být s Drobkem.“

Vesper krátce shrnul rozhovor se zakuklencem.

„Zatraceně!“ prohlásil Nidor. „To znamená, že je ještě hůř, než jsem si myslel...“ Na chvíli se zamyslel a bylo znát, že se potýká s mimořádně obtížným rozhodnutím. „Poslyš, jed’ za ním,“ řekl nakonec. „Zajisti terén, jak to jen půjde. Přijdeme tam... Tak rychle, jak jen bude možné.“

„Posíláš mě samotného?“ nemohl Vesper uvěřit. „Bez posíl?“

„Koho ti mám dát?“ zněla odpověď. „Šest zfetovaných nocařů, z toho jeden kapitán, se potuluje městem. Musíme je sbalit, než z toho bude pořádná aféra... a než z nich budou opravdoví renegáti.“ Polkl. „Kromě toho někdo musí zůstat na základně, abychom nebyli na odstřel jako bezbranní idioti. A ze skladu nikoho neodvoláme, to je bez debaty. Takže...“

„Takže jdu sám,“ dokončil Vesper tiše.

Kapitán přikývl a vážně mu pohlédl do očí.

„A ještě něco...“ začal, ale hned ztichl jako vždycky, když musí sdělit nepříjemné rozhodnutí. „Jdi tam proto, abys ochránil Drobka. Jinak nikoho. Právě po něm jdou renegáti nejvíc, je to pro ně otázka cti. A pro nás taky.“

„A ostatní?“ oplatil mu Vesper pohled.

„Když to zvládnou, budu moc rád,“ odpověděl kapitán pomalu.

„Rozumím,“ přikývl nocař klidně.

Otočil se a vykročil k východu. V duchu přitom připravoval další plán, jak proniknout zácpou.

* * *

Vesper proběhl velkými dveřmi hlavního vchodu do nemocnice ministerstev vnitra a obrany. Na chvíli zaváhal. Nezapomněl Nidorův příkaz, ale... Neměl by napřed

zkontrolovat ostatní zakuklence, co leží na chirurgii, a teprve potom zůstat u Drobka? Vytáhl z kapsy mobil a vytůkal kolegovu číslo.

„Tady schránka čísla...“ ozval se monotónní ženský hlas. „Zanechte zprávu.“

Nocář pohlédl zmateně na mobil. Ověřil spojení, ale číslo bylo správné. V adresáři zapsané jako Drobek. Co tam k čertu dělá ta ženská?

Třeba selhalo spojení. Zkusím to ještě jednou.

„Tady schránka...“ opět stejný hlas.

Vesper polkl. Vypnul mobil a rozběhl se chodbou.

Hackli snad renegáti spojení a přesměrovali je jinam? V tom případě by se ale neozvala hlasová schránka. Máme problém, ale to není nic nového.

Běžel po schodech, nechtěl riskovat past výtahu. Vyběhl do čtvrtého patra bloku E, kde bylo oddělení ortopedie. Běžel chodbou až do Drobkova pokoje. Byl prázdný.

Srdce se mu rozbušilo. Už má pro dnešek předtuch dost. I toho prašivého vědomí, že něco nehraje. Ale s tím nemůže nic dělat.

Došel do sesterny.

„Promiňte, kde leží...“ rozpačitě zmlkl.

Sakra, jak se Drobek vlastně jmenuje? Asi Petr... Nebo Martin? Ne, spíš Petr. Kuš, nebo snad Lukáš?

„Nevím,“ odpověděla sestřička kysele, ani nečekala na jméno. „Jen tady zastupuji.“ Její výraz jasně naznačoval, že si nepřeje, aby ji teď kdokoli obtěžoval.

Vesper se rozhodl, že se nevzdá tak snadno.

„Zjistěte to,“ řekl klidně. „Pacient Petr Jaźwiński?“ vzpomněl si s úlevou. „Byl jsem v jeho pokoji, postel prázdná, karta nikde. Takže byl přemístěn. Musím vědět kam.“

„Když počkáte, dozvíte se to,“ odsekla. „Přijde kolegyně, šla s dítětem k doktorovi, vrátí se za dvě nebo tři hodiny. Na tak krátkou dobu se nebudu učit všechny pacienty. Ostatně ani

nemám od koho, jsem tady sama. Pořád rotujeme, měníme oddělení podle potřeby... Řadí chřipka. Víte, i my občas stonáme.“ Nepřátelsky na něho pohlédla.

Pochopil, že tady neuspěje, a vycouval. Zat'ál zuby, ovládl hněv. Ušel pár kroků a zaklepal na dveře lékařského pokoje. Vstoupil, ani nečekal na vyzvání.

„Hledám pacienta Jaźwińského,“ pronesl hned. „Přemístili ho?“

„Odjel na enemer,“ odpověděl doktor, aniž odtrhl pohled od televize. „Se stážistkou. Vráti se za hodinu.“

„Kde je to?“ otázal se rychle Vesper s jistou úlevou.

Lékař se konečně se zjevnou nechutí otočil. Přicházel o cenné minuty utkání.

„Co tak hr?“ zavrčel. „Až se vrátí, tak tady bude. A netrapte se, neumře.“

Vesper vytáhl černou legitimaci s korunovaným stříbrným orlem a reliéfním nápisem „Polská republika“ a „Agentura vnitřní bezpečnosti“. Mávl s ní doktorovi před očima.

„Potřebuji vědět, kde je,“ řekl. „Okamžitě.“

Muž rázem zvažněl.

„Ústav radiologické diagnostiky. Hlavní budova, přízemí,“ odpověděl rychle. „Vedle ambulance a záchranné služby. U polikliniky.“

„Děkuji. A nikomu dalšímu to neříkejte, platí?“ Vesper vyběhl z pokoje, ani za sebou nezavřel.

Pádil po schodišti dolů. Enemer, nukleární magnetická rezonance. Jestli už Drobka vyšetřují, má pochopitelně vypnutý mobil. Magnetické pole vyvolává příliš silné poruchy.

Dorazil do Ústavu a rozhlédl se chodbou. V čekárně seděla obrýlená dívka s vlasy myší barvy, která měla v noci službu.

„Jaźwiński je uvnitř?“ spustil bez úvodu.

Přikývla, potom zívla s rukou před ústy. Vypadala hodně unaveně.

„Dali jste mu jiný pokoj?“ chtěl se ujistit.

„Moc si to přál,“ potvrdila. „V tom prvním se necítil bezpečně.“

Mírně vzdychl s pocitem výrazné úlevy.

„Je tam dlouho?“ otázal se už mnohem klidněji.

„Pět minut. Ještě to chvíli potrvá. Dělají mu celou páteř, i mozek.“

Váhal. Měl by tady sedět a hlídat Drobka, jak mu poručili. Ale na druhé straně... Riziko, že renegáti zaútočí právě teď a že se dozvědí, že je Drobek právě tady, není příliš velké. Zato zakuklenci tam nahoře... Zaskočí za nimi, jen tak, pro jistotu.

„Přestaň, neblbni,“ napomenul se. „Stejně jim sám nepomůžeš. A ještě to zvoráš tady.“

Těžce vzdychl a zůstal sedět vedle stážistky. Lhostejně se díval na protější stěnu, netoužil po zdvořilé výměně banálních vět. Děvče bylo naštěstí dostatečně unavené, takže se neozvalo také. Seděli úplně mlčky.

Najednou Vesper zvedl hlavu a nepřítomným zrakem pohlédl před sebe.

Zase ta zatracená pronikavá předtucha. Něco je špatné. Velice, velice špatné. Tam nahoře u hochů. Opravdu výjimečně hnusné.

Natolik, že to nesmí nechat být. Prostě nesmí.

„Promiňte,“ vstal z lavice.

A hned se rozběhl.

* * *

Čtvrté patro, blok B. Chirurgie.

Rozrazil dveře a vběhl na kliniku. Ihned narazil na ochranku.

„Co se děje?“ zeptal se rychle. „Nazdar, Adasi.“

„Nazdar, Juro,“ odpověděl nervózní Adas. „S Geňou, Martinem a Karlem je to špatné. Víš, byli na tom zle, a před chvílí se to zhoršilo. Hodně.“

„Slyšel jsem, jak jeden doktor řekl, že vlastně už reanimuji mrtvolu,“ dodal druhý. „Do hajzlu...“ zlomil se mu hlas.

Vesper se rozhlédl, srdce se mu rozbušilo. V ústech narůstala hořká pachut' bezmoci. Co nadělá, nic. A už se rozhodně nebude motat kolem doktorů při reanimaci, ti ho vyhodí bez ohledu na legitimaci. Podíval se na okna a dveře. Odpolední slunce pronikalo záclonami a bolestivě zraňovalo oči navzdory filtrujícím kontaktním čočkám. Po renegátech však nikde ani stopy. Ticho, klid, dokonce ani ze sálu sem nedoléhaly zvuky oživování. Jen po chodbě šla nějaká ošetřovatelka, v rukou velký tác se vzorky krve. Slunce měla za zády, Vesper proto přimhouřil oči, sledovat ji nebylo snadné. Prošla těsně kolem a ani policistům stojícím u stěny nevěnovala žádnou pozornost. Teprve když se ocitla u dveří, prosebně na ně pohlédla.

„Může mi některý z vás otevřít?“ natáhla ruce zaměstnané tácem.

„Samozřejmě,“ pohnul se Vesper.

Zdvořile jí otevřel. Poděkovala krátkým kývnutím a pohlédla mu do očí... Vzrušením se málem zalkl. Na první pohled nevypadala výrazně. Bledá, nenalíčená, s obvyklou nemocniční únavou v obličeji. Ale když zvedla víčka a bleskla po něm očima, měl pocit, že se setkal s utajeným divokým živlem. Neodolatelně zatoužil vniknout do této bouře, dozvědět se o ní něco víc, pobýt v ní alespoň chvíličku...

Prudce polkl. Chtěl něco říct, cokoli, navázat kontakt. Avšak ona odvrátila zrak a vklouzla do dveří. Pospíšila si k výtahu, který se právě otevíral, a vstoupila dovnitř. Po chvíli se kovové dveře zavřely... a kouzlo zmizelo.

Vesper zamrkal a vrátil se do reality. Tiše zaklel, nadával sám sobě. Kolegové umírají a on se otáčí za ženskými. Navíc lidskými. Nic pro něho.

Renegáti, kde jsou ti zatracení renegáti? Opět se rozhlédl, jako kdyby očekával střelbu, výbuchy... Nic. Zůstával jen pocit, že se stalo něco hodně špatného.

Ze sálu vyšel lékař a pohlédl na policisty. Mlčky pomalu zavrtěl hlavou. Hrdla se sevřela náhlým smutkem. Porozuměli mu beze slov.

Vesper sklopil hlavu a těžce vzdychl. Udělali, co se dalo. Víc nešlo.

„Jdu za Petrem,“ řekl policistům. „Kdyby se něco stalo, zavolejte.“

„Jistě,“ přikývli tiše. „Jistě.“

Pokynul jim na rozloučenou, potom se otočil a odešel z oddělení. Seběhl po schodech dolů. Dorazil do radiologického ústavu a zděšeně ztuhl.

Stážistka byla pryč. Drobek také.

* * *

Přiběhl na ortopedii a vpadl do prvních pootevřených dveří. Ne, tady není, zde poklidně leží a trpí několik zasádrovaných mužů.

Nakoukl do dalších pootevřených dveří... a couvl zpět. Vytrhl z pouzdra pistoli a naprosto tiše se přitiskl k rámu dveří. Pozoroval místnost.

Na parapetu vysokého nemocničního okna stál nenápadný muž ve džínách a svetru. Levou rukou k sobě tiskl stážistku, pravou zvedal vysoko, jako by se držel rámu dokořán otevřeného okna. Vesper si přešel jazykem vyschlé rty. Okamžitě totiž poznal nepřítele. Renegát, k d'asu.

Drobek mířil na vetřelce pistolí, ruce se mu námahou třáslly.

„Jestli vystřelíš, spadneme oba, já i to děvče v bílém,“ řekl renegát klidně. „Čtvrté patro, to postačí. Dva mrtví na fleku.“

„Co chceš?“ polkl Drobek.

„Tebe,“ odvětil muž, „jde nám jenom o tebe. Na děvčeti vůbec nesejde. Ale když bude třeba...“ Pokynul ven. „Umění lítat. Pa, pa.“

„Umřeš sám,“ zněla zuřivá odpověď.

„Když je džihád, tak je džihád,“ odsekl muž. „Ale existuje i jiné řešení.“

Policista na něho tázavě pohlédl.

„Vyskočíš z okna sám,“ navrhl renegát, „nepoletíš dlouho. Za ten tvůj výstup v Polfě to postačí.“

Drobek opět polkl. Zvedl oči k obloze za oknem, zářící jasnou modří. Vykročil.

„Udělá to!“ uvědomil si Vesper. „Udělá to, zasraný ochránce vdov a sirotek!“ Přenesl pohled na renegátův soustředěný obličej, mozky mu uháněly myšlenky jako šílené. Oni o jeho sebevraždu vůbec nestojí. Je jich tam víc, čekají na něho. Dohlédnou, aby si nerozbil hlavu, angažují ho pro sebe, Drobek se stane renegátem. Je to vyškolený, zkušený zabiják... Takové potřebují, takových mají málo.

Drobek se blížil pomalým, ale pevným krokem k oknu. Renegát ho pozoroval se širokým úsměvem, jako by vítal dobrého známého. Jako by už vyhrál. Tak si byl jist, že policista bez protestu splní jeho přání.

„Vůbec nemusí vyskočit,“ pochopil Vesper. „Mají tam ostřelovače, číhá na protější střeše. Drobka zastřelí. Renegát dívku stejně pustí dolů, viděla už příliš mnoho... A potom člověka odnesou.“

Nebylo to rozhodnutí, ale reflex. Nocař bleskově vrazil do dveří a vpadl do pokoje. Vystřelil na renegáta, dvě kulky mezi oči, další do srdce. Vrhla se na Drobka a strhl ho na podlahu. Upír mezitím mizel za oknem i s děvčetem.

Vesperem škubla nějaká obrovská síla, jednou, podruhé, potřetí, a srazila ho na kolena. Hrud' mu zaplavila horká vlna.

„Měl jsem pravdu,“ pomyslel si, „venku čekal ostřelovač.“

Do plic mu vnikl vzduch jako živý oheň, potom zase vyšel ven, unášel přitom kapky krve. Vzepřel se rukama o podlahu, hlava se mu zatočila.

„Neslyšel jsem zasvištění kulky,“ prolétlo mu myslí. „Takže je pravda, co se říká. Slyšet jsou všechny kulky kromě té, která je určena tobě.“

Drobek vstával a přitom na něho vyděšeně pohlížel. Ruka mu zamířila k tlačítku, kterým se přivolává sestra.

„Ne,“ zadržel ho Vesper chraptivým hlasem. „Mizíme. Je jich moc. Nezvládneme to... sami.“

Muž přikývl a připlazil se k němu, aniž se vysunul nad parapet. „Mám kliku, že se tak ovládá,“ pomyslel si Vesper s úlevou. „Nevykřikuje nesmysly ve stylu, že jsem zraněný a nemocnice je na to nejlepší místo. Není hloupý. Ještě štěstí, že se nestal renegátem... Prozatím.“

„Jdeme,“ zašeptal rozhodně. „Chodba, schody, parkoviště. Pohyb!“

* * *

Schody. Přítmí, v každém koutě můžou číhat nepřátelé. Slabost, ohromná slabost, podklesávající nohy, které však musí kráčet dopředu. Mašíruj, hochu, kdo nemašíruje, ten zahyne.

Vesperova bílá košile je celá od krve. Ani pečlivě zapnutá bunda nedokáže tento fakt příliš skrýt. Vedle se potácí Drobek v pruhovaném nemocničním pyžamu. Udivené pohledy lidí, ale nikdo nereaguje ani slůvkem. Je to přece nemocnice, kde jinde by takoví dva měli být, když ne tady.

Vmísili se mezi skupinku lidí, vrátný si jich nevšiml. A teď to nejtěžší. Otevřený prostor, parkoviště. Někde nahoře nepochybně číhají ostřelovači renegátů.

Klika, prostě klika. Nevšimli si jich. Nejsou zaměstnání něčím jiným?

To už není důležité. Drobek ani Vesper už dnes nikoho nezachrání. Pokud se jim podaří uniknout, bude to zázrak.

Černé BMW nocařů stojí na parkovišti, vypadá nedotčeně. Ale jestli zde byli renegáti první, je pod ním bomba... Nu což, mají smůlu. Stejně nemají na vybranou, musí nasednout. Pancéřová karoserie a neprůstřelná skla jsou jejich poslední nadějí, synonymem bezpečí.

Nasedají. Klíček ve spínací skříňce se otočil lehce, motor se rozběhl s tichým, kočičím vrněním. Vesper zavřel oči...

Všechno je v pořádku, z auta nevyšlehl žádný plamen.

Pomalů se rozjíždí. Svět před očima občas černá, aby potom znovu po mimořádném úsilí nabyl svých přirozených barev.

Auto vyjíždí z parkoviště, odbočuje do Voloské a zvyšuje rychlost.

„Domů,“ buší Vesperovi v hlavě jediná myšlenka, „Domů.“

Drobek sedí mlčky vedle. Jako by mu bylo všechno jedno.

* * *

Podruhé toho dne projel Vesper rozbitou bránou. Zastavil auto před vchodem pro lidi.

„Vítej doma,“ oslovil Drobka. „Vítej na základně nocařů.“

Drobek přejížděl pohledem po korunách borovic, které mírně šuměly. Pokýval hlavou, stiskl kliku a vypadl z auta.

Vstal dříve, než k němu Vesper dokulhal, a pohnul hlavou v odmítavém gestu: zvládnou to sám.

Dovlekli se ke vchodu. Strážný přivítal Vespera s úlevou.

„Aspoň ty ses vrátil,“ řekl a otevřel dveře. „Je dobře, že aspoň ty.“

Nocařovi bylo do pláče.

Vedl Drobka za sebou dlouhou chodbou, podpíral ho, když klopýtal ve tmě. Nakonec došli do televizního sálu.

Jediný pohled na dvůr a Vesperův obličej se vyjasnil. Na dvoře stál černý Bell 412 EP.

„*Dominus*,“ zašeptal. „*Pater adventit. Salvati sumus. Salvati.*“

Drobek se na něho tázavě podíval. Neumí latinsky.

„Přiletěl Ultor,“ vysvětlil Vesper a málem se hystericky zasmál. „Všechno bude dobré, uvidíš. Postará se o nás. O tebe i o mě.“

Dveře obytné části se otevřely a do sálu vběhla černá řada pretoriánů.

„Strážný informoval, že ses vrátil,“ objal Celer Vespera. „Naštěstí. *Go get'em some food*,“ dodal rychle.

Dva pretoriáni přišli k baru, nalili sklenice po okraj a podali jim je. Vesper tu svou vypil na ex. Drobek ho následoval, ale po několika doušcích sklenici odtrhl od úst.

„Hnusné,“ zašklebil se. „To je nějaký lék?“

Udiveně na něho pohlédli.

„O co ti jde?“ zeptal se Celer netrpělivě. „Normální krev. Neboj se, je dvakrát testovaná, bez příměsí.“

Drobek zbledl.

„Krev?“ opakoval s pohledem upřeným na obsah sklenice.

„A co bys chtěl?“ divil se pretorián. „Samozřejmě že krev. Je dobrá, pij a nereptej.“

„Aha,“ řekl Drobek, padl na kolena a začal zvracet.

„A kurva,“ pochopil Celer. „Člověk. Přivedl jsi člověka?“ pohlédl překvapeně na Vespera.

„Jinak to nešlo,“ vymáčkl ze sebe nocař namáhavě. „Opravdu to jinak nešlo.“

„Promiň, nevycítil jsem tě,“ omlouval se Celer muži, který pořád ještě klečel. „Vůbec jsem tady nečekal člověka. Promiň. Hned najdeme něco... lidského. Ještě jednou se omlouvám.“

„Musím se konečně probudit, kurva,“ odpověděl Drobek, bezvládně se zhroutil na koberec a omdlel.

Vesper na něho soucitně pohlédl. Omdlel, slaboch jeden...

A najednou se i jemu zatočila hlava.

* * *

Svět se mu míhal před očima, tonul v lepkavé tmě.

„Je to špatné,“ zašeptal Vesper s námahou. „Špatné.“

„Hodně špatné,“ potvrdil Nidor sklánějící se nad ním a oči se mu starostlivě leskly. „Ale neboj se, vytáhneme tě z toho. Jakmile se Ultor vrátí z města, postará se o tebe, uvidíš.“ Usedl vedle něho na lůžko, upravil přikrývku.

„Pověz...“ poprosil nocař a po tváři mu sklouzla slza.

„Pověz, ať vím... A nemusím se domýšlet... Hoši?“

„Stáhli jsme je z města,“ odpověděl Nidor pomalu.

„Naštěstí nikoho nezabili. Nyní sedí v Bunkru a kvílí hlady. Možná se z toho dostanou, krev byla infikovaná jen trochu, navíc byla umělá. To není totéž jako opravdová.“

Vesper chtěl položit další otázku, ale neměl sílu. Jen prosebně vzhlédl.

„Pořád hledáme Umense,“ zavrtěl hlavou kapitán. „Zalezl někam s Marií, určitě čeká, až se probudí. Standardně tři dny.“

Nocař zavřel oči. Cítil se slaboučký... Jako dosud nikdy.

„V nemocnici je klid,“ řekl Nidor zachmuřeně. „Umřeli tři zakuklenci, ale ti byli na tom hodně špatně. Stážistku nenašli, určitě ji unesli renegáti... K sobě, na svou stranu.“

Vesper chtěl vzdychnout, pronikavá bolest mu však sevřela hrudník. Vypouštěl proto vzduch pomalu, opět přitom pocítil na rtech slanou chuť vlastní krve.

„Přišli jsme o sklad,“ oznámil kapitán zoufale, „vyletěl do vzduchu i se všemi nocaři. Nevíme, jak k tomu došlo. Major tam teď sedí a uklízí.“

Vesper zavřel oči, po tváři mu stekla další slza.

Vrzly dveře a pomalu se otevřely. Nidor pohlédl na příchozího a okamžitě vyskočil. Do pokoje vstoupil Lord.

„Domine...“ zašeptal kapitán prosebně. „Salve eum...“

Ultor přikývl. Oči měl krvavé, bylo znát, že je také unaven. Nocař zmlkl a udělal Lordovi místo.

Ten přistoupil k lůžku a odhodil přikrývku. Přejel dlaněmi nad Vesperovou hrudí.

„Neboj se, nocaři,“ pronesl klidně. „Bude to dobré. Chvilí to bude bolet, ale potom to bude dobré...“ usmál se. „V pořádku?“

Vesper pomalu přikývl, hrdlo se mu sevřelo náhlým vzlykem.

„Nemůžu tě ušetřit bolesti a nechat tě spát,“ sdělil Lord. „Musíš mi pomoci. Musíš se držet života vší silou, aby ti neutekl.“

„Jak... jak se to dělá, pane...“ rozkašlal se a do okolí se rozlétly kapky krve.

Ultor usedl na lůžko a začal mu sundávat obvazy.

„Uvidíš,“ řekl tiše. „Poradíš si, jsi odolný. Hned jsem to věděl, když jsem tě uviděl.“ Prohlédl si hrudník raněného. Zavrtěl hlavou. „Drž se.“ Podal Nidorovi fáč prosáklý krví.

Položil ruce na první rozervanou ránu. Náboje prolétly neprůstřelnou vestou a vnikly do těla i s roztržitými vrstvami ochranných destiček. Tam způsobily opravdovou zkázu.

Ultor mlčel, tvářil se tvrdě, soustředěně. Přitiskl prsty k okraji rány a sledoval vytékající krev.

Vesper zařval, nějaká síla nelítostně hnula jeho vnitřnostmi. Odněkud z nitra vyrazil žhavý chumáč bolesti a pomalu putoval k povrchu. Nocař se třásl na celém těle, po tvářích mu proudily slzy.

„Vydrž, chlapče, vydrž,“ řekl Ultor mírně.

Trhl znovu, ještě silněji. Na Lordovu výzvu začala kulka putovat nahoru. Vesperem pronikala bolest, vzrůstala závratným tempem, vyrazila z něj zvířecí ryk. Najednou ustala a svět zahalila tma, přinášející pocit nevýslovného ulehčení.

Vesper se uvolnil, v obličeji rozbrázděném slzami se usadil široký úsměv. Zahalil se do okolní tmy, která mu radostně vyšla vstříc.

„Nikam nepůjdeš,“ oznámil Ultor tvrdě. „Vrať se sem, vůbec nemysli na to, že by to mohlo být jinak.“

Trhl ještě jednou a nocař měl pocit, jako by něco prasklo a horce se rozlilo jeho tělem. Lord sevřel dlaň a triumfálně ji zvedl nahoru. Potom ji nocařovi strčil před obličej. Rozevřel prsty a ukázal zakrvácený kousek olova.

„Takže první jsme zvládli,“ řekl. „Držíš se skvěle. Dál to půjde čím dál líp. Tato byla nejhorší, trčela hned vedle aorty.“

Vesper klesl na polštář a tiše úpěl, bez nejmenšího studu. Ultor napřáhl ruku k Nidorovi.

„Ať si ji schová na památku.“ Podal mu kulku, kterou muž spěšně uchopil. „Potom to už bude zbytečné, musel by si v pokoji zřít šrotiště... Ale první ať si nechá.“

Nidor přikývl, oči se mu zaleskly jako dítěti. Neozval se však ani slůvkem.

„Tak co, připraven?“ zvažněl Ultor. „Čím dříve začneme, tím dříve to budeme mít za sebou.“ Pozorně se zahleděl na Vespera.

Dotázaný jen lehce vzdechl a opět rozprskl bublinky krve. Přikývl a zatál zuby v očekávání další bolesti.

Lord položil dlaně na další ránu.

* * *

Svět se vrátil společně s pryskyřičnou vůní borovic, vnikající oknem do místnosti. Vesper otevřel oči. Zhluboka nabral do plic vzduch, potom s obrovskou úlevou vydechl. Nic ho přitom nezabolelo.

Pootočil hlavu. Obličej se mu rozjasnil upřímným úsměvem.

V křesle vedle lůžka seděl Nidor, hlavu pokleslou až na rameno. Spal. Nepochybně ho tak hodlal hlídat.

Vesper se posadil. Ihned se mu zatočila hlava a málem klesl zpátky na polštář s pocitem naprosté slabosti.

Nidor okamžitě otevřel oči.

„Vítej mezi nemrtvými,“ zamrkal ospale a protáhl se. „Jak se cítíš? Vezmeš si dnešní službu, nebo si ještě poležíš?“ usmál se s neobratně skrývanou radostí.

„Pro slávu vlasti,“ odpověděl nocař slabě. „Ale asi se budu ještě chvíli flákat.“

Přítel to přijal s pochopením.

„Chceš něco k jídlu?“ zeptal se věcně.

Vesper pomalu přikývl. Má hlad, určitě má hlad.

„Ale počkej...“ řekl, když viděl, že Nidor okamžitě vstává.

„Vezmi mě s sebou do sálu. Nepochybně je tam Lord a všichni ostatní, že?“

Kapitán obrátil oči v sloup s předstíranou lítostí.

„Ty máš ale požadavky. Zábavy se ti zachtělo, zrovna teď. Nevím, jestli tě tam dovedu... Ale zavolám mladého, ať pomůže.“ Ztichl a vydal v duchu patřičný rozkaz.

„Rekrut byl přijat?“ podivil se Vesper. „A už se stačil probudit?“

„Ne. Lord prohlásil, že takový sráč se na nocaře nehodí,“ vysvětlil kapitán. „Ale je slibný, a když už se stalo to, co se stalo, ať tady chvíli pobude. Třeba se polepší. Stejně nikam nesmí.“ Chápavě se usmál. „Ultorovi se zalíbil tvůj trik s pyralginem. Pořádně jsi mladíka zmátl, jen co je pravda.“

Vesper přikývl.

„A on to už ví?“ zeptal se zvědavě. „Že je to nesmysl?“

„Zatím jsme ho při tom nechali. Každých dvanáct hodin dostává podkožní injekce s fyziologickým roztokem,“ odpověděl Nidor. „Jakmile se blíží doba injekce, hrozně panikaří a každého prosí, abychom na něho náhodou nezapomněli. Chtěli jsme přejít na čtyřadvacetihodinový interval, protože hrozně obtěžuje pořád ho píchat. Ale postavil si hlavu, že těch čtyřadvacet hodin musíš potvrdit ty, jinak

nehodlá riskovat. Zřejmě tě má za velké zvíře, nevím proč...“ Zavrtěl hlavou a potutelně se usmál.

„A co Drobek?“ zeptal se Vesper neklidně. „Vezmeme ho mezi sebe? Do Noci?“

Nidor tiše vzdychl.

„Nevím,“ odvětil. „O tom rozhodne Lord. Prozatím jsme ho strčili do pokoje pro návštěvy, ať si poleží a léčí se. A potom... Uvidíme.“

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Po chvíli se opakovalo.

„Dále!“ řekl Nidor hlasitě.

Na prahu stál v pozoru rekrut.

„Hlásím se, pane kapitáne!“ řekl se zřetelnou úctou.

„Musíme přenést nocaře do televizního sálu,“ oznámil Nidor. „Ale opatrně. Uděláme to my dva.“

„Rozkaz!“ Mladík pohlédl nesměle na Vespera.

V očích měl zbožný obdiv. A špetku strachu.

* * *

Když se Ultor objevil ve dveřích sálu, všichni nocaři vstali. Dokonce i Vesper se pokusil zvednout. V křeslech zůstali jen pretoriáni, kteří pozorovali přítomné mírně pobaveně.

„Posaďte se,“ vyzval je Lord.

Došel k baru a nalil si sklenici krve. Otočil se ke shromážděným. Nocaři napjatě sledovali každý jeho pohyb.

„A přestaňte vyskakovat pokaždé, když mě uvidíte,“ dodal. „Budete si muset zvyknout na mou přítomnost. Na nějakou dobu přejdu sem, dokud se situace neuklidní. Pretoriáni už dostali rozkazy. Začnou se intenzivně učit polsky a doufám, že jim v tom pomůžete.“ Rozhlédl se kolem a viděl jen souhlasné pohledy. Chvíli postál u baru a malými doušky upíjel krev. Najednou zvažněl a postavil sklenici na pult.

„Bude to tady třeba trošku uspořádat,“ oznámil. „Kapitána Umense jsme zatím nenašli. Kapitán Clam nežije. Musíme doplnit velení. Novým kapitánem bude Alacer,“ pokynul jmenovanému. „Blahopřeji.“

Povýšený nocař se Lordovi mlčky uklonil. Ten znovu kývl hlavou. Pořád stál na místě a přejížděl zrakem přítomné. Hleděli na něho plni očekávání. Zřejmě to není vše, co jim chce říct.

„Těla tří padlých protiteroristů zmizela z márnice,“ pronesl Ultor pomalu.

Sál zašuměl.

„Ukradli je renegáti?“ zeptal se Alacer. „Ale proč?“

Vesper pocítil mrazení na celém těle. Předtucha, zase ta zatracená předtucha.

„Neukradli jejich těla,“ procedil najednou křečovitě stisknutými zuby. „Oni je... rekrutovali. Před třemi dny.“

Všechny hlavy se k němu otočily. Ultor k němu zamířil těžkým, unaveným krokem.

„Taky si to myslím,“ řekl. „Byl jsi tam. Máš představu, jak k tomu mohlo dojít?“

Nocař zavrtěl hlavou, těžce dýchal. Zaplavil ho podivný pocit – jako by mu do hlavy lezla nějaká samozřejmost, a on se ji bál vpustit. Chtěl vědět jaká, velice chtěl, ale jiná jeho část se tomu bránila.

„Klid, Vespere,“ řekl Lord mírně. „Přece víš, co se tam stalo, celou dobu jsi to vnímal. Neboj se, není to tvá vina. Nemohl jsi tomu nijak zabránit.“

Nocař se třásl stále víc, do očí mu stoupily slzy. Rychle zamrkal.

„Ošetřovatelka,“ řekl náhle třesoucími rty. „Zašla k nim, zabila je, podala krev se symbionty. Potom vyšla jakoby nic. Jako anděl smrti... *Mulier amicta sole*.“

Ultorovův obličej ztuhl a dostal velice podivný výraz.

„Co jsi to řekl?“ zašeptal. „Proč právě tak?“

Nocaře zalila vlna slabosti. Přestal se třást, hlava mu bezvládně klesla na rameno, oči zamířily ke stropu.

„Viděl jsem ji,“ řekl pomalu. „Šla po chodbě s tácem plným krve... Jejich krve. Slunce jí svítilo za zády, jako by ji halilo do své záře. Možná právě proto se mi nyní objevila v hlavě tato slova: Žena oděná sluncem. *Mulier amicta sole*.“

Ultor pomalu přikývl.

„*Et signum magnum paruit in caelo*,“ zašeptal. „*Mulier amicta sole*.“

Usedl do křesla proti Vesperovi a zavřel oči.

„*Et luna sub pedibus eius*,“ pronášel hlasem, ze kterého číšel smutek. „*Et in capite eius corona stellarum duodecim*.“ Skryl obličej do dlaní a zmlkl.

Nastalo ticho. Jen vítr narážel do oken, která v jeho poryvech nepatrně kvílela.

„*Apocalypsis Johannis*,“ řekl posléze Nidor.

„*Domine?*“ zvedl Vesper nesměle hlavu.

Ultor se vzchopil. Spustil ruce a položil je na kolena. Pohlédl na pretoriány a nocaře kolem sebe.

„Ano, je to Apokalypsa,“ potvrdil hlasitě. „Oblíbený fragment Araneje.“

„Co to znamenalo?“ zeptal se tiše rekrut Nidora. „Neumím latinsky ani slovo.“

„I ukázalo se veliké znamení na nebi: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy,“ vysvětlil důstojník ztrápeným hlasem. „Zjevení Janovo, kapitola dvanáctá, verš první.“

„Viděl jsi ji tam?“ hleděl Ultor na Vespera. „Jak vypadala?“

Nocař sraštil obočí, přemýšlel.

„Těžko to přesně popsat ... Měla nemocniční úbor, navíc šátek na hlavě,“ řekl nejistě. „Nevěnoval jsem jí pozornost, dokud na mě nepohlédla. Oči měla hezké. A hrozné jako bouře. Ale myslel jsem si, že je to obyčejná žena, nebylo v ní vůbec nic z našinců...“

„To mohla být ona,“ řekl Lord. „Umí se krýt, je dokonce lepším kryptikem než Nidor. A je hezká, je opravdu hezká.“ Na chvíli ztichl a ponořil se do svých myšlenek.

Nocaři na ně zmateně zírali.

„Pro dnešek už dost,“ řekl konečně Ultor. „Už svítá, jděte spát. Zůstanou jen stráže. Ostatní k sobě. Pohyb!“

Sálem to zašumělo. Nocaři vstali a nejistě pohlíželi na Ultora. Major není měkký, ale život s Ultorem pod jednou střechou asi nebude nijak snadný... Rychle proto zamířili ke dveřím.

Nidor a rekrut se sklonili k Vesperovi a zvedli ho z pohovky.

„Zůstane tady,“ oznámil krátce Lord.

Oba na něho rychle pohlédli, pak položili kolegu a připojili se k ostatním.

Sál se vyprázdnil.

* * *

Vesper hleděl na Ultora a nepatrně se třásl. „Proč... Proč?“

„Mám k tobě prosbu,“ řekl Lord pomalu. „Chci se na ni... podívat.“

Nocař si přejel jazykem po rtech, potom zavrtěl nechápavě hlavou. Podívat? Jak?

„Tvou myslí, jestli dovolíš,“ znělo vysvětlení. „Podívám se na tu chvíli ve tvé paměti. Pak ji uvidím také.“

Vesper se uvolnil a s úsměvem přikývl.

„Samozřejmě, pane,“ odpověděl. „Samozřejmě. Podívej se.“

Lordovy oči se do něho okamžitě zabodly a úplně ho ochromily. Vesper pocítil, jak tuhne, nemohl se ani hnout, nemohl odtrhnout zrak od těch žhoucích očí... Najednou mu tělem prolétla vlna prudkého citu, prapodivné směsi bolesti, stesku a touhy. Pronikla mu do morku kostí, připadalo mu, že přestává existovat, že je celý jediným pronikavým citem.

Roztřásl se, jako kdyby se každé svalové vlákno spojovalo a na protest křičelo. Na prsou se mu usadila nějaká tíže, hrdlo se sevřelo, hlava bezmocně klesla. Okolní svět zavířil, potom se začal hroužít do tmy.

„Děkuji,“ řekl Ultor a propustil ho ze svého pohledu. „Velice děkuji.“

Vesper se svištivě nadechl. Z koutku úst mu vytékaly sliny.

„Promiň,“ omlouval se rozpačitě Ultor. „Asi jsem tam byl příliš dlouho. Zapomněl jsem, že jsi ještě slabý. Promiň.“

Nocař zvedl hlavu a pokusil se o úsměv. Neuspěl. Otevřenými ústy pořád lapal po vzduchu.

„Nevadí, pane,“ otřel si rukou rty. „Byla to ona? Opravdu jsem viděl... Paní Renegátů?“

Ultor pomalu přikývl.

„Ano, byla to Aranea,“ potvrdil s povzdechem. „Ano. Asi jen ona má tak zuřivé oči...“ ustal najednou.

„Nejen ona,“ prolétlo Vesperovi myslí.

Velice podobné oči měla i stážistka, když letěla dolů. Kvůli němu, protože právě on učinil ono rozhodnutí a odkázal ji na smrt.

Okamžitě tu myšlenku odmítl. Vždyť udělal, co měl, a úkol splnil. Měl přece chránit Drobka, což udělal, jak nejlépe uměl. Nemůže se kvůli každému trápit, jinak se zblázní. Stejně je k tomu na nejlepší cestě.

Zaskřípaly otevírající se dveře. Oba se otočili. Do sálu vstoupili pretoriáni. Vedli Umense, který nesl v náruči Mariino tělo.

„Chtěl tě vidět, pane,“ řekl Celer a pokynul k nocaři. „Přišel sám, beze zbraně...“

Ultor vstal a pokynul mu.

„Pojď,“ řekl. „Čekal jsem tě,“ dodal s pohledem upřeným na kapitána.

Už k němu přicházel.

„Přinesl jsem ji, pane,“ řekl třesoucím hlasem. „Chci požádat, aby ležela tady, s našinci. Neprobudila se, takže...“ zmlkl a po tvářích mu steklo několik slz.

Lord mlčky přikývl. Umens položil Marii na podlahu, poklekl a zadíval se na ni pohledem šíleným bolestí.

„Zabil jsem ji,“ vymáčkl ze sebe. „Poručil jsi mi, abych čekal. Ale já jsem už čekat nemohl. Hrozně jsem se bál, že najednou umře, jako člověk. A už nevstane. A já jsem chtěl, abychom konečně byli spolu...“ Hrdlo se mu sevřelo vzlykem.

„Počkal bys,“ řekl Ultor měkce a poklekl vedle něho. „Miloval jsi ji, počkal bys, když by bylo třeba. Nebylo tvou vinou, že jsi nevydržel. Napil ses infikované krve a už jsi nebyl sám sebou.“

„Infikované krve?“ podivil se muž. „Kdo, jak?“

„Domníváme se, že Standa,“ odvětil Lord. „Už dlouho se chtěl stát nocařem. Ale myslel jsem si, že se k tomu nehodí. Jestli mu renegáti slíbili, že ho přijmou do svých bojových řad...“ vzdychl. „Brzy to zjistíme. Jestli ho uvidíme na jejich straně,“ zavrtěl hlavou, „nebudeme ho šetřit. Ty však za nic nemůžeš,“ opakoval důrazně. „Nebyl jsi sám sebou, rozumíš?“

„To není důležité, pane,“ pokyvoval kapitán hlavou. „To prostě není důležité. Možná jsem nebyl sám sebou, myslí si, co chceš. Ale možná právě tehdy jsem byl sám sebou nejvíc, možná celé toto zdvořilé nocařské okolí je pouhým přeludem. A takový, jaký jsem měl být, už být nechci, rozumíš? Vždyť všechno to, co děláme, je jediná velká lež!“ Zvedl oči a upřel je na Ultora. „Tvá lež, pane. Dobře to víš!“ Oči mu jiskřily zuřivostí i zoufalstvím, ruku sevřel v pěst.

Na hrozbu, která se objevila v blízkosti jeho pána, Celer reagoval jako dobře vycvičený pes. Bleskovým pohybem vytrhl útočný nůž a přiložil ostří nocaři na krk.

„Žádné hloupé pohyby,“ varoval vážně.

„Děkuji,“ zašeptal Umens a s úlevou se usmál.

A prudce se předklonil.

Ostří zajelo do těla jako do másla. Okamžitě proťalo míchu, zaskřípalo o páteř. Teprve potom se zastavilo v proudu krve.

Pretorián vykřikl a uskočil, nůž stále držel v ruce. Umensovo bezvládné tělo se zhroutilo. Neúplně odtátá hlava ležela vedle.

„Dokonči to,“ přikázal Lord bledými rty a vstal. „Hned.“

Celer se poslušně sklonil. Třesoucíma se rukama odřízl kapitánovi hlavu, zvedl ji a pohodil k nohám. Narovnal se a vylekaně hleděl na Ultora, který si pomalými pohyby stíral z obličeje krev.

„Pane, já...“ blábolil otřeseně. „Já jenom... Já...“

„Ano, vím,“ odpověděl Lord bojovník dutě. „Vím.“

Pohlédl na tělo, neřekl však ani slovo.

Posléze se otočil k Vesperovi, schoulenému na kanapi.

„Jdi spát, nocaři,“ řekl pomalu. „Tohle není nic pro tebe, jsi ještě příliš slabý. Uklidíme sami.“ Pokynul jednomu pretoriánovi. „*Acis, help him get to his room.*“

Acis přišel ke kolegovi a podal mu ruku. Vesper ji uchopil a namáhavě vstal.

„Ano, pane,“ řekl poslušně a snažil se nedívat na tělo ležící na podlaze v louži krve. „Půjdu spát. Provedu.“

Ultor mlčky přikývl.

Vesper se opřel o Acise a společně mířili ke dveřím. Snažil se potlačit chvění rtů a příliv slz. Cítil se slabý, unavený a vyčerpaný jako dosud nikdy. Má toho dost... Té znovu přicházející bolesti, věčného hladu a všudypřítomné krve.

Ale přece se nerozbrečí před Lordem a jeho pretoriány.

Možná ve svém pokoji, kdo ví.

Ale tady určitě ne.

Take a little walk to the edge of
town
Go across the tracks
Where the viaduct looms,
like a bird of doom
As it shifts and cracks
Where secrets lie in the border fires,
in the humming wires
Hey man, you know
you're never coming back
Past the squares, past the bridge,
past the mills, past the stacks
On a gathering storm comes
a tall handsome man
In a dusty black coat with
a red right hand

He'll wrap you in his arms,
tell you that you've been a good boy
He'll rekindle all those dreams
it took you a lifetime to destroy
He'll reach deep into the hole,
heal your shrinking soul
But there won't be
a single thing that you could do
He's a ghost, he's a god,
he's a man, he's a guru
They're whispering his name
across the disappearing land
But hidden in his coat
is a red right hand

Dopřej si špacír na kraj města
Tam přejdi koleje
Viadukt se na tě zlobí
Strohý, jak pták ze záhrobí
Skřípe, vrže, kleje.
Záhada skrytá v hučení drátů
A v ohnících na tě vyčkává tu.
Sám, chlapče, víš
Že zpátky se už nevrátíš
Přes náměstí, kolem mostu,
Kolem fabrik a pořád blíž.
Rodí se bouřka, s ní se blíží
Vysoký, hezký pán
V omšelém černém kabátě a
S rudou pravačkou.

Obejme tě do náruče,
Poví ti, žes byl hodný kluk.
Oživí všechny sny, cos léta
Ničil tak, že ti byly fuk.
Hluboko sáhne, duši chytí,
Tu seschlou duši uzdraví ti,
A ty nebudeš moct
Udělat vůbec, vůbec nic.
Je to duch, je to bůh,
Je to člověk, je to guru,
V téhle zemi, co někam mizí,
Snad každý jeho jméno zná,
Pod kabátem se ale skrývá
Ta jeho rudá pravačka.

You ain't got no money? He'll get
you some
You ain't got no car? He'll get you
one
You ain't got no self-respect,
you feel like an insect
Well don't you worry buddy,
cause here he comes
Through the ghetto and the barrio
and the bowery and the slum
A shadow is cast wherever he stands
Stacks of green paper in his
red right hand

You'll see him in your nightmares
you'll see him in your dreams
He'll appear out of nowhere but
he ain't what he seems
You'll see him in your head,
on the TV screen
And hey buddy, I'm warning you
to turn it off

He's a ghost, he's a god,
he's a man, he's a guru
You're one microscopic cog
in his catastrophic plan
Designed and directed by
his red right hand

Nick Cave: Red Right Hand

Že nemáš prachy? Dá ti ňáký.
Že nemáš káru? Taký dá.
Nemáš sebevědomí,
Cítíš se jak hmyz pitomý,
tak už se netrap, chlapče,
Protože on je tady.
Po ghettech, slumech,
Po předměstí
Jeho stín každý, každý zná,
Zelená lejstra pevně svírá
Ta jeho rudá pravačka.

Spatříš ho vždycky v nočních
můrách
Spatříš ho vždycky ve svých snech
Je jiný, než si možná myslíš,
Zjeví se náhle, jako dech
Spatříš ho v mysli,
Nebo v bedně
A bacha, chlapče, ne abys ji vypínal.

Je to duch, je to bůh,
Je to člověk, je to guru,
Jsi nepatrné kolečko
A jako hmyz tě rozmačká.
Katastrofický film režíruje
Ta jeho rudá pravačka.

*Nick Cave: Rudá pravačka
(přeložil Richard Podaný)*

Kapitula

Karina stála před stolkem v baru „Moonwalker“. Dívala se na Vespera, lehce nakláněla hlavu a vraštila obočí.

„Odněkud si tě pamatuji...“ uvažovala usilovně. „Fakticky.“

Rozpačitě se usmál. Jistě, je hlupák, když očekává, že si pamatuje letmé setkání před... Moment, kolik času uplynulo? Měsíc? Dva? Možná dokonce tři. Pracoval bez pauzy, ani jednou nezašel, nezavolaal... Není tedy divu, že na něho zapomněla. Odkášlal si, aby zakryl rozpaky.

„Na tom nesejde,“ nutil se do uvolněného tónu. „Pozdravuje tě Nidor.“

Okamžitě se rozzářila.

„Ach, Nidor!“ blýskly jí oči. „Pozdravuj ho ode mne a vůbec od nás všech děvčat z ‚Moonwalkeru‘. Dříve tady býval dost často...“ pousmála se při jedné ze vzpomínek. „Ale už hrozně dlouho se neukázal. Myslely jsem si, že na nás zapomněl.“

„Byl ošklivě zraněn,“ vysvětlil krátce Vesper. „Dlouho se léčil.“

Zalomila soucitně rukama.

„Ale celkově je v pořádku, ne?“ zeptala se účastně. „Co to bylo za poranění?“ dodala neklidně.

„Jen klid,“ rozesmál se v odpovědi. „To nejdůležitější zůstalo.“

Obličej se jí rozjasnil, avšak nadále se tvářila ustaraně.

„Pověz mu, ať někdy přijde,“ poprosila. „My tady víme, že mají těžkou službu...“ Najednou zmlkla a pohlédla na něho s obavou, jestli neřekla příliš mnoho.

„Jistě,“ přikývl, „předám mu každé tvé slovo.“

„Ani si nepamatuje, že je také nocařem,“ vzdychl v duchu s lítostí. Nu což, Bonde, s tou tvou kariérou superhrdiny je to chabé. Makáš od soumraku do úsvitu a holky ani nezaznamenají tvou existenci. Rozhodně tomu mělo být jinak.

Zadíval se do protějšího kouta sálu a dorozuměl se pohledem s Fulgurem. Lokál je čistý, nikde feťáci nelegální krve. V pořádku, jdeme dál.

Vstal a hodil na stolek pár mincí, které se s cinkotem rozkutálely. Pohlédl na Karinu, která se na něho mile usmívala.

„Tak zatím,“ řekl. „Mějte se hezky, děvčata z ‚Moonwalkeru‘. Někdy sem zase přijdeme.“

Přikývla. Najednou se jí rozsvítilo a vykulila oči. Zřejmě si už vzpomněla.

„Á,“ pronesla, „poznávám tě. Ty jsi ten nový nocař.“ Zasmála se, tentokrát úplně jinak. Kouzelně a svůdně. „No ovšem... Hrozně dlouho jsem tě neviděla.“

„Pracuji,“ prohodil. „Chápeš.“

„Přijďte ještě někdy,“ opakovala pozvání a políbila ho na tvář. „Určitě.“

Fulgur už stál ve dveřích a významně se díval na hodinky. „Jestli budeš ještě chvíli žvanit, dokončíme obchůzku nejdřív v poledne.“ Vesper vzdychl. Tolik tedy na téma soukromého života. Dokázáno: nemožný.

„Přijdeme. Určitě.“ Krátce Karinu objal a vykročil ke dveřím.

Vůbec si nebyl jist, jestli hodlá tento slib splnit. Jistě, není ošklivá, dokonce je i zábavná, jak se na Vinařku patří. Ale něco mu na ní nesedí. Není tou, kterou hledá.

Možná proto, že na něho tak rychle zapomněla? Nebo proto, že má tak veselé, usměvavé oči, dokonce docela hezké.

Ale on by byl radši, kdyby v nich bylo nějaké tajemství, nějaký živel, požár nebo bouře...

Tak či onak, není to ono. Vůbec ne.

* * *

Navzdory Fulgurovu pesimismu se stačili vrátit na základnu do sedmi ráno. Ohlásili se Alacerovi. Ve městě je prozatím ticho, klid. Žádní zfetovaní upíři. Žádné výtržnosti. Kapitán pokýval spokojeně hlavou a poslal je spát.

Vesper byl hodně unavený, ale rozhodl se, že už se dál nebude vyhýbat své občanské povinnosti. Zaklepal na dveře jednoho z pokojů pro návštěvníky, kde ubytovali Drobka.

Ten zavrtěl hlavou, když ho uviděl tak brzy, navíc ve džínách a svetru. Sám byl v pyžamu a teprve se chystal k ceremoniálu holení. Naštěstí pro Vespera ještě nevytáhl žaluzie v okně, takže v jeho pokoji bylo poměrně snesitelné světlo.

„Už chodíš?“ zeptal se Drobek udiveně. „Před týdnem jsi ležel jako kláda a dnes už jsi na nohou?“ Zavrtěl hlavou. „Tady se děje moc podivných věcí, na můj malý rozumek obyčejného poldy až příliš. Moje ženská blázní, vyptává se kolegů, kde jsem a proč se ještě nevracím domů. A já ani nevím, co mám povídat. Zakázali mi, abych jí volal. Nechceš jí to vysvětlit? Jinak bude hrozný skandál. Nebude se mnou mluvit nejmíň měsíc.“ Těžce vzdychl a udělal omluvné gesto. „Pojď, posad' se.“

Usedli ke stolku do křesel. Na stolku stála sklenice s pomerančovým džusem. Vesper se ušklíbl a sáhl pro placatici.

„Smím?“ zeptal se. „Nebude ti to vadit?“

„Poblíju se,“ zněla kategorická odpověď. „Ani to nezkoušej. Ne přede mnou.“

Nocař vzdychl a položil ruce na kolena. Netrpělivě zabubnoval prsty.

„Co nadělám,“ vzdychl. „Lord říká, že musím hodně jíst, abych se co nejrychleji uzdravil. Ale když ti to vadí...“

„Pověz mi, co se tady děje,“ přerušil ho policista netrpělivě. „Ti tví kolegové ani nešpitli, jen prohlásili, že bude nejlíp, když mi to všechno vysvětlíš sám. A ty jsi zmizel na celý týden. Myslel jsem, že jsi v nemocnici po tom, jak tě sundal ten ostřelovač... Vesta vydržela?“ pohlédl pozorně na Vespera. „No nic, poslouchám. Kde jsem, v blázinci?“

„Lidské buňky mají předem naplánovaný počet dělení,“ začal Vesper. „Přinejmenším většina z nich. Například takové fibroblasty se dělí padesátkrát a končí. Umírají.“

Drobek na něho tázavě pohlédl. Prozatím evidentně nechápal souvislost, ale nepřerušoval ho.

„Občas se stane, že se buňka zblázní a začne se překotně dělit. Stane se jaksi nesmrtelnou,“ pokračoval nevzrušeně. „Ovšem ztrátou disciplíny zhloupne. Zapomene, co má dělat a nechová se řádně. Stane se nádorovou buňkou. A množí se neuváženě.“

Policista přikývl, ale potom zavrtěl hlavou. Čili: samozřejmě pochopil, ale dál neviděl souvislost. Nocař se usmál.

„Existuje symbiont,“ řekl, „mikroorganismus nebo možná jen molekula, jako virus nebo prion. Těžko říct, jestli je živý nebo ne. Nejí, nepije, samostatně se nerozmnožuje. Ale když se dostane do tvého organismu, vnikne do všech buněk. Připojí se k jejich DNA, modifikuje metabolismus. A učí je, jak žít.“

Muž rezignovaně vzdychl. Zřejmě na svůj dotaz nedostane rozumnou odpověď.

„Domníváme se, že při regeneraci symbiont prolamuje právě tuto bariéru. Umožňuje buňce, aby se množila, a současně udržuje její disciplínu, nedovolí jí proměnu v nádor. A učí ji nové věci. A to je všechno.“ Vesper ustal, jako by považoval téma za vyčerpané.

„Jaké všechno?“ ohradil se Drobek. „Mluv ke mně lidsky. Chceš mě odbyt nějakou přednáškou o buňkách? Já jsem obyčejný polda, na mě musíš mluvit polopatě!“

Nocař sáhl do kapsy pro placatci, ale když zahlédl policistův pohled, ruku s povzdechem vytáhl.

„Poblíju se,“ varoval ho znovu Drobek.

„No dobře, dobře,“ zavrčel Vesper. „Tak co chceš ještě vědět? V čem přesně spočívá působení symbionta na cytofyzologii? To nikdo neví. Jistě, naše laboratoře na tom pracují, ale zatím máme málo údajů. Není to jednoduché, cytofyzologie obyčejné lidské buňky není ještě úplně známá, natož tohle...“

„Myslíš, že mě zajímají nějaké vědecké žvásty?“ ohradil se muž. „Pověz mi, jak to vypadá v praxi! Krok za krokem, co se děje, kdo jste, co od vás můžu očekávat, a tak dál.“

„No dobrá, řeknu to jednodušeji,“ souhlasil nocař. „Napřed si tě Lord vybere a zjistí, jestli se hodíš. Potom tě zabije.“ Uviděl Drobkův poplašený výraz a pokýval hlavou. „Přesně tak. Po zabití ti dá svou krev se symbiontem. Nejlepší je, když před smrtí vykrváčíš, pak se tvůj imunitní systém tolik nebouří. Počká se standardně tři dny, až to všechno projde. Nepodaří se to vždycky, ale většinou ano. Mezitím rychlý pohřeb a tak. Potom vstaneš a probudíš se pro Noc. Jako výjimečně odolný a tvrdý hajzl. Když ti nezraní hlavu nebo srdce nebo tě nerozsekají na kousky, zahojí se ti skoro všechno. Jenom na světlo jsi citlivý, hlavně ultrafialové, hrozně pálí. Proto dáváš přednost noci. Stejně v ní všechno vidíš, protože máš hodně citlivé oči.“

„Že co... že jak?“ vykoktal otřesený Drobek. „Chodíš skoro nesmrtelný nocí...“ Najednou na něho upřel vyděšené oči. „A piješ krev?“

„Umělou,“ snažil se ho uklidnit Vesper. „Z továrny...“

„Jsi zasraný upír, to mi chceš říct?!“ zařval pobouřeně člověk. „Všichni tady jste takoví! Proto zde žijete v noci a

všechno je tak tmavé... A umíte létat, vůbec jste nešplhali! Teď tomu rozumím!“

„Symbiont posiluje přirozené parapsychické vlastnosti lidí,“ snažil se nocař zachovat klid navzdory rozčilení policisty. „Včetně telekineze a levitace. Podle toho, nač má talent a o co chce usilovat, to si rozvine nejvíc. Ale určitou základní sestavu schopností máme všichni.“

Policista zvedl ze stolku sklenici s pomerančovým džusem a začal pomalu pít, jako by se chtěl tímto způsobem uklidnit. Najednou džus odložil a upřel na nocaře obviňující pohled.

„A ten symbiont tě nutí pít krev?“ zeptal se zlostně. „A zabíjet nevinné lidi?“

Vesper nespokojeně frkl. Drobek ho zřejmě nechce pochopit, prostě nechce. Ví své a basta, už nehodlá akceptovat žádné jiné hledisko.

„Piju umělou krev,“ procedil a zbytkem sil se nutil ke klidu. „A nikdy jsem nezabil nikoho nevinného!“

„Nekecej! Ta holka v nemocnici sletěla z okna kvůli tobě!“ nevydržel zakuklenec. „Nechápu, že jsi ji dokázal obětovat.“ Opět zavrtěl hlavou a s jízlivou hořkostí dodal: „Ale teď už to vím, nejsi totiž člověk! Bylo ti buď, co se s ní stane!“

Vesper zaťal zuby, prudce v něm kypěla zlost. Samozřejmě mu bylo stážistky líto. Ale rozhodl se a teď nebude kvůli ní brečet před tímhle přemoudřelým poldou, který se chová, jako kdyby věděl všechno líp. Nevděčník!

Vstal z křesla a postavil se nad Drobka. Sevřel pěsti, v dásních pocítil známé svědění.

„Byl jsem ve službě!“ vyhrkl. „A měl jsem úkol. Za každou cenu ochránit Petra Jaźwińského.“ Zhluboka vydechl. „Konec, už o tom nebudu mluvit.“

Zakuklenec vyskočil a také se narovnal. Bolestí vyjekl, ale hned se ovládl. Vyzývavě pohlédl Vesperovi do obličeje.

„Mladší aspirant Jaźwiński disponuje svým životem sám!“ křikl hněvivě. „A kdyby ho v té chvíli pokládal za potřebné

obětovat, nikomu do toho nic není! Je to jen a pouze mé rozhodnutí! Nikomu do toho nic není, hlavně ne nějakým zasraným upířům, kteří hrají své hry na účet nevinných!“

Vesper pocítil, jak mu špičáky vylézají z dásní a srdce začíná překotně bušit. Výron adrenalinu připravoval tělo k bleskovému útoku, rozšířené zorničky dychtivě sledovaly každý náznak soupeřova pohybu.

„To je přece Drobek,“ objevila se najednou spásná myšlenka. „Je pouhý člověk, všemu nerozumí... Odpusť mu. Prostě mu odpusť.“

Ustoupil a uvolnil pěst. Vrátil se ke křeslu, usedl a snažil se ze všech sil ovládnout.

„Byli tam taky renegáti,“ pronesl s námahou. „Jen pro tvou informaci, to jsou klasičtí zlí upíři z laciných hororů. Takoví, co přepadají, zabíjejí a chlemtají krev z ještě teplých žil. Dostali by tě, přetáhli na svou stranu... To jsem nesměl připustit.“

„Jak tomu rozumím, tak ty jsi ten dobrý upír, ano?“ procedil Drobek. „Ano?“ opakoval důrazně s pohledem na špičáky vyčnívající mezi rty.

Vesper chvíli mlčel a bojoval se svými emocemi. Hněv se mísil se studem, smutkem a bůhví čím ještě. Nedokázal to určit.

„Ne,“ řekl konečně tiše. „Jsem jen o trošičku méně zlý.“

Policista klesl do křesla. Opřel si lokty o kolena a obličej skryl v dlaních.

„Nejdříve jsem si myslel, že jste z Pětky,“ řekl posléze rezignovaně. „Potom že jste ještě něco jiného, nějakí supertajní vládní supermani nebo něco takového. Ale vy se prostě maskujete. Vůbec nejste legální!“

„Za nikoho se nemaskuju,“ odpověděl Vesper unaveně. „Jsem příslušník AVB, složil jsem přísahu stejně jako ostatní. Jen ji realizuji poněkud nekonvenčně.“ Hořce se usmál.

Zakuklenec zvedl zrak.

„Opravdu?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Opravdu,“ potvrdil nocař přesvědčivě. „A bojuju s renegáty ze všech sil.“

Drobek opět schoval obličej do dlaní. Nastalo těžké, tísnivé mlčení. Vesper v předtuše dalšího úsilí propletl prsty obou rukou. Musí mu povědět ještě jednu věc... Nesmí to už odkládat.

„Vím, že tě to nepotěší...“ ozval se a snažil se vyslovovat každé slovo pomalu a klidně. „Ale musím ti to říct, promiň.“ Zhluboka vydechl. „Může se stát, že potkáš své kolegy z komanda. Honzu, Martina, Karla. Ty, co to tak schytali v Poltě.“

Drobek na něho pohlédl se zjevným neklidem.

„Před týdnem umřeli v nemocnici,“ řekl nocař. „Mysleli jsme, že kvůli zranění. Ale není to pravda, byli rekrutováni...“ Polkl a trochu váhavě dokončil: „Renegáty. Jestli je potkáš, věz, že teď jsou na druhé straně. Pokud to dokážeš, zabij je. Než oni zabijí tebe.“ Zmlkl, bál se povědět víc.

„Nech mě samotného,“ řekl policista najednou. „Musím to všechno... promyslet.“

„Jistě,“ vstal Vesper z křesla. „Stejně zůstaneš u nás, alespoň nějakou dobu,“ dodal tiše. „Nikde jinde nejsi v bezpečí.“

Šel ke dveřím, vzal za kliku, s tichým vrzáním se otevřely. Ještě se ohlédl na Drobka, který seděl se sklopenou hlavou. Ani se nehnul.

* * *

„Co s ním uděláme, pane?“ zeptal se uctivě Vesper Lorda.

Potkal Ultora u baru v televizním sále a okamžitě využil příležitosti. I přesto, že Lord se ubytoval u nich a dalo se předpokládat, že bude víc k dispozici, byl nesmírně zaměstnán. Proniknout k němu na oficiální audienci bylo

nesmírně obtížné. Hlavně pro tak mladého nocaře, jakým je Vesper, který pořád ještě zůstával na konci klofacího pořadí.

„S tím policajtem?“ domyslel se Ultor. „Upřímně řečeno nevím. Rád bych ho viděl u nás. Myslíš, že se bude chtít probudit pro Noc?“ zeptal se a nalil si do sklenice krev.

„Pochybuji,“ odpověděl upřímně Vesper. „Pokud vím, má manželku a syna. Neopustí je. Určitě ne.“

„To není dobré,“ vzdychl Lord. „Říkáš, že se k nám nepřidá. A už ví hodně, až příliš. V takovém případě bude muset rozhodnout Kapitula.“

Vesper na něho tázavě pohlédl.

„Možná ho uznáme za Přitele,“ vysvětlil Ultor. „Takoví lidé už existují. Důvěřujeme jim a zasvěcujeme je do některých našich záležitostí. A obvykle je zaměstnáme, pochopitelně.“

„Například v náborovém oddělení...“ pochopil nocař ihned. „Tak je to tedy.“

Lord přikývl a dopil, potom zamířil ke dveřím. Zřejmě pokládal audienci za skončenou.

„Ale pane...“ zadržel ho Vesper a začal chrlit slova plná proseb. „Co s ním bude a kdy, já totiž nevím, kdy ta Kapitula bude a co se stane, když ho nepřijme?“

Ultor netrpělivě vzdychl.

„Poslyš, Vespere, já vím, že je to tvůj přítel a že je to pro tebe důležité,“ snažil se zachovat klid. „Ale já teď mám v hlavě jiné priority. Například co budeš pozítří jíst.“ Vážně na něho pohlédl. „Továrna na umělou krev vyletěla do vzduchu, sklad taky, část zdejších zásob je infikovaná. Musíme zajistit nové zásoby. Takže odpusť, že nějaký člověk se svými problémy musí počkat.“

„Ale pane...“ nedal se odbýt Vesper, „už čeká týden... a jeho rodina taky.“

Lord se rozzlobil a zavrčel: „Když s tím tolik pospícháš, zabijeme ho rovnou. Tím problém účinně vyřešíme. Je to možné?“

Nocař okamžitě sklopil hlavu.

„Počkáme,“ řekl pokorně. „Odpusť pane.“

„To nic,“ odvětil Ultor a rychlými kroky odešel.

Dveře se za ním zabouchly. Teprve potom Vesper zhluboka vydechl. Svými hloupými řeči Drobka málem zabil. Ale bylo to těsné, k čertu. Budiž.

„Není dobré zlobit se, když moc pracovat,“ snažil se Acies pod oknem co nejlépe vyslovovat polská slova. „Je to pravda. Já to vím.“

„*Shut up!*“ zavrčel Vesper v odpověď. „*I didn't ask...*“

Muž demonstrativně pokrčil rameny. Nechceš dobré rady, blbečku, tak jednou pocítíš jejich nedostatek na vlastní kůži. Vesper si do sklenice nalil krev až po okraj. Ruka se mu třásla, rozlil.

„On neublíží,“ slitoval se Acies, který se vůbec neurazil.

„To jen tak říká. Ale neublíží... jen tak.“

„Ledaže usoudí, že musí,“ řekl nocař už klidněji. „Když to bude vyžadovat dobro Věci.“

„Pak ano,“ souhlasil pretorián.

Oba zmlkli, téma považovali za uzavřené.

* * *

Vesper se odvěkl do svého pokoje, kde padl na lůžko, až pružiny v matraci zakvílely. Pohlédl k oknu. Pečlivě zavřené žaluzie nevpuštěly ani jeden ultrafialový foton.

Těžce vzdychl a sáhl do kapsy. Vytáhl mobil. Je čas udělat nějaký dobrý skutek. Třeba se tentokrát podaří.

Vyťukal číslo, které mu dal Drobek. Chvilí poslouchal vyzvánění.

„Renata Jaźwińska, poslouchám,“ ozval se konečně ve sluchátku ženský hlas.

Vesperovi okamžitě naskočilo. Právě tato žena byla na nahrávce Drobkovy hlasové schránky. Je to jasné. Manželka.

„Jiří Malinowski, dobrý den,“ pronesl téměř oficiálním tónem. „Jsem pracovník Agentury vnitřní bezpečnosti a volám v záležitosti vašeho manžela Petra...“

Ticho, které nastalo na druhé straně, bylo přímo hmatatelné.

„Nemějte obavy, je v pořádku,“ vyhrkl okamžitě. „Chci vás jen informovat, že Petr tu ještě nějaký čas pobude s námi. Je pověřen důležitou akcí, těžko říct, kdy se vrátí...“ Pokud se vůbec vrátí, dodal v duchu.

„Ach tak,“ odpověděla žena se zřetelnou úlevou.

Oba zmlkli.

„Zavolá vám, jakmile zajistíme bezpečné spojení,“ ujistil ji po chvíli, aby přerušil nepříjemné ticho. „Mohli by totiž zaměřit jeho mobil...“

„Z vašeho samozřejmě volat nemůže,“ odsekla rozhněvaně. „No jo, zase se stará o svoje válčičky a tady je všechno na mně.“ Najednou začala jako o závod: „Jistě, bavte se dobře, hoši. Střílejte si ze svých hraček, proběhněte se. Jen mu povězte, že když už založil rodinu, měl by být za ni trošku odpovědný. Fungovat chvíli jako muž a otec, a ne zmizet beze slova na bůhvíjak dlouho. No jak myslí. Jenom aby se nedivil, až jednou najde na rohožce kufry a ve dveřích vyměněné zámky. Řekněte mu, aby se vrátil, až konečně dospěje.“

„To jsou opravdu důležité záležitosti,“ vykoktal Vesper, protože ho nic jiného nenapadlo.

„Nepochybuji,“ sykla jedovatě. „Hezky si zastřílejte. Sbohem!“ Zavěsila.

Vesper zůstal chvíli bezradně stát. „Tak to bychom měli, pokud jde o dobré skutky,“ pomyslel si. Když to všechno posoudí, poslední dobou mu jde líp zabíjení.

Vstal z lůžka a šel k oknu. Položil dlaň na kontrolku žaluzií. Doutnavka svítila červeně, poplach. Poledne, nejvyšší nebezpečí ultrafialového záření. „Jak nyní asi vypadá slunce?“ prolétlo mu myslí. Už ho dlouho neviděl... v pravé poledne.

Ještě chvíli pohlížel na světélko, položil na něj prst. Jediný pohyb, žaluzie vyletí nahoru a pustí dovnitř jasný den.

„Není cesty zpátky, hochu,“ zašeptal tiše. „Pro Den jsi zemřel, když ses probudil pro Noc. Nemůžeš žít tady i tam.“

Odvrátil se od okna, vrátil se k lůžku a ulehl naznak. Vůbec se mu nechtělo spát. Upřel oči do stropu. Sít' drobných prasklinek se sbíhala, rozbíhala a opět spojovala. Zajímavé.

Ozvalo se naléhavé zaklepání na dveře.

„Dále!“

Do pokoje nakoukl Nidor. Ani nešel dál, jen se podíval na přítele vzrušeným pohledem.

„Chce nás vidět Lord...“ oznámil rychle. „Oba současně a hned,“ vykřikl. „Neprovedl jsi něco?“ pohlédl pátravě na Vespera.

„Nevím, možná...“ vyskočil nocař okamžitě. „Víš, jak to s ním je. Nevíme dne ani hodiny, kdy se mu něco nezalíbí...“

„No nic, uvidíme,“ vzdychl kapitán. „A vzchop se.“

Vesper ihned zamířil k východu.

* * *

Ultor je od stolu pozoroval. Seděli na židlích tiše jako myšky, mlčeli. Až bude Ultor chtít, sám poví, co po nich chce. Dráždit žraloka se nedoporučuje. Hlavně když pracuje bez přestávky už další den. Dokonce den i noc.

„Kapitula se sejde nejbližší čtvrtek,“ oznámil konečně Lord.

Vesper a Nidor po sobě úkradkem pohlédli. Kapitula? Budiž, ale co má být? Oni jsou přece jen obyčejní nocaři. Tohle je moc vysoký práh pro jejich psí nožičky.

„Hodlám tam vyřídit několik záležitostí,“ pokračoval Ultor. „Představíme ostatním Lordům toho našeho kandidáta na Přítele. Uvidíme, třeba ho akceptují.“ Pohlédl vážně na Vespera. „Jinak jsi měl pravdu, není vhodné čekat moc

dlouho. Je nehumánní držet tady hosta celé měsíce a potom ho zabít, když ho Kapitula nepřijme.“

Vesper ztěžka polkl. Opravdu Drobkovi posloužil, jen co je pravda. Možná mu mohl zajistit několik dalších měsíců života. A jestli půjdou věci špatně...

„Dále ukážeme rekruta,“ řekl Lord. „Nevím, jestli se hodí na nocaře. Ale třeba ho bude chtít převzít některý jiný Rod.“

Souhlasně pokývali hlavou. Byla by škoda mladíka zabít. Jistě, dráždí, ale už si jaksí zvykli.

„A za třetí,“ dodal Ultor se stopou podráždění v hlase, „na nějakou dobu vás oba odtud odešlu.“

Užasle vykulili oči.

„Někdo se musí starat o naše drahé lidské hosty,“ vysvětlil. „Přidělím vás k nim. Pár dní na vás nebudu muset myslet. Doufám, že to postačí.“

„Ale... Pane...“ protestoval Nidor. „Smím se zeptat... proč?“

Ultor se v křesle předklonil a pozorně na něho pohlížel. Ztuhli, pod tímto pohledem se cítili velice nesví. Co provedli, že jich má dost?

„Zaprvé jste na mušce renegátů, vy i ten člověk,“ řekl konečně. „Jestli jim na nějakou dobu zmizíte z dohledu, možná získáme chvíli oddechu. Zadruhé...“ otočil se k Nidorovi, „když se nepřestanete popichovat s Alacerem, budu vás nakonec muset setnout oba. Rád bych se tomu vyhnul.“

Kapitán zrudl a sklopil hlavu.

„Ale on začíná...“ pleskl hloupě jako dítě.

„Půjdeš do Anglie,“ oznámil Ultor klidně, jako by tuto poznámku neslyšel. „On se mezitím tady bude cítit jistější. Mám pocit, že kapitán Alacer se ve své nové funkci necítí dostatečně kompetentně. Bojí se jakékoli tvé kritiky, útočí proto první.“

Nidor s porozuměním přikývl.

„A ty mu nijak neustupuješ,“ pokračoval nelítostně Lord. „Občas se chováš, jako by sis nedokázal zvyknout na

myšlenku, že jste si nyní rovni. Alacer má důvod obávat se tvých připomínek... Nebo ne?“

„Ano, pane,“ zašeptal neochotně Nidor.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ řekl Ultor. „A pokud jde o tebe, Vespere...“

Nocař se pod jeho pohledem okamžitě schoulil.

„Připadá mi, že se tady začínáš trochu dusit. Změníš prostředí, to ti pomůže.“

Ultor vstal od stolu, čímž naznačil konec audience. Vesper s Nidorem se zvedli také.

„To je vše,“ řekl Lord suše. „Zamluvte v kanceláři letenky. Uvidíme se v Londýně. Můžete odejít.“

Zamířili ke dveřím. Na prahu se zastavili a předpisově sklonili hlavy směrem k vládci.

„Aha, a pošlete sem Alacera,“ pohlédl na ně docela klidně.

„Rozkaz!“ odpověděli jednohlasně.

* * *

Boeing 737 se vznášel vysoko nad mraky. „Právě jsme dosáhli letové výšky,“ oznámil zdvořile kapitán. „Pod námi je jedenáct tisíc metrů.“

„Panečku!“ Drobek se neznal štěstím. Vyhlížel z okna a neustále šťouchal do Vespera loktem. „Sviňsky hodně, hochu, vidíš ty mraky? Tam dole, vidíš je?“

Nocař pokrčil rameny.

„Zavři to, prosím tě,“ ukázal na záklopku okna. „Kvůli tobě oslepu. Copak jsi nikdy neletěl letadlem?“ dodal udiveně. „To je toho.“

„Letěl, nejednou,“ ohradil se muž okamžitě. „Dokonce jsem tam nahoře vyskakoval. Ale z takové výšky ještě ne.“ Spustil záklopku a s neskryvanou lítostí hleděl na okno.

„Opravdu?“ Vespera to zaujalo. „Skákal jsi padákem?“

Drobek přikývl.

„Mám přes tisíc seskoků,“ odpověděl zdánlivě lhostejně, ale bylo vidět, jak ho to těší. „Ale HAHO ani HALO jsem ještě nedělal. Jednou jsme měli skákat s URNOU z anduly dvacet šest, z deseti tisíc metrů. Dokonce jsem už měl na sobě výstroj... Ale nevyšlo to, bohužel.“ Najednou ztichl, nechtěl sdělovat další podrobnosti. „Ale benkem jsem ještě neletěl, fakticky,“ dodal hned, jako by nedokázal potlačit radost. „A víš co, ale nesměj se...“ pohlédl prosebně na kolegu. „Ještě nikdy jsem nebyl v cizině.“

Vesper na něho vytřeštil oči.

Svět kolem se ztratil v mlze. Kontaktní skla s UV filtrem se prudkým pohybem očí posunula, musel proto chvíli mrkat, aby se vrátila zpět.

„Vážně?“ zeptal se, když problém zvládl. „Proč? Já jakmile jsem měl možnost, vyrazil jsem na výlet. Stopem s batohem.“

Drobek si odkašlal.

„Víš, ono...“ řekl. „K tomu je třeba souhlas vedení, není možné vyjet jen tak, bez ohlášení. Navíc žena, dítě... Peněz nebylo nikdy dost, rozumíš. Ostatně ani ty jsi určitě nejezdil jinak než služebně. Měl bys na to? Kolik berete v tom vašem AVB?“

Nocař pokýval hlavou. Bez komentáře. Jistě, zakuklenci mají normální státní plat. Kolik vydělávají, dva tisíce zlotých brutto? V duchu nesouhlasně vzdychl. Ale i to je víc, než dělá jeho důstojnický plat v AVB. Ještěže má nocařský příplatek. Jinak by neměl důvod sledovat účet.

Nidor v křesle poklekl, rukama uchopil opěrku hlavy a otočil se k nim. Letmo se rozhlédl.

Byznys třída v letadle byla skoro prázdná, jen na druhé straně uličky sedělo několik lidí v oblecích, kteří usilovně bušili do klávesnic laptopů. Také ekonomická byla poloprázdná. Toto nebyl příliš žádaný let.

„Nuže, hoši,“ řekl kapitán tlumeně, „je čas na trochu učení.“

Pozorně na něho pohlédli. Rekrut vyskočil ze svého křesla a uvelebil se vedle, přitom se tvářil neobyčejně zvědavě.

„Krátká přednáška z teorie politiky,“ usmál se kapitán. „Čili *who is who*, speciálně pro lidi.“

„To znamená kdo je kdo?“ blýskl se Drobek znalostí angličtiny. „Je to tak?“

„Především Lordi,“ ignoroval Nidor jeho slova. „Existuje pět Rodů. Hlavami Rodů jsou Lordi. Také v počtu pěti, jak je snadné se domyslet,“ pronesl vážně.

„No prosím, nijak se neostýchejte, pane intelektuále,“ zavrčel Drobek. „Pět Rodů? Kolik Lordů v takovém případě... Mluvíte s obyčejným poldou, nechcete nakreslit schéma? Jeden, dva, tři, čtyři, pět. Pro případ, že bych něco nepochopil. Víš?“

„Nidor si z tebe neutahuje,“ přerušil ho Vesper mírně. „Nestačil ještě říct to nejdůležitější, než ses rozčilil. Lordů i Rodů je vlastně šest, když se vezmou v úvahu renegáti. Ale ty oficiálně neuznáváme. Proto zdůrazňujeme tu pětku.“

„Aha,“ zacouval Drobek okamžitě. „Promiňte, nepochopil jsem.“

„To nic,“ usmál se Nidor klidně. „Náš Rod jsou Bojovníci. Velí nám Lord Ultor. Stal se hlavou Rodu před čtyřmi sty lety a zatím si vede docela dobře.“

„Zatím?“ povytáhl rekrut udiveně obočí. „To ho můžou propustit z práce? Vyhodit z lordovství?“

„Ano i ne,“ odpověděl Nidor a rozpačitě se kousl do rtů. „Jak bych ti to vysvětlil... Lorda je možné zabít, což ho jaksí automaticky odstraní z funkce. Ale není to nijak snadné. Se zabitím Lorda by samozřejmě neměl problém jen Skrytý.“

„Nejen on. Aranea si poradila s Atroxem snadno,“ řekl Vesper s obdivem. „Ovšem pochází z Bojovníků...“

„Aranea není opravdovým Lordem,“ prohlásil Nidor. „Jaksí jen plní jeho povinnosti. Především ji Skrytý nepotvrdil.“

„Jistě,“ souhlasil Vesper. „Fakt. Zajímalo by mě, jestli se někdy odváží probudit Skrytého, aby ji potvrdil... Kapitula to za ni určitě neudělá.“

„Všechno chápu,“ řekl Drobek a demonstrativně se otočil k oknu. „Nedejte se rušit, pánové, svobodně konverzujte. Jen oznamte, až začnete mluvit k lidem.“

Nocaři na sebe zmateně pohlédli.

„Omlouvám se, trošku jsme to přehnali,“ odkašlal si kapitán. „Tedy Rodů je pět. Bojovníci, Lord Ultor. Víme, co děláme, nebudu to vysvětlovat. Bankéři, také jasné, Lord Mercator. Vědci, stejné, Lord Candor. Vinaři, společnost umělecko-zábavní, Lord Vitacula. A Výživáři, Lord Arista.“

„A ten, jak mu to... Skrytý?“ zeptal se kukláč zvědavě. „Jak jste se o něm před chvílí zmínili...“

„Lord Latens.“ Nidor se s úctou uklonil. „Pán všech Lordů. Spí. Probouzí se jen tehdy, když je třeba. Víc vědět nepotřebuješ.“

Zakuklenec přikývl a zvažněl. Všichni nakrátko zmlkli.

„Tak dobře, a teď pokud jde o etiku,“ přerušil kapitán ticho. „Abyste se nedivili. V podstatě se před Lordy kleká okamžitě, jakmile se objeví.“

„Blbost,“ zavrčel Drobek zaťatými zuby. „To tak ještě.“

„Tebe se to netýká,“ mávl nocař rukou. „Ani tebe,“ otočil se k rekrutovi. „Lidé před Lordy neklekají, to není zvykem. Když bude některý z nich chtít, aby před ním člověk poklekl, prostě mu to přikáže. Normální člověk nemá šanci vzdorovat. Proto to Lordi lidem nedělají, myslí si, že to nemá cenu. To je stejné, jako bys chtěl, aby se ti klaněli mravenci. Nebudou proto očekávat, že před nimi pokleknou.“

„Jejich štěstí,“ vrčel polda, pořád ještě trošku rozhněvaně. „Salutovat, prosím, ale klekat? To je nápad. Dělejte si, co chcete, ale mě vynechte. Docela nerad se budu dívat, jak budete před někým padat na kolena, víte?“

„Ani Bojovníci neklekají,“ uklidňoval Vesper Drobka a poplácával ho po zádech. „Mluvíme o tom jen proto, aby ses

najednou nedivil. Budeš v nějakém sále a najednou dav buch na kolena, protože vstoupil Lord. Připadal by sis hloupě, kdybys nevěděl, co se děje.“

„No dobře,“ přestal se zlobit Drobek. „Když chtějí, ať klekají, jak je libo. Nehodlám nikomu stát v cestě za štěstím.“

Vedle nich zahrčel kovový vozík. Letušky zahájily stravovací turné.

„Pohoštění, pánové?“ usmály se zdvořile.

„Ne, děkuji,“ odvětili nocaři svorně, kdežto policista s rekrutem nadšeně přikývl.

„Nebud' labuť, dej mi svoje, když nechceš,“ obrátil se Drobek na Vespera. „V tom Emowu máte jídlo opravdu hrozné...“

Nidor pohlédl na kandidáta, ten horlivě přikývl. Také počítal s dvojitou porcí.

„Vezmu si také,“ vzdychl kapitán a posadil se.

„Já taky,“ Vesper už sklápěl stolek.

Letuška mu podávala balíček v plastu. Docela hezká blondýnka, modré, trochu vybledlé oči... Ale člověk, nepochybně člověk. Otočil se, dál už ho nezajímala. Převzal oběd, sotva se na jídlo podíval. Hnus. Když pomyslí, že kdysi dávno něco takového jedl... Drobek vedle se s neskryvaným potěšením už věnoval své porci.

Vesper zavrtěl hlavou a vyňal z kapsy placatice. Dal si pořádný doušek čerstvé neutrální krve.

Boeing 737 pokračoval v letu.

* * *

Budova ve viktoriánském slohu, kam je odvezli angličtí nocaři, vypadala naprosto opuštěně. Osamělý hlídač v budce u brány jim nedbale pokynul rukou a dovolil jet dál.

Teprve poté, co se za nimi zavřela vrzající brána, se Vesper a Nidor zachvěli úžasem. Takové soustředění síly nečekali ani v nejsmělejších představách. Horlivě se začali

rozhlížet a hledali její zdroj. Nic, všechno bylo zamaskované s anglickou pečlivostí. Mohli se jen domýšlet: ve stínu římsy určitě visí v trpělivém soustředění ostřelovač. A v nenápadné boudě na náradí se může skrývat zásahový oddíl, připravený k okamžité akci. Každý kámen v zahradě může být našpikován elektronikou: fotobuňkami, čidly pohybu a čert ví čím ještě...

„*First time in the UK?*“ vycenil zuby jeden z nocařů a hned s pochopením přikyvoval.

„Yes,“ přiznal se okamžitě Drobek. „Yes, sir!“

Chtěl ještě něco dodat, chvíli zápasil s jazykem, nakonec toho nechal a mávl rukou. Zřejmě nenašel vhodná anglická slova.

„Je tady hrozně prázdné,“ řekl polsky a otočil se k Vesperovi. „Myslel jsem, že se na takovou Kapitulu budou připravovat ještě líp než na summit Evropské rady, který byl nedávno u nás. Bože, co jsem se tehdy nahonil... A tady nic,“ konstatoval udiveně. „Jsme tady vůbec správně?“

Jaguár objel první budovu, projel bránou a zastavil na prázdném nádvoří. Vystoupili a s neskrývaným údivem se rozhlíželi. Perfektní trávník vypadal jako huňatý zelený koberec obklopený rabátky s krvavě červenými anglickými pelargoniemi. Cihlové stěny nevysokých budov na ně se zájmem pohlížely. *Do not walk on grass*, hlásal jediný nápis poblíž.

Hostitelé doprovodili návštěvníky k velké mosazné bráně. Spěšně vstoupili dovnitř, zavřeli za sebou... A teprve nyní k nim pronikla přímo nesnesitelná vřava.

Chodby zaplňoval živý dav. Řady osob mířily různými směry od stěn se odrážela slova ve všech evropských jazycích. Většinu přítomných tvořili nocaři; měsíc v úplňku na ramenou jejich uniforem provázely nejružnější vlaječky. Místy se objevovaly několikačlenné oddíly pretoriánů, hrdě prezentující na výložkách stříbrnou dýku místo vlaječek.

Vesper se pokusil rychle oskenovat přítomné. Pokud mohl soudit, žádní lidé. Ovšem v takovém davu se mohl samozřejmě zmýlit.

„*Follow me, please,*“ řekl jeden z anglických nocařů a začal se prodírat dopředu.

Poslušně ho následovali. Protlačili se davem a po strmých schodech vyšli do druhého patra. Tam bylo zase skoro prázdné, jen občas se otevřely některé z dveří pravidelně rozmístěných v předlouhé chodbě. Z jedné vyšel nějaký nocař a pádil ke schodišti.

„*Make yourself comfortable,*“ pronesl se zdvořilým úsměvem. „*You will be summoned at the appropriate time.*“

„*All of us?*“ zeptal se Nidor udiveně.

„*Yes,*“ pohlédl na něho muž vážně.

Drobek pohlédl nejistě na hostitele. Zřejmě příliš nerozuměl.

„Máme si udělat pohodlí,“ zašeptal mu Vesper do ucha. „Až bude třeba, zavolají nás.“ Zaváhal a potom zdánlivě lhostejně dodal: „Všechny.“

Vstoupili do bytu a zůstali v úžasu stát. Takový luxus se jen tak nevidí. Postavili zavazadla na podlahu a nadšeně se rozhlíželi. Opravdu královské apartmá.

„Panečku!“ vykřikl zakuklenec. „To je něco!“

Pobaveně souhlasili. Měl naprostou pravdu.

„*Please don't hesitate to let me know if I could be of any further help,*“ řekl zdejší nocař. „*Have a nice night!*“ Vyšel a zavřel za sebou dveře.

„Co chtěl? Je všechno v pořádku?“ chtěl vědět Drobek.

„Máme mu říct, kdybychom něco potřebovali,“ vysvětlil Nidor. „A popřál nám dobrou noc. Je velice zdvořilý.“

„Jsou přímo posedlí dobrým vychováním,“ pochlubil se rekrut znalostí zdejších mravů. „I když tě zabijí, udělají to maximálně zdvořile.“

Drobek se okamžitě přestal usmívat. Jistě, Vesper s Nidorem ho ujišťovali, jak mohli, že podle jejich názoru má

Kapitola veškeré důvody uznat ho za Přitele... Ale zaručit to nemohli.

„Nu dobrá, pánové,“ rozhlížel se Nidor po salonku, „připadá mi, že pokoje jsou dvoulůžkové. Navrhuji proto lidé vpravo, nocaři vlevo!“

„Rozkaz!“ odvětili sborem a poslušně si odnášeli zavazadla.

* * *

Nocaři seděli oblečení na postelích proti sobě, se skloněnými hlavami, ruce položené na kolenou.

„Co myslíš, že s námi bude?“ zeptal se Vesper potichu a upřel na Nidora vážný pohled. „A s nimi?“ Kývl hlavou ke dveřím druhé ložnice. „Co?“

Muž chvíli mlčel.

„Víš, není to dobré,“ odpověděl posléze. „Vůbec to není dobré.“

„Taky mi to tak připadá,“ odvětil Vesper. „Jaksi nemůžu uvěřit tomu, co řekl Lord... Ne, že by lhal,“ dodal rychle, „ale asi nám neřekl všechno.“

„On nikdy neřekne všechno,“ vzdychl Nidor. „Poví jen tolik, kolik uzná za vhodné. Nic víc, nic míň. Ale můžeme si ledacos domyslet. Kapitula Lordů musí řešit větší problémy, než je zkoumání dvou polských nocařů. Nelíbí se mi to. Vůbec ne.“

„Tím spíš, že naše akcie poslední dobou nemají dobrý kurz,“ dodal Vesper. „Alacer dělá, co může, aby ho sundal. A přitom i mě.“

Kapitán pomalu přikývl.

„Alacer nesnáší, když někdo vidí jeho chyby,“ zabručel tiše. „Chce být dokonalým kapitánem... A má na to, pochopitelně. Ale ještě se musí chvíli učit. A on chce hned. Aby nikdo nepochyboval, že už takový je.“

„A ty mu v tom překážíš,“ doplnil přítel. „Já samozřejmě taky, protože držím s tebou.“

Nidor se na Vespera podíval s velmi vážným výrazem. Bylo vidět, že mu chce něco důležitého říct...

„Tak mluv,“ požádal ho Vesper. „Nehraj si na hodného strýčka. Nuže?“

„Alacer je velice dobrý hráč,“ vymáčkl ze sebe kapitán. „Slovo sem, slovo tam... Samozřejmě všechno pro dobro jednotky. Ale říkám si, copak není zvláštní, že ten mladý nocař se vždy objeví přímo v centru událostí? A hned potom umírají našinci i spojenci. Určitě se tehdy nenapil té krve? A nechce se teď sblížit s renegáty víc, než by měl?“

Vesper polkl, zaskočilo mu. Rozkašlal se. Takže takhle...

„Ultor ho samozřejmě brání,“ pokračoval kapitán. „On ho přece na začátku inicioval, takže kdyby něco, bude všechno na něm. Všichni by věděli, že ten nahnílý plod nám strčil do košíku on. Raději proto problém tutlá a dělá, že se vlastně nic nestalo.“

„Odkdy to víš?“ zeptal se Vesper rovnou.

Nidor odvrátil obličej a upřel pohled na okno.

„Už jistou dobu,“ přiznal. „Ale doufal jsem, že z toho nic nebude. Naši nejsou hloupí, většina z nich říká tyto drby Alacerovi přímo do očí. Proč bych tě tedy měl demotivovat a brát ti uspokojení z práce? Raději jsem mlčel.“

„A pro jistotu ses na nějakou dobu ztratil,“ dodal Vesper. „Myslíš, že jsem to nezaznamenal? Ale ano.“

„Domníval jsem se, že když nebudeš tak blízko mne, že tě Alacer nechá být,“ vzdychl Nidor. „Promiň.“

Vesper zmlkl a oči zabodl do huňatého koberce pod nohama. V ústech pociťoval hořkost, oči ho pálily. Tolik se přece snažil, tolik se snažil...

„Co může ta zatracená Kapitula od nás chtít?“ vzdychl těžce Nidor.

Vesper se vzchopil. Vstal a poklepal příteli na rameno.

„I kdyby chtěla cokoli...“ odpověděl tiše. „Čeho se bojíš? Smrti?“

Nidor zvedl hlavu a rozhodně zavrtěl hlavou.

„Jsem nocařem deset let,“ řekl. „Už jednou jsem umřel a probudil se. Od té doby jsem se otřel o smrt stokrát. Ne, s tím problém nemám. Víš, čeho se bojím?“ zahleděl se na přítele. „Hanby.“

Vesper udiveně zvedl oči.

„Celý svůj druhý život jsem obětoval Věci,“ pokračoval Nidor se stále větší úsilím. „Nikdo o mně nemůže říct křivého slova. Zpochybnit mou loajalitu, mou čest. A teď mám končit s ostudou?“ Zavrtěl hlavou. „To by bylo hrozné.“

Vesper klesl na postel. Čest Noci... Tento pojem, kdysi mu úplně cizí, nabýval neustále na významu. Když byl člověk, tak nejdůležitější, co mohl ztratit, byl život. Věděl, že má málo času, a neví dne ani hodiny... Nyní mu byla nabídnuta věčnost a každým dnem se přesvědčoval, že se podstatně změnily jeho priority. Nerad by trávil ty stovky let o samotě, kdyby se neměl mít rád. Kdyby si musel plivnout do obličeje a pokládat se za svini... Takže příteli rozuměl, dokonale rozuměl.

„No tak,“ řekl prostě. „No tak.“

„Žádný nocař nikdy nezradil,“ pronesl Nidor téměř neslyšně. „Nikdy. A to, co naznačuje Alacer, je přece zrada.“ Hluboce vzdychl. „Kuš, nechtěl bych mít na sobě ani stopu takového podezření. Nechtěl bych, aby tak Lord o mně uvažoval ani zlomek sekundy...“

„Utor si to určitě nemyslí,“ uklidňoval ho Vesper. „Alacerovi určitě nevěří, kdepak!“ Chvilí mlčel. „Ostatně kdyby tomu tak bylo, už bychom nežili,“ dodal hořce.

„Nevyzpytatelné jsou cesty pána,“ pronesl pomalu Nidor. „Nikdy se nedozvíš jeho opravdový plán.“

Vesper schoval obličej do dlaní. Nidor sledoval kontrolku na okně, která už přestala svítit varovnou červení. Žaluzie bude možné za chvíli zvednout. Smráká se.

Dál už nemluvili. Seděli sami dva, obklopeni tmou a tichem.

Někde blízko, možná jen několik desítek metrů od nich, se právě scházejí Lordi, aby řídili Noc.

* * *

Celý příští den strávili v apartmá čekáním, až je předvolají. Teprve večer, kdy už všem začaly povolovat nervy, přišel pro ně oddíl pretoriánů. Odvedl je po schodech nahoru, do posledního patra.

Zastavili se před vysokými mahagonovými dveřmi. Vedle stojící muž si je pozorně prohlížel. Připadal jim zvláště povědomý...

Vesper přimhouřil oči a pátral v paměti, kde tohoto člověka už viděl. „Člověka!“ uvědomil si udiveně.

„Senzibil,“ vyslal mu Nidor spěšně. „Vzpomeň si, sbalili jsme ho při tvé první akci...“

„A teď je v ochrance Lordů,“ pochopil Vesper. „Dobře vymyšlené.“

Muž souhlasně přikývl. Dveře se otevřely a vpustily je do nevelkého sálu.

Sál se nevyznačoval ničím zvláštním. Zavřená okna s tmavými, těžkými závěsy nevpouštěla dovnitř ani špetičku noci. Lordi seděli kolem kulatého stolu pokrytého černým sametem. Pozorně pohlíželi na nové příchozí. Vesper pocítil, jak se uvnitř začíná třást. Asi by bylo lepší pokleknout, prolétlo mu myslí.

„Dobrý večer!“ pozdravil zdvořile Drobek.

Lordi beze slova pokývali hlavami. Muž zrozpačitěl a koukl se do rtů.

„*Good evening!*“ pronesl triumfálně.

„Všichni Lordi mluví všemi evropskými jazyky,“ ozval se klidně Ultor.

Drobek přikývl a poněkud ustoupil. Copak, nechtějí mluvit? To snad ne, vyjadřoval jeho zmatený výraz.

Lordi je pořád mlčky sledovali.

„Tak toto jsou ti dva nocaři, o kterých jsi mluvil?“ usmála se Viticula a hodila si dozadu světlé vlasy. „Nu... Teď chápu.“ Pokývala hlavou a úsměv jí zmizel z tváře.

„Přesně tak,“ potvrdil Ultor.

Vesper cítil, že se mu hrudník začíná svírat v křeči. Báł se těchto Lordů. Nevzpomínal si, že by v něm někdo vzbuzoval tak neurčitý, a přece velký strach. Dívali se na něho i na Nidora, jako by je chtěli provrtat skrz naskrz, obrátit naruby, vytáhnout všechny orgány a nakrájet je na plátky.

„Nu, Ultore,“ promluvil konečně Lord Mercator, brunet s překvapivě mladým obličejem a výjimečně pronikavým pohledem. „Pokud jde o mě, sdílím tvůj názor.“

„Já nevím...“ váhal Candor, ruměný blondýn, připomínající ruského sedláka. „Ale když sis to umanol, budiž.“

„Mně je to jedno,“ pokrčila rameny Arista a znovu si upravila pramen vlasů černých jako havran. „Stejně se v tom nevyznám. Ale hlasuji pro.“

„Já samozřejmě také,“ řekla Viticula. „Jen kvůli tobě, Ultore,“ usmála se sladce. „To je kouzlo uniformy.“

Vesper polkl, rty se mu zachvěly. Právě teď před ním sedí velmoci Noci a rozhodují o jeho osudu. A on netuší, o čem opravdu mluví. Možná by dokázal něco říct, přesvědčovat je, přemluvit k něčemu... Jenže k čemu? A o co se v tom všem vlastně jedná?

„Dobrá, v této záležitosti tedy máme jasno,“ ozval se Ultor. „Nocaři můžou odejít. Lidé zůstanou.“

Vesper s Nidorem se okamžitě uklonili a vycouvali ze sálu. Zastavili se na chodbě a dívali se, jak se obrovské dveře zavírají, aby skryly před jejich zraky Lordy i Drobka s rekrutem. Srdce jim bušila v neklidném rytmu.

„A je po hlasování,“ řekl Nidor třesoucím hlasem. „Co myslíš, právě nás popravili, nebo omilostnili?“

„Netuším,“ odpověděl Vesper. „Ale nepřipomínalo mi to ceremoniál k udílení vyznamenání.“ Zhluboka se nadechl a potom s tichým sykotem vzduch vypouštěl.

„To tedy opravdu ne,“ souhlasil jeho společník.

Dveře se znovu otevřely. Vyšel rekrut, bledý jako zeď.

„Tak co?“ vrhli se na něho.

„Netuším. Dívali se, dívali, nic neříkali. Ultor mě poslal pryč. Co myslíte, zabijí mě?“ Rty se mu chvěly.

Pokrčil nejistě rameny. Pochopil gesto, přikývl. Nervózně si dlaní otřel čelo. Pretoriáni na ně výmluvně pohlédli. Blokujete průchod, pánové. Ustoupili proto k protější stěně a s napětím pozorovali dveře. Čas plynul a policista se pořád neobjevoval. Vesper každou chvíli sevřel dlaně v pěst. Vyjde konečně Drobek? Nebo ho tam Lordi rovnou zabijí a jeho mrtvolu vyhodí? A ani nemusí dveřmi, můžou oknem, a taky tam mají velký koš na smetí, šikovně ukrytý v podlaze... Hystericky se zasmál.

Konečně se dveře otevřely a vypochoval Drobek, celý a zdravý. Navíc zářící nezměrnou spokojeností.

„Nabídli mi smlouvu,“ zvedl ruku s obálkou. „Na dlouhodobou spolupráci. A nazvali mě Přítelem. To je dobře, ne?“

Všichni tři si s neskrývanou úlevou vydechli.

„Moc dobře,“ řekl Nidor a poplácal policistu po zádech. „Pojďme do pokoje, jsem z toho všeho napůl mrtvý.“

Drobek mu odpověděl zářivým úsměvem.

Kráčeli chodbou, míjeli hlídky pretoriánů. Pomalu sestupovali po schodišti.

„Do prdele!“ vyjekl najednou Drobek a klesl na schod.

Okamžitě se otočili. „Co je?“ zeptali se neklidně.

Seděl na schodech a jen zíral.

Ukazoval papír, který držel v ruce. Nebyl schopen slova.

„Aha, začal jsi číst svou smlouvu,“ konstatoval Nidor klidně. „Jak znám život, je to smlouva na občasné konzultace. V čem je problém? Určitě je všechno dohodnuto s tvými šéfy, netrap se...“

„Dali mi plat,“ vykoktal konečně zakuklenec. „Bože!“
Nocaři se usmáli.

„Dvakrát tolik, kolik normálně vydělávám,“ oznámil policista ohromeně. „Co budu s takovým balíkem dělat?“

„Jak to, dvakrát tolik?“ sraštil Vesper obočí. „Neříkej, že byli tak skoupí...“ Vzal mu dokument z ruky. „To jsou přece eura, hlupáčku!“ Opět mu papír vrátil.

Drobek studoval částku na smlouvě, potom dvakrát škrtnuté E. Zamrkal, papír si střídavě přibližoval a oddaloval.

„Teď už mě Renata z domu nevyhodí,“ prohlásil rozechvěle.

„Jen ať to zkusí!“ dodali. „Pojď, netáhni se tak. Vždyť to jsou jen peníze.“

Vstal a pořád na ně ohromeně hleděl. Na jazyku měl samozřejmě dotaz, kolik činí obvyklý plat nocaře... Neřekl však nic.

* * *

Usadili se do křesel kolem stolku a popíjeli. Mlčeli, každý ponořen do vlastních myšlenek.

Ticho přerušilo náhlé zaklepání, a hned potom se dveře otevřely. Ani nestačili říct „Dále!“ Do salonku vběhla čtyři děvčata se zářivými úsměvy.

„Poláci... Prý jsou tady Poláci?“ zaštěbetala sborem. „Je to pravda?“

Okamžitě vstali. Na první pohled poznali Vinařky.

„Jistě...“ usmál se Nidor. „Čím posloužíme?“

„Jdeme se pobavit!“ oznámily dívky svorně. „Teď hned! Už celé roky jsme nemluvily polsky.“

Vesper s Nidorem se rozzářili a se zájmem si začali dívky prohlížet. Byly velice atraktivní, jak se na Vinařky patří: jedna blondýnka, dvě brunetky, jedna zrzka. Oči jim rošťácky svítily.

„Já jsem věrný manželce,“ prohlásil Drobek s jistým smutkem a opět usedl. „Lituji.“

Zvedly dlaně k ústům.

„Proboha, člověk!“ zvolala jedna brunetka.

„A ten druhý taky!“ ukázala blondýnka očima na rekruta.

„Ale já nejsem ženatý,“ odpověděl okamžitě. „Snad nemáte v této souvislosti problém?“ pohlédl na ně.

„Ne, ne, lidé nepřicházejí v úvahu,“ prohlásila druhá brunetka rozhodně. „Náhodou by ses mohl nakazit symbiontem a ještě by to někdo prohlásil za nelegální nábor. Lituji, ale nic z toho nebude.“

Rekrut usedl do svého křesla, zkřížil ruce na prsou a zachmuřil se.

„Tak možná zůstaneme i my...“ broukl Vesper loajálně, skoro neslyšně.

Znovu pohlédl na dívky. Hezké, milé, s rozesmátýma očima, v nichž však neřádila žádná bouře. Možná proto mu připadaly tak obyčejné, průměrné. Chyběla jim ona bláznivá jiskra, která by dokázala roznítit jeho fantazii. Ale neměl by se ošklíbat. Když není nic jiného, můžou být...

„Vůbec nepřichází v úvahu, abyste tady zůstali!“ protestovaly Vinařky rozhodně. „Vy dva půjdete určitě s námi. Nanejvýš se budete muset víc snažit, abyste nahradili kolegy.“ Provokativně se zasmály. „Lidé si poradí sami. Ostatně je noc, mají nejvyšší čas jít spát. Je to tak?“ otočily se k Drobkovi a rekrutovi, kteří se tvářili stále kyseleji.

„Jo,“ zavrčel mladík. „Už je dávno po večerníčku, fakticky. Ještě fajn, že jsem dostal alespoň povzbuzení.“

„To je báječné!“ Po dvou přistoupily k nocařům a uchopily je za lokty. „Jdeme! Každá špetka uvolnění vám prospěje, vypadáte udřeně...“ Vlekly je ke dveřím.

Nidor s Vesperem na sebe pohlédli. Ostatně nikdo neví, co se stane zítra, jestli je příští noc najde mezi živými... Přikývli, uchopili Vinařky v pase a společně odcházeli.

„No paráda,“ zavrčel rekrut k Drobkovi. „Musel ses tak idiotsky chlubit? Třeba by si nevšimly...“

„Je třeba mít nějaké zásady,“ ohradil se muž. „Kromě toho buď rád, ještě by ses mohl tím jejich symbiontem infikovat. Snad jsi slyšel, co říkaly?“

„O ničem jiném nesním,“ vzdychl kandidát. „Jenom čekám, kdy se Lord rozhodne. A co ty, nechceš žít věčně?“

„Renate by se to asi nelíbilo.“ Drobek vstal. „Ledaže bych ji opustil.“ Zavrtěl hlavou. „Pokud jde o mě, nechám to tak, jak to je. Dobrou noc!“ Rozhodnými kroky vpochodoval do koupelny.

Rekrut zůstal u stolku sám. Pohlédl na sklenice s nedopitou krví, které tam zanechali nocaři. Zhluboka vzdychl, potom sáhl pro pomerančový džus a rezignovaně ho zvedl k ústům.

* * *

Drobek mačkal tlačítka ovladače a otráveně přepínal kanály. Z jeho hlediska byla anglická televize neobyčejně nudná, ani žádný satelitní kanál mu nevyhovoval. Rychle tedy klikal a cítil, že je pořád frustrovanější. Seděl v salonku docela sám. Vesper s Nidorem se vrátili až v devět ráno, úsměvy od ucha k uchu, a hned šli spát. Rekrut vrhl na Drobka nenávistný pohled, potom odešel do pokoje a uleh také, celý naježený. Policista zůstal sám. Projížděl televizní kanály, netrpělivě cvakal tlačítka. Mučilo ho toto čekání na něco, co tolik narušovalo nucený klid nocařů. Přitom vůbec nevěděl, o co se jedná a proč jsou nervózní. Nic mu nebylo jasné, dokonce méně než nic.

Ozvalo se krátké a energické zaklepání na dveře.

„Dále!“ ožil Drobek.

Do pokoje vstoupil Ultor.
„Vítejte, Lorde.“ Policista okamžitě vstal.
„Neruším?“ zeptal se příchozí.
„Buďte tu jako doma!“ zazněla upřímná odpověď.
„Jako byste uhlodl...“ přelétl Lordovi po tvářích stín úsměvu.

Usedl do křesla vedle člověka. Chvíli ho pozoroval a potom řekl: „Dlužím vám nějaká vysvětlení.“

Muž na něho se zájmem pohlédl. Konečně.

„Odjakživa probíhá boj mezi Děťmi Noci a Děťmi Dne,“ začal Ultor zeširoka. „Samozřejmě ne bez důvodu,“ hned pokračoval, když viděl, že Drobek otvírá ústa ke komentáři. „Když se my živíme a rozmnožujeme na váš účet, těžko se dá mluvit o nějakém porozumění. Samozřejmě máte právo se bránit,“ pokýval hlavou. „Svět se však mění. V dnešní době se nemožné stává naprosto reálným.“

„Mluvíte o umělé krvi?“ konečně se Drobek dostal ke slovu. „O tom, že už pro přežití nemusíte zabíjet? A rekrutujete, tak říkajíc... dobrovolně?“

„Přesně tak,“ potvrdil Lord okamžitě. „Domníval byste se, že je za takové situace možné příměří?“

„No nevím...“ zrozpačitěl policista. „Bylo by třeba přesvědčit lidi, že jim opravdu nikdo nechce ubližovat... Že žádný z vás...“ nějak mu nešlo přes rty slovo „upír“, „nikdy nikoho nenapadne. Těžká věc.“

„Velice těžká,“ souhlasil Ultor. „Museli byste uvěřit, že i my máme Zákon... a řídíme se jím.“

„A kdo ten Zákon střeží?“ zeptal se Drobek. „Nocaři?“

Ultor zamyšleně přikývl.

„Ovšem,“ odvětil. „Nocaři. Důstojníci vyškolení k vyhledávání a likvidaci renegátů... Čili těch, kteří porušili Zákon.“

„No dobře, předpokládejme, že vaše speciální síly chytí vraha... Co potom? Strčíte ho za mříže?“ zeptal se člověk podrážděně. „Jistě, je hrozné dostat doživotí a být přitom

nesmrtelný. Dříve či později se vaše vězení přeplní a začnete je pouštět za dobré chování... Nemyslím, že by to lidi byli ochotni někdy akceptovat.“

„Ani já takovou perspektivu nevidím,“ souhlasil Lord. „Proto také vrahy trestáme hanbou a smrtí. Veřejně jim stínáme hlavy. Obdržet takový rozsudek při výhledu na život věčný... Tady je opravdu o co přijít.“

Drobek ztichl a v duchu vážil problém. Bezděčně se podrbal na krátce ostříhané hlavě.

„To tedy ano,“ pronesl konečně. „To může dávat smysl.“

„Jste ochoten nám pomáhat?“ zeptal se Ultor otevřeně.

„Popravovat?“ užasl bezděčně zakuklenec. „Asi moc ne. To je rozsudek na bezbranném, víte, tak jedná... To není náš styl. Na popravy se mnou nepočítejte.“

Lord se ušklíbl, jako by ho odpověď neuspokojila.

„Provedení rozsudků zvládneme sami,“ odvětil. „Potřebujeme lidi jako nestranné svědky. Takové, kteří upřímně potvrdí, že dodržujeme Zákon.“

„Pokud jde o tohle, není problém,“ souhlasil Drobek okamžitě. „Dokonce můžu svědčit. Kdy začnete?“

Ultor chvíli mlčel. Šel k oknu a podíval se ven.

„Už jsme začali,“ oznámil, aniž na něho pohlédl. „Před jistou dobou.“

Pak se otočil.

„Víte určitě, že s tím nebudete mít problém?“ zeptal se pomalu. „Nebojíte se pohledu na krveprolití tohoto druhu?“

Drobek rozčileně zafuněl.

„Dobře víte, kdo jsem a kde pracuji,“ prohlásil nazlobeně. „Nemyslím si, že máte důvod podezírat mě, že se bojím krve.“

„Omlouvám se,“ pokynul mu Ultor s úctou. „Samozřejmě. Nehodlám nijak zpochybňovat...“ Zmlkl, hledal správnou formulaci: „...vaši psychickou odolnost.“

„To nic,“ řekl polda smířlivě.

„Smím vás tedy požádat o účast při nejbližší exekuci?“ pokračoval Lord. „Je to tak, že dnes večer budeme mít příležitost se ukázat... Oba.“

Drobek polkl. Podíval se Ultorovi do očí. Uviděl v nich něco jako planoucí výzvu.

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Žádný problém. Je to možné i dnes, proč ne?“

Lord přikývl. Opět pohlédl k oknu. Venku bylo velice hezky. Kumuly plující po obloze vytvářely stíny na šťavnatém zelení trávníku.

Ultor se otočil k ložnici nocařů. Za patnáct sekund Nidor s Vesperem vběhli do salonku jen v trenýrkách. V oslepujícím jasů zamrkali.

„Rozkaz, pane?“ ohlásili se a chránili si oči dlaněmi.

„Dnes večer proběhne poprava zrádců,“ oznámil Ultor.

Oba současně zadrželi dech.

„Pan Jaźwiński bude svědkem za lidi,“ pokračoval Lord klidně, jako by nevnímal jejich reakci. „Jste jeho osobní ochrankou, musíte se patřičně předvést. V pozoru a na úrovni. Doufám, že s vámi můžu počítat...“

„Rozkaz, pane!“ přitakali s neskryvanou úlevou.

„V tom případě děkuji,“ pronesl Ultor a zamířil k východu.

U dveří se otočil. Spatřil rekrutu, který stál u své ložničky a prosebně se na něho díval.

„Zůstaneš u nocařů,“ prohlásil krátce Lord. „Ještě chvíli počkáme, až se zapracuješ a aklimatizuješ. Potom tě zabiju.“

Téměř vojensky se uklonil a opustil místnost. Rekrut sklouzl po parapetu a usedl na podlahu s nevinným výrazem v obličeji. Nocaři se dívali za odcházejícím Lordem a pak se vrátili do ložnice, aby se ukryli před oslepujícím světlem v salonku.

Drobek zůstal sám. Přistoupil k oknu a zahleděl se na sněhobílá oblaka. Opravdu je krásný den.

* * *

„Můžete mi říct, co tam vlastně mám čekat?“ zeptal se Drobek, když se nocaři vrátili do ložnice.

Přecházel místností sem a tam, byla na něm patrná nervozita. Vesper tázavě pohlédl na Nidora. V tomto ohledu měl mít jako starší víc zkušeností. Také rekrut zvedl hlavu od novin a zahleděl se na nadřízeného.

„Jak to, co máš čekat?“ promluvil kapitán. „Přece popravu.“

„Hm, to už vím,“ řekl policista nejistě. „Ten váš Lord řekl, že usekáváte hlavy těm, kteří se, abych tak řekl, neprojevíli... Navíc to děláte veřejně.“

„Přesně tak,“ potvrdil Nidor. „Zrádce stíná Lord Ultor osobně. Aby nikdo nepochyboval, že musí dodržovat Zákon.“

„A nešlo by to dělat nějak... diskrétněji?“ pokračoval Drobek. „Víte, v Americe dají injekci a hotovo.“

„Pochop, kolego,“ zapojil se rekrut do diskuse. „Tady nesmějí být žádné pochyby. Všichni musí vidět na vlastní oči, že Zákon se dodržuje neodvratně a důsledně.“

Nocaři přikývli a z chladničky si vzali balenou krev. Vesper se tázavě podíval na Drobka.

„Blázníš?“ ohradil se muž. „Nechci, kdepak. To svinstvo si pij sám.“

„Jen jsem se ptal, jestli je možné... jestli ti to nebude vadit,“ vysvětloval nocař pobaveně.

„Jen si pijte sami,“ zavrčel zakuklenec. „Než bych si zvykl, chcipli byste hlady. Nechci vás mít na svědomí. Ale...“ zarazil se polekaně. „Nádobím se ten váš symbiont snad nepřenáší, že? Ani ručníky nebo podobně...“ Jeho hlas prozrazoval strach.

„Bohužel ne,“ vzdychl rekrut. „Musí přijít Lord a zabít tě, s veškerým ceremoniálem a pomazáním. A nechat tě napít vlastní krve...“

„Hnus, dál už nic neříkej,“ přerušil ho Drobek. „Stačí mi vědět, že se jen tak nenakazím, když tady budu sedět s vámi. Víte, mám totiž ženu a dítě. A nechci, aby můj malý synek

měl najednou za tatku upíra. Co bych ho pak měl učit? Pít krev? Létat potmě?“

„Jen klid,“ potlačoval Vesper smích. „Nenakazíš se. Určitě ne.“

„A kdyby přece jen...“ pohrozil Drobek pro jistotu, „pak bych vám to spočítal! Neprominul bych vám to!“

„Dobře, dobře, netrap se,“ uklidňoval ho Vesper. „Opravdu není snadné stát se nocařem.“ Na chvíli se odmlčel a potom perfidně prohodil: „Víš, berou jen nejlepší.“

Drobek se na něho upřeně zadíval. Evidentně s ním cloumalo pokušení. Nejlepší?

„Byl jsi prohlášen Přítelem,“ řekl rychle Nidor. „Ze strany Kapituly je to výraz velkého uznání.“

„Opravdu?“ rozzářil se zakuklenec.

„Ovšem,“ přikývl kapitán. „Až nadejde doba našeho vystoupení, budeme žádat Přátele, aby se za nás přimluvili. Takže mezi ně nebereme jen tak někoho. Musí to být někdo výjimečný, důvěryhodný...“

„To je vlastně fakt,“ souhlasil Drobek. „Moc by vám nepomohlo, kdyby se za vás přimlouvala nějaká verbež. Například ten...“

„Budeš tedy svědkem popravy,“ přerušil ho Nidor. „Potvrdíš provedení rozsudku. Samozřejmě ti sdělí, co musíš říkat, je to pouze několik slov. Usedneš do zvláštního modrého křesla na pravé straně scény. A my dva, Vesper a já, budeme stát za tebou jako tvoje ochranka.“

„Vy také budete přihlížet popravě? Společně se mnou?“

„Společně se všemi,“ potvrdil Nidor.

„Nejednalo se Lordovi možná právě o tohle?“ předal rychle v duchu Nidorovi. „Abychom viděli tu popravu?“

„A posílili svou... motivaci?“ odpověděl mladík okamžitě.

„To je docela možné. Chce nám dát jemné ponaučení? Víš, v rámci připomenutí, co a jak.“

„No právě. Takže na tom vlastně nejsme tak špatně,“ shrnul Nidor. „Takové představení je normální, dříve nebo později se dělá pro každého nováčka...“

Tváře obou nocařů se rozjasnily.

„Jste hnusní,“ prohlásil Drobek s odporem. „Stačí zmínka o popravě a vida, jak jste šťastní.“ Ale hned zavrtěl hlavou. „Vůbec si nejsem jistý, jestli se mi toto kamarádství s upíry líbí...“ dodal trochu tišeji.

„A já se nemůžu dočkat,“ vzdychl rekrut žalostně. „Až se budu moci smět připojit k nocařům...“

„To není tak jednoduché,“ řekl náhle Vesper. „Víš, život na této straně Noci něco stojí. A jen ze začátku ti připadá, že bys zaplatil každou cenu... Teprve potom, až jsi v tom, začneš pochybovat. Ale už je pozdě...“

„To je stejné jako ve všech speciálních jednotkách,“ prohlásil policista. „Ideálně to vypadá jen ve filmech, to se ví. Tedy, jak říkáte...“ naklonil se a pátravě se na nocaře zadíval. „Berete jen nejlepší?“

„Ne,“ řekl Nidor studeně. „Bereme ty nejhorší. K nám se hodí jenom a pouze takoví.“

Vstal a zamířil do koupelny. Když šel kolem výlevky, hodil do ní balíček s napůl vypitou krví. Část obsahu vycákla na stěny a červenými stružkami stékala dolů.

„Tak se zvedněte,“ zastavil se na prahu. „Musíme se jen blýskat. To přikázal Lord.“ Vstoupil do koupelny a zavřel za sebou dveře.

Vstali a zamířili ke svým skříním. Nějak je přešla chuť k dalším diskusím.

* * *

Všichni tři odsouzenci klečeli v řadě. Čely se dotýkali podlahy.

Kolem nich vířila jedna jediná myšlenka. Byla všude: v mrazivých očích Lordů, v pohrdavých pohledech davu

zaplňujícího Velký sál Kapituly a především v jejich vlastních hlavách.

Jediná strašná myšlenka.

Hanba.

Skláněli se pod neviditelnou tíhou. Neměli spoutané ruce ani nohy. Přesto se žádný z nich nepokoušel o útěk, dokonce se ani nepohnul. Čas se pro ně zastavil, dal jim ochutnat bolest a strach, dal jim ochutnat stud.

Nehybně spočívali na piedestalu Galerie Hanby. Hlavu opírali o studenou žulu, ze všech sil svírali víčka. Přesto z nich vyklouzla slza.

Neodvážili se zvednout oči. Cítili, jak po nich přítomní v sále šlehají pohrdavými pohledy. Shromáždilo se zde několik set osob... A všichni považovali za nutné vyjádřit svůj hněv a pohrdání.

Zločinci, svatokrádežníci, násilníci Zákona. Vystaveni veřejnému odsouzení, aby všichni viděli, jak končí nesprávné využití Druhé šance.

Nad Galeríí Hanby se nacházelo Centrální pódium, nejdůležitější místo v sálu.

Na purpurových trůnech seděli členové Kapituly. Pět Upířských Lordů jako pět ledových soch pohlíželo na dav.

Najednou povstal Lord Ultor a sotva znatelným gestem si vyžádal klid. V sále zavládlo ticho. Pohlédl na tři Vyslance lidí, kteří seděli v modrých křeslech. Důstojně jim pokynul. Odpověděli přikývnutím plným úcty.

„Shromáždili jsme se zde, abychom dali průchod spravedlnosti,“ pronesl Ultor hlasitě. „Před vámi jsou zločinci, souzeni a odsouzeni.“

Pomalu kráčel ke Galerii. Zastavil se u schůdků a pohlédl na odsouzence tvrdým, nelítostným pohledem.

Zachvěli se. Aniž zvedli čelo od podlahy, rozrušeně Lorda sledovali.

Pohybem ruky jim přikázal, aby vstali.

Okamžitě tak učinili a postavili se, hlavy pokorně sklopené. Zatím žádný z nich svou hanbu nezatížil pláčem nebo křikem. Drželi se zdatně... Zatím.

Dav neklidně těkal pohledem od zástupců lidí k odsouzencům. Vzduch v sále ztěžkl a naplnil se němými prosbami.

Vydržte. Musíte.

Ať se stane cokoli, přijměte to s pokorou a důstojně. Ponižili jste nás všechny už dost. Nyní ukažte, že pořád ještě máte nějakou... čest.

„Přijali jsme vás mezi sebe,“ pronášel Lord Ultor pomalu a jeho slova šlehala jako bič, „v naději, že využijete Druhou šanci co nejlépe. Že se probudíte pro Noc, neporušíte nový Zákon, nenarušíte příměří s Dnem.“

Na chvíli zmlkl a rozhlížel se po upírech shromážděných v sále. Jeho pohled sklouzl k lidem, aby se posléze vrátil k odsouzencům.

„Zklamali jste nás,“ procedil pomalu.

Odsouzení stáli nehybně s očima zabodnutýma do podlahy. Najednou se jeden z nich pohnul, jako by chtěl něco říct, popřít, možná protestovat... Hned se však ovládl, možná pod zásahem Lordova pohledu.

Na lidi mířily ze sálu stovky neklidných pohledů. Zpožorovali přihlížející něco? Možná... Seděli však klidně, nedávali na sobě nic znát. Také jejich ochranky stály bez hnutí, jako zkamenělé.

„Rozsudek!“ pronesl Ultor hlasitě.

Lordi vstali z trůnů, lidé z křesel. V sále nastalo naprosté ticho.

„Acalanthis!“ zazněla první výzva.

Jeden z odsouzenců vystoupil a vydal se nahoru po schůdcích spojujících Galerii s pódiem. Přistoupil k Lordu Ultorovi a poklekl před ním. Chvěl se, ale pořád se zdatně držel.

„Porušil jsi Zákon,“ řekl Lord. Odhrnul cíp černého pláště a vytáhl z pochvy meč. „Zabil jsi člověka, syna Dne, vnořil jsi do něho špičáky. Den neexistuje bez Noci a Noc bez Dne. Ty rovněž přestaneš existovat.“

Udělal krok a úkrok a postavil se vedle odsouzence. Zvedl meč. Hleděl na bílý obličej, na neslyšně se pohybující rty... Prudce se rozmáchl... Ostrý záblesk oceli, zasvištění vzduchu, tupé třesnutí.

Upírova hlava se kutálela po pódiu, tělo se bezvládně zhroutilo. Krev barvila šarlatem pódium i Lordův plášť. Lord se otočil k vyslancům lidstva.

„Spravedlnosti se dostalo zadostiučinění,“ pronesl s klidným výrazem.

„Střežíte Zákon,“ prohlásili a zbledli.

Drobek sedící mezi nimi pracně vykoktal svůj text a potom se nenápadně ohlédl na Vespera s Nidorem, kteří stáli hned za ním. Kamenné výrazy v jejich obličejích nic neprozrazovaly. Policista se otočil zpět na pódium. K tělu odsouzence mezitím přiskočili Pomocníci, jeden z nich zvedl utřatou hlavu a zabalil ji do černého sametu. Další dva se zabývali bezhlavým trupem: jeden přidržoval tělo, druhý rychlými údery kladiva zatloukal dřevěný kůl do hrudníku. Zbytečné gesto, upír už určitě nežil... Ale liteře Zákona musí být učiněno zadost. V souladu s principy a ctí.

Pomocníci konečně zvedli tělo a zmizeli postranními dvířky vedle schodů na Galerii. Zakrátko se vrátili a postavili se ke stěně, ani se nezdržovali utíráním krve, která jim kapala z rukou. Vždyť je za chvíli čeká další tělo.

„Barrus,“ vyvolal Lord klidně.

Další odsouzenec vystoupal po schodech, nohy se mu třásly. Nenápadně se rozhlédl sálem a sevřel rty, jako by si dodával síly. Došel k Ultorovi a ihned poklekl vedle něho, přímo do louže krve. Sklonil hlavu, natáhl krk.

„Porušil jsi Zákon,“ opakoval Lord obřadně. „Zabil jsi člověka, syna Dne, vnořil jsi do něho špičáky. Den neexistuje

bez Noci a Noc bez Dne. Ty rovněž přestaneš existovat.“
Zvedl meč.

Čepel zasvištěla. Ostrá ocel katany přeťala kůži, svaly, šlachy, zaskřípala o obratle... Uťatá hlava padla dolů i s proudem krve.

Další trup se složil Lordovi k nohám.

„Spravedlnosti se dostalo zadostiučinění,“ prohlásil Ultor klidně s hlavou otočenou k lidem.

„Střežíte Zákon,“ potvrdili tiše.

Přiskočili Pomocníci.

„Calcar,“ pronesl Lord.

Vyvolaný jakoby zkameněl. Chtěl vystoupat po schodech, ale nohy mu vypověděly poslušnost. Vrhł na Ultora nervózní, prosebný pohled. Jeho myšlenky přímo řvaly, přijímala je většina přítomných.

„Pomoz mi, pane. Chci jít... Ale nemůžu. Nepřipust' mou hanbu, pane. Pomoz mi.“

Lord sevřel rty ve zlobné grimase. Koutkem oka pohlédl na lidi. Seděli ve svých křeslech a s napětím pozorovali oběť. Vládce Rodu proto šlehl pohledem a odsouzenec sebou smýkl jako postrčen neviditelnou rukou. Upíra nohy poslušně vynesly po schodech nahoru. Poklekl před Lorda s výrazem úlevy. Sklopil hlavu, nastavil ji úderu, zavřel oči.

Ultor opět pronesl text rozsudku. Rychle mávl mečem, jako by nebyl úplně přesvědčen o síle odsouzenecovy vůle a nechtěl riskovat jakoukoli kompromitaci. Mocným úderem oddělil hlavu od trupu. Otočil se k lidem s tradiční otázkou o akceptaci. Potvrdili ji.

Pomocníci se bleskově vypořádali se zatloukáním kůlu. Zvedli tělo, klouzali ve stále větší louži krve.

Ultor setřásl krev z meče a schoval jej do pochvy. Ostří zaskřípalo.

„*Non nocemus hominibus,*“ pronesl hlasitě.

Rozhlédl se po sále a sledoval, jak se přítomní choulí pod jeho zrakem. Přikývl, potom se otočil a pomalými kroky se vrátil ke svému trůnu. Mlčky do něj usedl.

Lord Candor pomalu vstal.

„Zasedání Kapituly prohlašuji za skončené,“ pronesl obřadně. „Vraťte se domů, Děti Noci.“ Otočil se k lidem: „Děkujeme vám za účast, Děti Dne.“

Lidé se mlčky zvedli z křesel. Také Lordi vstali. Přistoupili k hostům a tiše jim ještě jednou poděkovali. Společně zamířili ke dveřím. Nocaři a pretoriáni je následovali.

Drobek se přitočil k Nidorovi a Vesperovi.

„Nesmyslné, zbytečné barbarství!“ zavrčel tiše s rozhořčením. „Brutální jatka k potěše krvežíznivé pakáže!“

Neodpověděli. Hlavy drželi vysoko, ve tváři neměnné kamenné výrazy.

Drobek zmlkl. Kráčel dál a z každého jeho pohybu čísel nesouhlas. Sál se pomalu vyprazdňoval. Na pódium přišli dva uklízeči s vědry a začali utírat krev z podlahy.

Jedou čtyři jezdci, jedou...

První nese ti hlad
Nese ti hlad, i žízeň
První nese ti hlad
Nebudeš už nikdy sytý
Nikdy už nebudeš
První nese ti hlad
Hlad v každém místě tvého těla
Nese ti hlad, který však nechceš
A který dostaneš i tak

Druhý nese ti válku
Nese ti válku východní
I západní nese ti
Nepoznáš už nikdy mír
Hluk děl bude tě budit
Druhý nese ti válku
Celého obklopí tě válka
Nese ti válku, kterou nechceš
A kterou dostaneš i tak

Třetí nese ti smrt
Nese smrt i tvým blízkým
Neznámým tvým nese ji
Třetí nese ti smrt
Smrt duše tvé i tvého těla
Nese ti smrt, kterou nechceš
A kterou dostaneš i tak

Však neztrat' naději, naději neztrat'
Naději neztrat', ztratit se nesmí
Čtvrtý nese ti
On mocnější je než oni tři
On nese ti lásku a víru a lásku
I víru, naději pro tebe má
Nese ti slunce a hvězdy
On mocnější je než oni tři

Kult „Jezdců“

Konvoj

Vesper stál u okna a díval se přímo do slunce. Mhouřil oči, protože ho oslepovalo... Ale nepálilo. Byl jako uhranutý.

Někdo k němu přistoupil a jemně mu položil ruku na rameno. Zvědavě se otočil a pohlédl přímo do tmavých, tajemným živlem planoucích očí ženy. Tytéž nezapomenutelné oči, ve kterých řádil požár, vířil jako neutichající tornádo.

Zhluboka vzdychl, s pocitem nezměrné úlevy. Konečně pro něho přišla ta, po které tolik toužil. Žena se mlčky usmála. Odtáhla ruku z jeho ramene a jemně, pomalu ho pohladila po tváři. Zvedl ruce, uchopil tu dlaň a přitiskl ji k ústům. Přimhouřil oči, vychutnával dotyk hedvábné kůže.

Žena na něho stále pohlížela s pootevřenými rty, jako by ho vybízela k polibku. Zvedl oči, vzdychl rozkoší a pustil její dlaň. Objal ji a přitáhl k sobě. Okamžitě se k němu přitiskla, zvedla obličej. Sklonil tedy hlavu a dychtivě hledal ústy její rty. Jeho žíznivý jazyk rychle mezi ně vklouzl, setkal se s jejím jazykem. Líbali se prudce, lačně, jejich těla se k sobě blížila pořád víc. Sklouzl dlaněmi z jejích zad, sevřel pevně hýždě. Přestal ji líbat na ústa, sjížděl rty dolů po bradě, potom po krku... Stále silněji cítil, jak jeho naběhlý úd pulzuje touhou, tiskne se k jejím bedrům.

Náhle mu vyklouzla z objetí, lehce, jako by byla mlhou. Opět na něho upřela živelný, magnetický pohled.

„Přijď,“ pronesla tiše.

Horlivě přikývl. Už pouhý pohled na ni ho naplňoval nevysvětlitelnou rozkoší. Tolik po ní toužil... Nepředstavitelně moc...

Najednou se s výkřikem probudil.

Nedůvěřivě hleděl na skvrnu na slipech. Mokrý sen, něco takového se mu nestalo už mnoho let. Od té doby, co přestal být nadřazeným výrostkem. Usedl na lůžku, třásl se. Přejel si dlaní po zpoceném těle.

„A sakra,“ zachroptěl. „Zatraceně.“

Vstal a spěchal do koupelny. Vlezl pod sprchu a v proudech horké vody se snažil urovnat chaotické myšlenky.

Nepochyboval o tom, kdo byl jeho noční návštěvník. Aranea.

Musím to říct Lordovi, okamžitě. Tohle se nemělo stát, je špatné, že... Může to být nějaký úskok Paní Renegátů.

„Jasně, idiote,“ pokáral se v duchu po chvíli. Běž k Ultorovi a pověz mu: „Víš, pane, zdálo se mi o tvé bývalé. Měl jsem hroznou chuť ji přefíznout. Co mi poradíš?“

S povzdechem zavrtěl hlavou. To bude voda přímo na Alacerův mlýn. Další argument potvrzující jeho podezření. Že to Vespera táhne k renegátům... A nejen z jednoho důvodu. „Ne, ne,“ rozhodl se v duchu. To rozhodně není dobrý nápad. Raději bude mlčet a čekat na vývoj událostí. Ostatně byl to jen sen.

Nu, možná si o tom promluví s Nidorem. Samozřejmě ve vhodné chvíli. Pokud se taková naskytne.

Zhluboka vzdychl a zavřel sprchu. Nahý a mokrý se vrátil do ložnice. Ulehl. Před očima se mu pořád objevovaly scény ze snu. Nedokázal se jich zbavit.

* * *

Siréna se rozječela signálem na hranici lidské slyšitelnosti, citlivé smysly nocařů ji však vnímaly velice dobře. Typické

táhlé znamení: jeden krátký tón, jeden dlouhý, dva krátké. Krátká pauza, potom znovu totéž.

Vesper ztěžka zvedl ospalá víčka. Posadil se na posteli a protřel si oči. Nevzpomínal si, kdy se mu podařilo usnout. Trápil se skoro až do večera, drásán hladem a neukojeným chtíčem.

Namáhavě vstal a oblékl si černou soupravu. Do každého pohybu se musel nutit, jako kdyby ho místo vzduchu obklopovala hustá, lepkavá tekutina. Hrozně se mu nechtělo nikam jít, nejraději by se schoulil do klubíčka na posteli, přetáhl si přes hlavu deku a zůstal tak den nebo dva... Nebo možná ještě déle. Nebo navždy, proč vlastně ne?

Ale musí jít, ať chce nebo ne. Siréna je znamením pro jeho směnu, ohlašuje dobu jídla. Může uspokojit alespoň jeden druh hladu, i to je dobré.

Vlekl se do televizního sálu se sklopenou hlavou a rukama v kapsách. Očima sledoval omšelou podlahu. Nevnímal ostatní nocaře, kteří se vlekli stejně jako on.

Nakonec dorazil do sálu a otráveně se rozhlédl. Bar, vždy nabízející chlazenou umělou krev, byl nyní prázdný. Nepřišli sem proto, že se jim zachtělo napít se. Nyní volala nocaře k jídlu siréna a oni se poslušně stavěli do fronty.

Ve vzduchu viselo jediné slovo, tížící všechny svou zoufalostí.

Hlad.

Vesper vzdychl a zařadil se k černě oděným postavám. Pohlédl na Nidora, který vytahoval z velké krabice umělohmotné sáčky a po dvou je vydával nocařům.

Vesper zavrtěl hlavou. Dvě balení, dvakrát půl litru krve. A to má stačit na celý den. Ještě včera byly sáčky tři... To znamená, že je zle, opravdu zle.

Konečně přišel na řadu, vzal svůj příděl, pokynul Nidorovi hlavou. Ten se smutně usmál a sáhl do krabice pro dávku dalšímu nocařovi.

Vesper odešel stranou. Opatrně otevřel balení, pomalu, jemně, aby neztratil ani kapku. Začal pít, s úlevou vychutnával životodárnou tekutinu.

Nenápadně pohlédl na mlčící kolegy. Seděli v křeslech stejně jako on a lokali svůj červený poklad. Jejich obličeje nevyjadřovaly žádné city, Vesper však vnímal atmosféru plnou napětí. Téměř každé gesto prozrazovalo podrážděnost, v každém zamručení se skrývala agresivita. Hlad neustále narůstal, jeho projevy sílily lavinovitým tempem.

Vesper pohlédl na dveře vedoucí do lidské části základny. Byly zamčené. Nenocaři mají zakázáno se zde objevovat bez vážného důvodu. Kvůli vlastní bezpečnosti, jak se dozvěděli.

Rovněž kvůli bezpečnosti chodí na hlídky jen nejstarší operativci. Mladší zůstávají na základně s méně důležitými úkoly, spočívajícími většinou v doplňování dokumentace. Nikdo se neodvážil říct nahlas, že nevycházejí ven proto, aby je nepřemohla chuť lovit. Tato možnost oficiálně prostě neexistovala, žádný nocař nikdy nezradil, konec, tečka. Ovšem Lord přikázal bez konkrétního zdůvodnění, že mladí nebudou venku hlídkovat.

Vesper vyhlédl z okna. Ostatní „legální“ upíři byli pořád hladovější, neméně než nocaři. Brzy spotřebují všechny zásoby. Pak zvítězí hlad a začne lov. Renegáti s radostí uvítají posily, jistě dojde k revoluci.

„Pane,“ pomyslel Vesper na Ultora. „Jestliže něco neuděláš, a to rychle, bude to zlé. Ale to sám dobře víš.“

Jako přivolán myšlenkami vstoupil do sálu Ultor. Podíval se rozzářeně na nocaře. Odpověděli mu pohledy plnými naděje. Přišel s tolik očekávanou, vytouženou zprávou?

„Nuže, pánové,“ řekl Lord teplým hlasem. Tedy přece...

„Rozprava zde v sále, za patnáct minut,“ přikázal Ultor. „Chci vás všechny vidět v plné bojové pohotovosti. Pohyb!“

Nocaři se vrhli ke dveřím s neskrývaným uspokojením. Veškerou apatii vystřídalo vzrušení. Začali vytékat ze sálu jako černá řeka.

Vesper se zastavil a pohlédl na Nidora, stále ještě stojícího s kartonovou krabicí. Vesele na něho zamrkal, otočil se a běžel do svého pokoje. V hlavě mu tepala úleva plná naděje.

Možná se už brzy dosyta napije jako pavouk čerstvé, chladné krve.

* * *

Nad chrcynnským letištěm stoupalo slunce a ukládalo do polí pásy mlhy. Vesper s Nidorem šli podél travnatého startovního pásu a pozorně se rozhlíželi s rukama na pažbách pušek HK G36. Prozatím se nic nedělo. Vůbec nic. Posléze došli k cestě a zastavili se před hangárem. V noci makali, odstraňovali z něho letadla a nahrazovali je svými dodávkami. Vedoucí parasekce jim naštěstí vyšel vstříc. Na jeho pokyn výsadkáři varšavského Aeroklubu pomohli bez zbytečných dotazů. V souladu s definicí bylo letiště v Chrcynnu jedním z obranných prvků země a spolupráce se zvláštními službami byla jaksi součástí jeho existence. Nocaři pohlédli na slunce, které líně stoupalo nad blízkým lesem. Začínal další červencový den. Ještě chvíli a bude opravdu... horko.

Vesper přimhouřil oči a pokoušel se najít v trávě maskované dvojice ostřelovač – pozorovatel. Přestože dobře věděl, kde kolegové hlídkují, nezahlédl žádného z nich. Uznale pokýval hlavou, potom pohlédl na Nidora. Výborná příležitost k hovoru, prolétlo mu hlavou.

„Asi nám pořád nevěří,“ řekl tiše.

Muž se na něho pozorně díval.

„Proč myslíš?“ zeptal se krátce.

Poručík pokrčil rameny.

„Obklíčili jsme jakési příměstské letiště třetí kategorie,“ vrčel podrážděně. „Dokonce ani ne letiště, ale pouhý terén přizpůsobený ke startům a přistáním. Podle mého názoru jsme návnada. Jen proto, aby renegáti měli hodně míst, která musí pozorovat, a nemohli se dostatečně soustředit na skutečný cíl.“

Dostali jsme tedy misi, kterou nemůžeme zvorat, dokonce i kdybychom chtěli. Jsme prostě na vedlejší koleji.“ Tváří mu přelétl stín znechucení.

„Nemusíš mít pravdu,“ odpověděl Nidor klidně. „Neznáš Lordův plán, nevíš, jak hodlá zajistit ten transport krve. A to je dobře. Čím je totiž všechno nejasnější, tím menší šanci budou renegáti mít.“

Vesper strčil ruce do kapes a botou přejížděl po šterku, až maličké kamínky odlétly. Nocať hleděl upřeně na zem. V břiše mu zakručelo, hlasitě, citelně.

„Poslyš, mluvme upřímně,“ zavrčel, stále rozhněvanější. „Tady nepřistane žádné velké letadlo, jakoukoli významnější dodávku můžeme tedy škrtnout. Podle mého názoru přicházejí v úvahu tři letiště. Okęcie, ale vojenské, ne civilní, Modlin a eventuálně Mińsk Mazowiecki, letiště pětadvacáté vzdušné. Tady v Chrcynnu, stejně jako oddíl v Góraszce, jsme pouze pro to, abychom je zmátli. Přece víš, jaký úkol dostal Alacer. Nuže?“

Nidor otočil hlavu a pohlédl na dům výsadkářů skrytý mezi stromy. Chvilí váhal s odpovědí.

„Modlin,“ řekl konečně a nutil se ke klidu. „A major sedí na Okęciu. Ještě něco?“

Vesper si odplivl. „Kdo má teď návrh?“

„Hele, nech toho,“ odpověděl kapitán naštvaně. „Víš, že tentokrát musíme být hodně opatrní. V posledním střetnutí může být každé místo stejně důležité. Renegáti vůbec nemají tak těžký úkol, jak se zdá. Vědí, že musíme obdržet dodávku, a je docela možné, že znají přesný den i hodinu...“

Přítel na něho udiveně pohlédl, ale mlčel, i když otázka se mu sama drala na rty.

„Musíme být přece legální, k sakru!“ zafuněl Nidor zlostně. „Objednávat krev z dodávky nebo skladu se zachováním všech procedur, podpisů a razítek. Bylo by naivní nepočítat s tím, že renegáti na dálku neproniknou do databáze

a nepodívají se. Oho, prosím, velká dodávka, spěšná, takový a takový klient, takové a takové datum realizace...”

„A jsme v háji,“ zamračil se Vesper, rozzloben, že ho taková samozřejmost nenapadla. Hlad, nic jiného. Hlad mu brání myslet. „Fakt.“

„Proto jediné, co můžeme dělat, je ničit stopy,“ pokračoval kapitán. „Lord určitě nepošle zásilku na cargo na Okęcie. Víš, jak směšné tam mají zajištění. K plotu se postaví dva renegáti, dejme tomu se Střelou-2, počkají, až letadlo přistane, prásk, a děkujeme. A je po transportu.“

„A kontrarozvědné zajištění?“ zeptal se nocař rychle. „Můžeme přece spustit zbytek mašinerie AVB, ať hoši pro nás něco udělají. Ať se projdou kolem letiště, budou zjišťovat, jestli tam nestojí nějaké podezřelé auto...”

„A narazí na renegáty,“ přerušil ho přítel. „A nastanou jatka, po kterých operativci podrobně nahlásí všechno, co viděli. Dosud se renegáti přinejmenším necpou lidem do očí. Loví diskrétně, nezanechávají stopy. Je to rozumné, nechťjí mít moc protivníků naráz. Ovšem v případě nutnosti budou bojovat bez pardonu, a my nemusíme být právě poblíž. Nezastavíme to a všechno se prozradí předčasně. Takové riziko si nesmíme dovolit.“

„Jistě...” vzdychl Vesper. „Jistě...”

„Letadlo proto určitě v poslední chvíli změní trasu,“ řekl Nidor vážně. „Což ovšem situaci nijak neřeší. Odposlouchávat věž na Okęciu je legrace, renegáti se hned dozvědí, kde přistane.“

„Přece neobsadí všechna letiště,“ protestoval nocař. „Určitě nemají dost... personálu.“ Málem řekl „lidí“, změnil slovo v poslední chvíli.

Kapitán pokýval hlavou.

„A také musí počítat s tím, že těsně před odletem Lord změní letoun na menší, který může přistát ve Chrcynnu nebo Góraszce,“ řekl. „Nebo na několik menších současně.“

Vesper zazářil.

„Fakticky,“ prohlásil mnohem veseleji. „Třeba se dostane i na nás.“

„Ani raketu není právě snadné koupit,“ dodal ještě Nidor. „To si spíš dřepnou u silnice s nějakým granátometem...“

„Jistě, o tom se major zmínil na rozpravě. Proto musíme v případě potřeby pálit ze všech sil,“ připomněl si mladý nocař. „Rychle jedoucí auto není snadný cíl, i kdyby na nás někde číhali.“

„Všechny možné trasy stejně neobsadí,“ doplnil kapitán. „To je otázka štěstí.“

„Doufejme, že tentokrát bude na naší straně,“ řekl Vesper. „Špetka úspěchu by se nám šikla.“

„Ani nemluv.“ Nidor mávl rukou a zamířil k hangáru. „Jinak to zakřikneš. Pojd', vystřídáme hochy, ať si protáhnou kosti. Hlavně rekruta, už zase začíná být protivný. Kéž se Lord konečně rozhodne, ať už tak či onak, protože tohle... No nic. Pojd'.“

„Rozkaz!“ zasalutoval mladý nocař a okamžitě vykročil za nadříženým.

* * *

AN-28 klesal, chystal se přistát. Vesper stál před hangárem a napjatě sledoval stroj. Prsty svíral G36. Acies a Fulgur vedle něho rovněž pozorně obhlíželi sto dva hektary letiště. Ostatní nocaři se rozptýlili kolem, zajišťovali terén.

„Baro Jedna, Baro Dva. Do vozů!“ přikázal Nidor stručně a vykročil letadlu vstříc. „Vpřed!“

Týmy zamířily k dodávkám. Vesper skočil do první, kde už seděl Acies na místě řidiče. Pokynul hlavou pretoriánovi a zvedl ruku se vztyčeným palcem. Řidič odpověděl stejně, potom nastartoval. Druhá dodávka za nimi zahučela, to Fulgur také spustil motor. Čekali na další příkazy.

„Baro jedna, Baro dva. Vpřed!“ zazněl ve sluchátkách Nidorův hlas.

Potvrdili příjem a opatrně vyjeli z hangáru. Letoun už byl skoro na zemi, šlápli proto na plyn a jeli k němu. Dostihli ho ve chvíli, kdy se už zastavil a jen vrtule se pomalu otáčely. Piloti nevypnuli motor, pouze otevřeli zadní uzávěr. Z letadla vyběhli muži v polních uniformách nocařů. Stříbrný měsíc na jejich výložkách doplňovala černo-červeno-žlutá vlajka.

„Transport z Berlína,“ pochopil Vesper. „A toto jsou kolegové z *Bundesamt für Verfassungschutz*...“ Podíval se zvědavě na německé nocaře, ale ovládl se. Zkontroloval řady olší, které oddělovaly letiště od Nasielska. Čisto, žádní renegáti.

Nidor se vyšplhal do letadla, nepochybně si šel promluvit s piloty. Polští i němečtí nocaři se mezitím promísili, jak urychleně překládali náklad z letadla do dodávek. Prozatím akce probíhala rychle a úspěšně.

Po chvíli se kapitán opět objevil a seskočil z rampy. Souhlasně přikývl, když viděl, že zboží už zmizelo v autech a nocaři zavírají a pečeti dveře. Počkal, až skončí a rozběhnou se na místa. Němci k letadlu, Poláci k baráku. Pak nasedl do dodávky, kterou řídil Fulgur.

„Baro Jedna, Baro Dva. Vpřed!“

„Baro Dva, jedu,“ okamžitě potvrdil Acies a sešlápl plyn skoro až k podlaze.

Vůz zakvílel a poskočil dopředu, až od kol odlétly drny. Udělal nevelký kruh a přes písčitou cestu vedoucí od hangáru vjel na silnici. Tam se k němu připojily dva bavoráky, které parkovaly u domu. Sirény zakvílely, zablikala světla, první konvoj vyjel na nasielskou komunikaci a odbočil doleva. Hned za ním se objevil druhý.

Na křižovatce se konvoje rozdělily. Nidor se svým oddílem jel rovně na Pułtusk. Acies a Vesper se vydali vpravo k přehradě v Dębu. Vzadu za nimi startoval AN-28.

* * *

Acies byl vynikající řidič.

Vesper si už zvykl na bláznivý styl, kterým řídil Nidor. Předjíždění jiných vozů ve vzdálenosti několika milimetrů a využívání telekineze ho už nechávalo klidným. Ale to, co předvedl pretorián na silnici číslo 621, vyvolalo v mladém nocaři upřímný obdiv.

Úzká silnice plná děr, na kterou se i v této časně hodině bezohledně cpaly traktory a bicykly, byla pro Aciese závodní dráhou. Bez problému udržoval rychlost 160 km za hodinu, zato kolegové v bavorácích jen stěží manévrovali ve snaze udržet se v potřebné vzdálenosti.

„Jestli to tak půjde dál, budeme u Drobka za čtyřicet minut,“ pomyslel si Vesper a dál pozoroval ubíhající krajinu. A tam... se bude moci najít, i kdyby jen nenápadně.

Podle plánu se část dodávky eskortovaná Nidorem má dostat na základnu v Emowu. Acies má zboží dodat do ZOA, kde policisté odsouhlasili jeho úschovu na nějakou dobu v rámci dohod mezi institucemi. Vesper si připomněl Drobkův obličej plný nesouhlasu, když se policista dověděl o této dohodě. Nepochybně z celé jednotky pouze on tušil, co je obsahem dodávky a jaké je její určení. Dodržel však slovo, které dal Lordům. Navzdory smíšeným pocitům se snažil pomáhat co nejvíc. Ale nebyl nijak nadšen, a taky to bez nejmenších skrupulí dával nocařům najevo.

„Zvykne si,“ ubezpečoval se Vesper v duchu. „Dříve nebo později pochopí naši i svou situaci. Zvykne si.“

Opět se soustředil na cestu, svíral empépětku a pozorně se rozhlížel. Stromy utíkaly vedle vozu, jako by je vystrašilo kvílení motoru dodávky. Acies jel svižně, plynule a nezadržitelně. Dosud se jim nikdo neodvážil překážet. Renegáti možná počítali víc s Modlinem nebo Okęciem.

Nocaři přejeli hráz u Dębu, mhouřili oči před záblesky slunce na hladině vod Zegrzyńské přehrady. Nezpomalili však. Uháněli po silnici, která se stále klikatila mezi stromy.

Najednou se ze zatáčky vyřítil mohutný TIR a mířil středem silnice přímo na ně. Čas se zrychlil.

Přední BMW odlétlo vpravo, Vesper skoro cítil, jak nocaři sedící uvnitř se vši silou soustředí na mentální odražení vozu. V téže chvíli Acies strhl vůz vlevo ke krajnici. Nákladák vrazil naplno do BMW a téměř celý ho spolkl. Vozy se slily do jediné hromady šrotu, která se postavila napříč silnicí a celou ji zatarasila.

Acies stačil uhnout, dodávka se smýkala po úzké krajnici, zpomalovala a klouzala. Vesper napjatě sledoval úzkou mezeru, která zůstala mezi zadkem kamionu a prvními borovicemi lesa podél silnice. Mají šanci, pokud Acies dokáže na tomto povrchu manévrovat, mají šanci.

Zadní část je minula o centimetry.

Vesper s úlevou vydechl a uznale pohlédl na kolegu. Skvělá práce, Aciesi, prostě skvělá.

Najednou dodávkou zalomcoval silný náraz. Ozval se ohlušující třesk výbuchu, za ním další... Vůz se převrátil na pravý bok a se strašlivým rachotem letěl po zemi. Vesper s Aciesem bezmocně viseli v pásech a ve zlomku sekundy viděli, jak se k nim řítí první borovice. Pokusili se odrazit dutým, hrdelním křikem. Ale stromy se už vnořily do plechu, který se skřípotem povoloval.

Další otřes je vtlačil zpět do sedadel... Potom nastala tma, v níž už nebylo nic.

* * *

Vesper zamrkal, svět se pomalu ztrácel a znovu objevoval, velmi pomalu. Kabina se zaplňovala hustým a štiplavým kouřem. Rozkašlal se, krev mu zalila ústa. Trhl gěšestatřícítkou, marně, zaklínila se ve zmačkaných dveřích, přimáčknutá airbagem. Namáhavě narovnal prsty a pustil zbraň. Levou rukou nahmatl bezpečnostní pás, ale nedokázal ho odepnout. Pravou rukou hledal nůž.

Jeho pohyby byly neuvěřitelně pomalé, jako v tíživém snu. Šmátral rukou nahoře a připadalo mu, že uplynou léta, než se mu podaří zdolat několik centimetrů. Kouř v kabině houstl, horko narůstalo, někde vzadu hučely plameny...

Najednou se panicky otřásl. Za chvíličku tady shoří zaživa. Zahyne právě tím, proti čemu není jako upír odolný.

Hlasitě zaječel. Ležel na boku a kopal nohama. To byla nejhlupejší věc, kterou mohl udělat, pásy se utahovaly pořád víc. V panice se podíval nahoru. V chuchvalcích kouře uviděl Aciesův bledý a strnulý obličej. Pretorián byl také ještě připoután. Proto na Vespera nespadl. Naštěstí.

„Klid, hlavně klid,“ poručil si Vesper s námahou. „Pomalů.“

Konečně vylovil nůž. Nahmatal pásy a přerezal je. Uvolněné tělo se málem nabodlo na vlastní ostří.

Otočil se na záda. Uviděl, že přední sklo je plné prasklin, přesto zůstalo na svém místě. Jistě, je neprůstřelné, uvědomil si, ale hned s hrůzou pochopil, že tudy se ven nedostane. Nemá šanci.

Plameny už dorazily do kabiny, začaly olizovat opěrky hlav. Vesper se pokusil překulit tak, aby se mohl odrazit nohama, ale nepodařilo se mu to. Snažil se rukama přitáhnout k hořící opěrce řidiče. Okolní svět se najednou zrychlil jako v němém filmu. Všechny opěrné body, které připadají v úvahu, jsou dobré, jen se musí drát nahoru. Okolní plameny se rozlézaly, chtivě pohlcovaly pretoriánovu hlavu, přelézaly nocaři na oděv. Vesper konečně našel oporu pro nohy, prodral se kolem Aciese a v duchu se modlil, aby dveře auta nebyly zablokované.

Byly.

Zatlačil do nich podruhé, potřetí, zuřivě do nich bušil jako v transu.

Nepovolily.

Šaty už na něm hořely. Skončí v tomto pekle bez východiska.

Najednou se před ním něco zablesklo. Byla to pažba pistole uzavřené v pouzdru na Aciesově stehně. Dychtivě se pro zbraň natáhl. Nu, když nemá jinou šanci. Raději se zastřelit než shořet zaživa. To bude lepší. Začal cloumat s pouzdrem, které však nechtělo vydat svůj poklad. Nakonec ho tedy pustil. Bylo mu do pláče. Pokusil se dosáhnout na svou pistoli, ale byla příliš daleko. Znovu se snažil uniknout z kabiny, v panice mlátil do dveří. Klel, zmítal se, křičel... Marně.

Najednou se dveře nad ním prudce otevřely. Do vozu se vnořila něčí ruka. Vesper se jí okamžitě křečovitě chytil v zoufalé snaze uniknout. Několika namáhavými pohyby se dostal ven. Rychle přešel kabinu a vypadl z ní dřív, než ho někdo stačil zadržet. Roztřesený se po čtyřech odplazil stranou. Co nejdál od pekla, v němž málem zůstal navždy.

Teprve po několika metrech se zastavil. Viděl, jak černě oděné postavy vytahují z vozu nehybného Aciese. Zavřel oči, když si uvědomil, co právě udělal. Utekl a ponechal kolegu napospas plamenům.

Schoulil se na zemi, potlačil hrdelní výkřik, po tvářích mu stékaly slzy. Nějaké postavy k němu přiskočily a špinavými hadry na něm dusily plameny. Potom ho odtáhly o několik metrů dál. I když to bolelo, podroboval se jim bezmocně, jako kdyby nad sebou ztrácel vládu. Nereagoval ani tehdy, když mu neznámí zkroutili ruce za zády a spoutali ho. Potom ho zvedli za límec ohořelé blůzy a přinutili ho pokleknout.

Teprve nyní pochopil, co se děje. Trhl sebou, otevřel oči... A pohlédl přímo do divoké vichřice.

Přímo před ním stála Lord Renegát a mlčky ho pozorovala. Stála mezi dvěma muži, kteří byli vyzbrojeni a oblečení skoro jako nocaři. Jen bez stříbrného měsíce na výložkách.

„Vezmeme ho k nám, Paní?“ zeptal se jeden z nich a vytáhl z kapsy sáček s červeným křížem na nálepce.

Zručným pohybem balení otevřel a podal je Vesperovi.

„Chceš přežít, hochu?“ procedil poněkud posměšně. „Tak pij.“

Trochu červené kapaliny vyteklo na zem. Vesper ucítil kouzelně lákavou vůni opravdové krve. Olízl si suché a slepené rty. Hlad a strach v něm bouřily, až málem zešílel.

„Ještě pořád tě tam můžeme strčit zpátky.“ Renegát pokynul hlavou k hořící dodávce. „Smíš si vybrat.“

Nocař na něho zděšeně pohlédl.

„Kulka do hlavy,“ zaplakal v duchu zbytky sil. Vážení, prosím, můžeme vyjednávat?

Kulka do hlavy.

„Nech ho,“ rozkázala najednou Aranea. Přišla k vězni, sklonila se k němu a pohlédla mu do očí.

„Kdysi jsem byla stejná jako ty,“ pronesla pomalu. „A věřila jsem tomu, čemu ty věříš teď... Takže ti rozumím...“

Položila mu ruku na rameno. Vyjekl bolestí. Oblečení se mu připeklo ke kůži.

„Někdy je třeba trochu času, abys pochopil, že bojuješ na nesprávné straně,“ vzdychla. „Jak se jmenuješ?“

„Vesper,“ odpověděl dříve, než vůbec stačil pomyslet na nějaký odpor.

Napřímila se a odtáhla ruku z jeho ramene.

„Poskytnu ti nějaký čas,“ oznámila nečekaně. „Myslím, že už jsi blízko. Bylo by škoda rekrutovat tě násilím.“

Krátkým pohledem se dorozuměla s renegátem, který držel v napřažené ruce sáček s krví. Ten poslušně přikývl. Zvedl balení k ústům a začal pít. Zřejmě nehodlal promarnit cennou tekutinu.

Vesper na něho upřel hladový pohled, začal slinit. Potom pohlédl na Araneu, do očí plných bouře.

„Nikdy... se... k vám... nepřipojím,“ rozkašlal se. „Jsem nocař... z Rodu Bojovníků... A nikdo z nás nikdy nezahlavil.“

„A co já?“ přerušila ho s úsměvem. „Jistě, má bezvýznamná postava je nedostatečným příkladem, chápu.“

Byla jsem pouhým číslem dvě. Měl sem přijít samotný Ultor, to by vás jistě přesvědčilo.“

Vesper mlčel, pociťoval bezmocnost. Opět se rozkašlal, namáhavě lapal po vzduchu. Celé tělo ho bolelo, točila se mu hlava. Upadl by, kdyby ho renegátova ruka pevně nedržela za krk. Odvrátil kalný zrak, pohlédl na dodávku a renegáty kolem ní. Spěšně z ní vytahovali nějakou aparaturu, patrně spojařskou. Zachraňovali ji před zničením. TIR hořel stejně jako trosky obou BMW. Všechna vozidla to schytala stejně, bez žádných privilegií.

Nocař polkl, sotva hýbal ožehnutým hrdlem. Upřel zrak na bojiště a usilovně se snažil nedívat se na Paní Renegátů. „Je nádherná,“ prolétla mu hlavou zoufalá myšlenka. „Je nádherná.“

„Přejdeš k nám sám, z vlastní vůle,“ řekla klidně Aranea. „A myslím, že hodně brzy.“

Mlčky zavrtěl hlavou, odvrátil oči. Byl příliš vyčerpaný, než aby se pouštěl do nějakých konfrontací.

„Přijíždějí nocaři!“ ohlásil jeden pobočník s mikrosluchátkem u ucha. „Na cestě je tým z Modlinu!“

„Jdeme!“ odpověděla okamžitě. „Hned.“

Vězeň se na ni zadíval, přitahován neviditelnou silou. Aranea se s uspokojením usmála.

„Na shledanou, Vespere!“ obdařila ho znovu svým magnetickým pohledem. „Líbíš se mi, nocaři... Ráda bych zase pobyla s nějakým Bojovníkem, bylo by to fajn.“ Rafinovaný úsměv byl plný erotických příslibů. „Brzy na shledanou!“

Odvrátil hlavu bez odpovědi. Zasmála se a rozběhla se k nedalekým transportérům. Renegáti ji následovali. Také ten, který držel Vespera, se připojil k ostatním. Nocař se bezmocně zhroutil. Jako v mlze viděl renegáty mizející mezi stromy. Zavřel oči, zachvátila ho vlna intenzivních křečí. Spáleniny ho bolely stále citelněji.

Pod přivřenými víčky se objevil svůdný úsměv Araneje. Příslib ráje s miliony hadů plazících se v trávě. Dobře to věděl, uvědomoval si jejich existenci... Přesto touha, aby Lord Renegát splnil svůj slib, ho spalovala víc než ožehnutá kůže.

„Kulka do hlavy,“ prolétlo mu myslí. „Opravdu chci tolik?“

* * *

Alacerův výraz, když se skláněl nad přeživším nocařem, nevěstil nic dobrého.

„Kupa mrtvol a živý, mírně zdevastovaný Vesper,“ procedil kapitán ledově. „Čili jako obvykle. Už si začínám zvykat.“

Vytáhl nůž a uvolnil z pout nocařovy ruce. Vesper se pomalu posadil a opatrně se opíral dlaněmi o zem.

„Nikdo nežije?“ zeptal se zdrceně.

Alacer sevřel hněvivě rty. Mlčel.

„Acies?“ ozval se Vesper prosebně.

„Uhořel,“ oznámil chladně kapitán a napřímil se.

Nocař sklopil bezmocně hlavu, zavřel oči, pod víčky zase začaly pálit slzy.

„To divadýlko si odpusť,“ zavrčel Alacer zuřivě. „Můžeš mi říct, co se tady stalo? Proč Acies, či spíše to, co z něho zbylo, leží na zemi vedle dodávky? V tomto stavu z ní vylezl sám? A proč ty ležíš na zemi svázaný jako vepř? Navíc trochu připečený... ale živý?“

Vesper zatál pěsti. Copak ti zatracení renegáti nemůžou aspoň jednou pořádně zamakat a toho sráče utlouct? Zvedl oči.

„Přepadli nás renegáti, kapitáne,“ nutil se ke klidu.

„Všechny zabili a tebe ušetřili, jak vidím,“ řekl Alacer posměšně. „Připadá mi, že tě mají nějak moc rádi. Určitě máš někde nahoře protekci.“

„Žádný nocař nikdy nezradil!“ vybuchl Vesper. „Ani já ne! Tak se do mě nesar, Alacere, jasné?“

„Zapomínáš, že mluvíš s vyšší hodností,“ zavrčel kapitán a oči mu planuly vztekem. „O tom, jestli jsi zradil nebo ne, rozhodne Lord. Tyto záležitosti nepatří do mé kompetence. Mně se jen nelíbí to, co vidím.“ Pohlédl na zem posetou tmavými skvrnami. „Zatraceně to tady smrdí nelegální krví. Vstaň!“

Vesper se s námahou zvedl. Zachvěl se, málem upadl.

„Už jsem říkal, že to divadýlko na mě nedělá dojem,“ sykl Alacer. „Nehraj mi tady scény jako nějaká hysterická tetka. Trošku ses přismahl, to je všechno. Zítra, nejpozději pozítří budeš v pořádku. A padej do vozu!“

„Hořel jsem zaživa, hajzle!“ chtěl zařvat Vesper. „Nevidíš to?“ Slova však polkl, ovládl se.

„Rozkaz!“ řekl třesoucím se hlasem.

Pomalů kráčel k dodávce, provázen zvláštními, neklidnými pohledy kolegů. Vlezl dovnitř a usedl vedle sesbíraných těl nocařů. Upřeně se díval do dveří, mlčel. Dokonce se ani nezeptal, jestli mají něco k jídlu a jestli by mu nedali něco na posilněnou.

Před očima se mu opět objevil svůdný úsměv Paní Renegátů.

Představil si tedy, že jí pohlíží přímo do očí... A potom jí uváženě plivl do obličeje. Okamžitě zmizela.

Bylo mu do pláče.

Vyjeli zpátky do Emowa.

* * *

„Jednou toho hajzla utluču!“ šeptal nenávistně Nidor, když ošetřoval Vesperovi spáleniny. „Dokonce ti ani neposkytl první pomoc, čurák jeden. Kdyby na to aspoň stříkl pantenol, cítil by ses teď jinak.“

„Už mě uznal za viníka a v duchu odsoudil,“ zasyčel nocař, zuby zaťaté bolestí. „Proč by se mazlil se zrádce? Podle jeho názoru si to zasloužím, dokonce mnohem víc.“

„Ještě si to schytá,“ zavrčel přítel. „Vynášet podobné rozsudky není jeho věc. Lord je na to tuze háklivý. Dá mu to sežrat, uvidíš.“

„Zrovna dnes bude mít Ultor na tapetě něco jiného,“ odvětil pochmurně Vesper. „Pozval nás na večer, všechny tři. Určitě ne kvůli diskusi o první pomoci.“

„Jen klid, napřed se obhájíme,“ prohlásil Nidor důrazně. „A potom nadneseme téma... Ve vhodné chvíli. Otoč se.“

Vesper poslušně nastavil záda, ze kterých se spálená kůže loupala červenými pláty. Kapitán zavrtil hlavou a hněvivě sevřel rty. Vzal další obvaz.

„Dostanu ho,“ zachraptěl umíněně. „Dokud jsem hodný, jsem hodný. Ale teď to přehnal. Počkám a dostanu ho. Čestné slovo.“

„Myslí si, že jsem zrádce,“ opakoval Vesper se špetkou rezignace v hlase. „A jestli o tom ještě přesvědčí Lorda... asi tomu uvěřím sám. Třeba je to pravda, už sám nevím.“

Nidor prudce vstal a obešel ho. Sklonil se k příteli a pohlédl mu zpříma do očí.

„Poslyš, nocaři,“ řekl vážně. „Chceš mi tvrdit, že jsem vychoval renegáta?“

Vesper na něho dlouze pohlédl. Neřekl ani slovo. Nakonec zavrtil odmítavě hlavou.

„Tak neplácej hlouposti,“ zavrčel kapitán. „Jistě, každý z nás má hloupé myšlenky a těžké chvíle. Ale snad víš, na čí straně chceš být, ne?“

Nocař ihned přitakal.

„Jistě,“ potvrdil se zjevnou úlevou. „Jistěže.“

„Takže to nejdůležitější už víme,“ řekl Nidor a dál se věnoval jeho zádům.

Zarputile je ošetřoval, přitom tiše klel.

„Příteli...“ pomyslel si Vesper a zavřel oči. „Jak je dobře, že jsi tu... Příteli.“

Zvedl k ústům sáček s krví, který dostal od Nidora hned po návratu na základnu. Pořádne si lokl s pocitem narůstající úlevy a současně vděčnosti. Jaké štěstí, že tady přece jen není sám.

* * *

Lord Ultor je pozoroval tvrdým pohledem. Seděli v jeho pracovně a snažili se, aby se jim v obličeji nehnul ani sval.

„Je nejvyšší čas, abychom si vyjasnili pár věcí, vážení,“ promluvil konečně.

Všichni tři horlivě přikývli. Vyčkávavě se po sobě dívali.

„Kapitáne, mluvte první,“ rozkázal Ultor Alacerovi.

„Pane,“ začal muž okamžitě, „domnívám se, že situace dozrála ke krizi. A že nemůžeme dál tolerovat...“

„To posoudím sám,“ přerušil ho studeně Lord. „Prosím fakta. Výlučně oficiální a potvrzená.“

Nidor a Vesper si sotva postřehnutelně oddychli. Alacer sevřel vztekle rty, okamžitě se však ovládl.

„Tento mladý nocař, Vesper,“ řekl s neskryvaným odporem v hlase, „který se k nám připojil před necelým půl rokem v operaci Faust číslo tisíc sto třináct...“

„Byl jsem tam,“ prohlásil Lord. „Chci další fakta. Ta méně zřejmá.“

Alacer vydechl.

„Pane,“ vymáčkl ze sebe, „povím tedy rovnou, co mám na srdci. Jak všichni víme, Vesper není plnoprávným nocařem...“

„Ano?“ podivil se Ultor, jako kdyby se s podobným objevem setkal prvně v životě. „A proč?“

Nocaři na něho ohromeně pohlédli. Všichni tři.

„Protože...“ zajíkl se Alacer. „Protože Vesper je postižený, příliš brzy se kontaktoval s opravdovou krví. Ostatně v důsledku chyby kapitána Nidora.“

Lordovy oči se zúžily ve výjimečně nepřátelské škvírky.

„Kapitáne,“ prohlásil Ultor suše, „četl jste to v nějakém oficiálním bulletinu, nebo mi nyní opakujete nepotvrzené, a co je horší, dost volně interpretované drby?“

Alacer ztěžka polkl.

„Ale to přece ví každý,“ pokusil se protestovat. „Už při své první akci zabíjel zblízka...“

„Raný kontakt s opravdovou krví se samozřejmě nedoporučuje,“ přerušil ho Lord. „Nicméně nemusí vést, jak jste to pojmenoval, k postižení.“

„Ale takový Bojovník je později přecitlivělý!“ vybuchl Alacer. „Nepotlačí agresi a chuť lovit. Prostě se nehodí k operativní práci, jak je patrné na tomto úkazu!“

Ultor se pomalu zvedl od stolu. V očích se mu zaleskla ocel.

„Tento úkaz stojí před vámi,“ procedil. „Myslíte, kapitáne, že před třinácti sty lety existovala umělá krev? Ujišťuji vás, že ne. Začal jsem svou kariéru Bojovníka nepochybně s opravdovou krví. Chcete snad naznačit, že se nehodím k operativní práci?“

Kapitán zbledl. Neodpověděl.

„Nechme tedy stranou všechny drby o postižení, osobně o to žádám,“ pokračoval Lord. „Zatím se řídíte obyčejnými předsudky. A pokud jde o způsob, jakým kapitán Nidor vedl onu akci, našel jste o tom jakýkoli oficiální komentář?“

Alacer mlčky zavrtěl hlavou.

„Nemáte tedy žádné důvody veřejně ji hodnotit jako chybnou,“ prohlásil Ultor. „O průběhu oné akce jsem vedl s kapitánem Nidorem samostatný rozhovor. Když najdu chybu, obvykle ji sdělím všem ne proto, abych někoho odsoudil, ale pro naše společné znalosti a užitek. Když jsem tenkrát o zanedbání nemluvil, zřejmě jsem žádné nenašel.“ Pohlédl

tvrdě na kapitána. „Pokud tomu rozumím, všiml jste si něčeho, co uniklo mé pozornosti. Rád se seznámím s vašimi postřehy. Nejsem totiž, jak známo, neomylný. Byl bych však rád, kdybyste mě o takových objevech informoval jako prvního. Přiznávám se, že se necítím příliš dobře v situaci, kdy má potenciální nedopatření jsou veřejně komentována bez mého vědomí.“

„Ale, pane, já...“ jekal Alacer.

Ultor ho krátkým mávnutím ruky přerušil. Usedl zpátky do svého křesla.

„Způsob vedení oné akce kapitánem Nidorem není tématem dnešní diskuse,“ pronesl stroze. „Doporučuji o tom mluvit někdy jindy, pokud mi v této záležitosti opravdu máte co říct. Prosím o další argumenty k věci dnešního jednání. Tentokrát meritorní.“

Vesper zavřel na chvíli oči. Zatoužil pokleknout před Lordem a nadšeně mu poděkovat. Konečně to ta veš schytala. Konečně.

Alacer se zhluboka nadechl jako před skokem do vody.

„Uvědomuji si, že nyní můžu hovořit jen o náznacích a podezřeních,“ pronesl velice klidným tónem. „Nicméně se odvažuji poznamenat, pane, že kdybych měl důkazy, určitě by se o tomto problému nemluvalo v našem malém kruhu,“ pohlédl odhodlaně na Ultora, „ale na shromáždění Kapituly.“

Lord Bojovník se na něho pozorně zadíval a potom pomalu, skoro nepostřehnutelně přikývl. Vesper pocítil, jak mu srdce stoupá do krku.

„A kolega nocař by nesešel tady s námi, ale byl by v Bunkru a spoután,“ dokončil Alacer se známkou úlevy. „Proto odpusť, pane, že nyní budu mluvit jen o indicích. O volných, vzájemně příliš nesouvisejících faktech, která sama o sobě ještě nejsou základem pro vznesení nějakého podezření. Ale ve svém souhrnu vzbuzují mou nedůvěru. Proto se jako kapitán nocařů cítím povinen upozornit na ně. To je vše.“

Ultor znovu mlčky přikývl. Osmělený Alacer proto pokračoval.

„Kdekoliv se Vesper objeví, tam dorazí i renegáti. Kolem padají mrtví a on vychází bez úhony. Možná ne docela bez úhony, ale vždy ve stavu, který se dá přežít. Navíc ty, kteří mají jeho přízeň, nepřátelé rovněž šetří. Jako příklad může posloužit kapitán Nidor. Také je možné z tohoto hlediska pohlížet na Vesperova lidského kolegu Petra Jaźwińského, nazývaného Drobek. Oba velice často vyvážnou celí z velice nepříjemných nesnází, jako by jim renegáti v podstatě vůbec nehodlali ubližovat. Jako kdyby se za ně někdo přimlouval.“ Kapitán vzdychl skoro lítostivě. „Nevím, jestli to znamená zradu. Nic takového se neodvážuji tvrdit. Ale sám víš, pane, že se to v poslední době stalo několikrát.“ Pohlédl bystře na Ultora, jako by si nebyl úplně jist, jestli připomenutí zrady Araneje není příliš nebezpečné.

„Zrada je možná vždy,“ řekl pomalu Lord.

„Proto je třeba všechny její potenciální známky identifikovat co nejdříve a potlačovat v zárodku,“ přitakal Alacer horlivě. „Podle mého skromného názoru se nesmí podcenit. A poslední akce přímo řinčí alarmem. O život přišli čtyři vynikající nocaři a jeden cenný pretorián.“ Viděl, jak se Ultorův obličej zachmuřil, a důrazně prohlásil: „Renegáti je všechny zabili. Ponechali naživu jen Vespera! Trošku ožehlého, s rukama spoutanýma na zádech. Zřejmě ze slušnosti...“

„Nemyslíš, že kdyby se renegátům skutečně podařilo přetáhnout ho na svou stranu, nedělali by tak evidentní chyby?“ zaprotestoval prudce Nidor. „Aranea není hloupá!“

„Dal jsem vám slovo, kapitáne?“ zavrčel Ultor. „Počkejte v klidu, přijdete na řadu.“

„Promiňte, pane,“ hlesl pokorně Nidor.

„Je samozřejmé, že kapitán Nidor brání svého chráněnce,“ zaútočil okamžitě Alacer. „Domnívám se, že ne ze zlé vůle. Průběh jeho služby byl dosud bez vady, je jedním z nejlepších

nocařů světa.“ Uklonil se směrem k Vesperovi s ostentativní úctou. „Kdyby se však ukázalo, že vychoval a celou dobu podporoval zrádce... To by byla kompromitace! Jeho další osud by byl nezáviděníhodný. Možná proto podvědomě potlačuje všechny signály nebo je vysvětluje pro sebe výhodnějšími verzemi. Ale pověz upřímně, Nidore,“ otočil se ke kolegovi a vyzývavě mu pohlédl do očí, „nepřipadá ti to všechno přinejmenším... zvláštní?“

Vesper zadržel dech, celý se chvěl. To, co nyní řekne Nidor... To bude rozsudek. Nebo přinejmenším jeho značná část.

Starší kapitán pohlédl tázavě na Lorda. Smí už mluvit?

Lord přikývl.

„Povím ti toto, Alacere,“ začal Nidor pomalu. „Zvláštní? Ne, nepřipadá mi to zvláštní. Pracuji v tomto oboru příliš dlouho, než abych se nesetkal s mnohem podezřelejšími shodami okolností. A interpretaci faktů lze vést libovolným směrem.“ Pohlédl na oponenta s ostentativní podezíravostí. „Například existuje mladý, horlivý, právě povýšený kapitán nocařů. Jak se to občas mezi soupeři stává, kapitán usoudil, že nejlepším příspěvkem k rozvoji vlastní kariéry bude vykázaní nějakého neobyčejného úspěchu. Něčím takovým by mohlo být například zahájení honu na čarodějnice. Kde však vzít takovou černou ovci v dobře sehraném týmu?“ Předstíral, že chvíli uvažuje. „Což tak vyhledat pomoc zvenčí?“ Pokýval hlavou a pokračoval: „A zvláštní náhodou se v okamžiku vhodném pro mladého kapitána objeví vytoužená čarodějnice, dokonce je jich několik. A co víc, čirou náhodou v táboře mladému kapitánovi nepřilíší nakloněném. Další zvláštní shodou okolností zdvořilí renegáti jakoby na objednávku dodávají domnělé důkazy proti zmíněným čarodějnicím.“ Kapitán se zlomyslně usmál, když viděl, jak Alacerův obličej tuhne. „Stačilo by se jen domluvit a trošičku pomoci štěstí. Taková dohoda je přece pro obě strany velice výhodná.“ Nidor zabodl do Alacera obviňující pohled. „Mladý kapitán

rychle postoupí důkazem své horlivosti a užitečnosti, a současně se zbaví nepohodlných osob. A renegáti neutralizují protivníky, kteří jim už nejednou dali na pamětnou, navíc zasejí zrnka nešváru do dosud jednotného týmu. Množí se podezření, nocaři si přestávají věřit, každý začne chránit vlastní kůži, už nevěří kolegům. Polský oddíl se prakticky rozpadá...“ Ztlumil hlas a hned pokračoval: „Ale to jsou samozřejmě jen indicie a mé vlastní domněnky. Kdybych měl důkazy, záležitost by projednávala Kapitula.“ Domluvil, otočil se od Lorda a nasadil nehybný výraz.

Alacer střídavě bledl a rudl. Chtěl Nidorovi odpovědět, nebyl však schopen slova.

Ultor nezměnil výraz ani teď. Jako kdyby žádný z mluvčích na něho neudělal dojem.

„A co o tom všem soudí náš mladý nocař?“ zeptal se klidně.

„Jdou po mně,“ odpověděl Vesper okamžitě. „Aranea počítá s tím, že se jí podaří přetáhnout mě k renegátům. Takový úspěch, jako je převerbování někoho z Rodu Bojovníků, by se jí velice hodil, i kdyby jen z propagačních důvodů.“

„Nejen to,“ komentoval Lord. „Paní Renegát má velice obtížný úkol. Pokouší se z té náhodné sbírky nenažranců vytvořit armádu. Vyškolený bojovník by jí neobyčejně pomohl. Vždyť i talentovaný generál Nex je přece jen pouhý Vinař.“ Ušklíbl se téměř pohrdavě.

„Řekla mi rovnou, že by ráda byla opět Bojovníkem,“ přiznal Vesper, „a že doufá, že k ní brzy přijdu...“ Zmlkl. Uvědomil si, že vstupuje na velice tenký led.

Ultor klidně příkyvoval, jako by v této výpovědi nenacházel žádný podtext ani důvod k jakékoli žárlivosti.

„Dospěli jste k dorozumění, vážení?“ otočil se ke kapitánům. „Nebo každý z vás trvá na svém názoru?“

Neodpověděli, jen po sobě házeli očima s neskrývaným nepřátelstvím.

„Pokud jde o mě, myslete si, co chcete,“ prohlásil Lord. „Dříve nebo později vyjde pravda najevo, v tomto směru jsem naprosto klidný. Ovšem na jednom budu trvat...“ Dlouze na ně pohlédl.

„Ano, pane?“ ozvali se současně.

„Své názory si ponechte výlučně pro sebe,“ zdůraznil. „Jestli o tomto tématu uslyším něco od další osoby, vyvodím pro viníka nejtvrďší důsledky. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Ano,“ odpověděli okamžitě.

Ultor přikývl, stále však nespouštěl oči z obou kapitánů.

„A pro vás, kapitáne Alacere, mám na závěr dnešního jednání dost nepříjemnou zprávu,“ dodal. „Na samém počátku své kariéry mezi vyššími šaržemi dostanete důtku. Se zápisem do spisu.“

Alacer polkl, výraz jeho obličeje připomínal zbitého psa.

„Stačí mi pohled na tohoto mladého nocaře,“ kývl Ultor hlavou k Vesperovi, „abych věděl, že nedostal na místě událostí adekvátní první pomoc. A nezajímá mě, kdo ve skutečnosti zanedbal svou povinnost. Záchrannou akci jste řídil vy a vy jste také odpovídal za její průběh. Samozřejmě můžete vyvodit důsledky vůči ostatním členům oddílu, pokud to uznáte za vhodné.“

Alacer znovu polkl.

„Je to výhradně má vina,“ prohlásil tiše. „Nemám nic na svou omluvu, můj pane.“

„Také si myslím,“ konstatoval Ultor nelítostně. „Podotýkám, že je to první a poslední důtku, kterou z tohoto důvodu dostáváte.“ Jeho narážka byla dostatečně jasná.

Vstal. Ostatní také.

„Jsme ve výjimečně obtížné situaci,“ řekl Lord mnohem klidněji. „V jednom má kapitán Alacer pravdu. Nesmíme zavírat oči před indiciemi, které ukazují nebezpečí výskytu další zrady v našich řadách.“

Vesper pocítil, jak mu něco sevřelo hrud' tak silně, že nemohl dýchat. Ultor tedy přece jen uvěřil, takže...

„Ale pravdu má i kapitán Nidor,“ prohlásil Lord Bojovník. „Rozpoutání honu na čarodějnice, neuvážená obviňování a akceptace pochybných podezření jsou nepochybně vodou na mlýn renegátů. Proto také nehodlám vydat jednoznačný posudek na chování žádného z obou kapitánů.“ Podíval se na Vespera, pokýval hlavou a obličejem mu přelétl náznak úsměvu. „A pokud jde o našeho mladého kolegu, řeknu jen to, že osobně mu věřím.“

„Děkuji, pane,“ zašeptal Vesper s nesmírnou úlevou. „Děkuji.“

„Což samozřejmě neznamená, že se nemůžu mýlit,“ dodal Ultor. „Nemám dar rozpoznávat pravdu jako Aranea. A občas dávám přednost věřit tomu, co bych chtěl, aby bylo, a ne tomu, co je. Ale upřímně doufám, že jsem se v tobě nespletl, Vespere.“ Pohlédl mu přímo do očí.

„Nespletl, pane,“ odpověděl nocař prostě. „Určitě ne.“

„Smíte odejít,“ přikázal Ultor a usedl ke stolu.

Pohlédl k oknu, za kterým už vládla mírná, měkká noc. Nenápadně vzdychl. Rychle se uklonili a vykročili ke dveřím.

* * *

Vyšli na chodbu a zastavili se, všichni tři. Mlčky na sebe pohlíželi.

„Bez urážky, Vespere,“ přerušil ticho Alacer. „Chci, abys věděl, že bych stejně zacházel s každým, kdo by vzbudil mé podezření. S každým, bez výjimky. A není v tom nic osobního.“ Pohlédl na Nidora a důrazně opakoval: „Nic.“

„V pořádku,“ podával mu Nidor ruku. „Když to říkáš, věřím ti, Alacere.“

Muž učinil totéž a kapitáni si pevně stiskli ruce, bez zbytečné srdečnosti. Určitě to nebyla právě zrozená sympatie. Nanejvýš příměří.

„V pořádku,“ řekl Vesper a také podal Alacerovi ruku. „Když je tomu tak...“

„Když ti věří Lord, nemám důvody si myslet, že je tomu jinak,“ podal mu kapitán svou. „Promiň mi upřímnost. Prostě to tak je.“

Vesper přikývl. Potřásl si pravicemi a hned se pustili.

Kráčeli volným tempem. Alacer šel do svého bytu, Nidor s Vesperem do televizního sálu. Tam se to už hemžilo nocaři, kteří popíjeli krev a živě diskutovali o nejrůznějších věcech.

Přátelé došli k baru, kde byl zásobník opět plný čerstvé krve. Nalili si po skleničce, opřeli se o pult a upíjeli červenou tekutinu. Nidor nakonec nevydržel a bodře plácl přítele po zádech.

„Vyhráli jsme, hochu, vyhráli,“ zašeptal mu triumfálně do ucha. „Navzdory tomu syflu jsme vpředu. Co ty na to?“

Vesper jen přikývl, nebyl schopen slova. Po Nidorově přátelském úderu se mu zatmělo před očima, bolela ho kůže snad po celém těle.

„A kurva, promiň,“ pochopil Nidor okamžitě. „Zapomněl jsem. Opravdu jsem zapomněl.“

„Nevadí,“ odpověděl Vesper a pokusil se o úsměv. „Nech toho. Nevadí. Vyhráli jsme, měl jsi pravdu, a to se počítá. Vyhráli jsme.“

Natáhl k Nidorovi ruku, ten ji uchopil a pevně stiskl.

Stáli proti sobě a vítězně se usmívali. Otevřenými okny proudila do sálu teplá noc.

Úzký srpek měsíce na ně svítil shora. Blížil se nov.

Na pláži jsi se mnou paní
už nic mě nezachrání
tvou vůni chci
tvou vůni chci
obejmout lehce tě v tajli

Jdeme dál a do dále
tvůj zrak odráží se od vlny
tvůj každý šepot
tvůj každý šepot
a vůbec nic mě nezachrání
chtěj ó paní...

V bikinách kráčíš ke mně paní
na písku nenecháváš stopy
nemůžu vstát
nemůžu vstát
tak vleže hledím na tvé tělo

Svlékáš mě lehounce paní
umírám polosvlečený
z úst plyne mi
pramínek krve
v bikinách jsi oblečená
v bikinách smrt...

Věnuji ti svou šíji paní
má krev obarví oceány
tak líbej mě a pořád líbej
tak líbej mě a pořád líbej
líbej... líbej...

A ještě pouze dovol paní
já vůbec nechci tě obnažit
jen bojím se
jen bojím se
že bez bikin mi někam zmizíš

Tak dovol mi dotknout se paní
jen třeba zlehka přes oblečení
jen jedenkrát
jen jedenkrát

chci vědět jak jsou chladné
hvězdy

Republika „Smrt v bikinách“

Renegát

„Já nevím,“ vrtěl Drobek odmítavě hlavou. „Vůbec se mi to nelíbí. Ani trošičku.“

Nidor s Vesperem se dorozuměli pohledem. To se dalo předpokládat.

Seděli v křeslech v kapitánově bytě. Pečlivě zacloněná okna nepouštěla ani špetičku dne. Vzhledem k přítomnosti lidského hosta osvětlovalo byt několik dvacetiwattových žárovek. Z Drobkova hlediska tady vládlo šero. Podle nocařů byla v pokoji přímo nadměrná záře.

„Džus?“ Nidor vstal a šel k chladničce. „Někde jsem ještě trošku měl...“

„Nech si ho,“ odmítl člověk. „Určitě je prošlý.“

Kapitán přikývl, vrátil se ke svému křeslu a usedl.

„Co se ti konkrétně nelíbí?“ povzdechl. „Mluv.“

„Celé se mi to nelíbí,“ přiznal Drobek otevřeně. „Pokud tomu rozumím, chcete, abych dělal nelegální ochranu nějaké akce. A navíc k tomu přizval kolegy, kteří nebudou tušit, do čeho lezou. To tedy není nic moc, promiňte.“ Zavrtěl hlavou. „Něco tady nehraje.“

„Poslyš,“ řekl Nidor pomalu, „povím ti, o co jde.“

Ale odmlčel se a něco si brumlal, jako by v duchu skládal text zprávy, o kterou se chce se zakuklencem rozdělit. Ten na něho pohlížel se zdánlivým klidem, jen střídavě svíral a uvolňoval pěst.

„Čekáme pořádná jatka,“ vymáčkl se konečně Nidor. „Renegáti měli určité kontakty na technice... Vyvinuli tam

pro ně novou zbraň, jakési ultrafialové laserové pistole,“ zakašlal a pokračoval: „Jednomu našinci se podařilo ukrást plány a, khm, zneškodnit jejich tvůrce. Po splnění první části úkolu uložil údaje na patřičném místě. V souladu s našimi postupy definoval dobu přístupu do skrýše a uložil kód, který vpustí jen Lorda. Ovšem hned po předání informace tento muž zmizel. Lze proto předpokládat, že čas i místo převzetí zásilky renegáti dobře znají.“

Drobek pomalu přikývl.

„Počkají si na vás,“ konstatoval klidně. „Na vás... Ale hlavně na toho vašeho Lorda. Bude to pro ně nepochybně lahůdka.“

„Sejde se tam celá jejich renegátská banda,“ vmísil se Vesper rychle. „Celá, rozumíš? Pravděpodobně se tam objeví všichni, Aranea, Nex. Proto tam od nás jdou jen ti nejlepší. Sám nevím, jestli se o mně vůbec uvažuje...“ Najednou zmlkl a pohlédl tázavě na kapitána.

Nidor to nekomentoval. Hleděl pozorně na zakuklence a čekal na jeho reakci.

„Pokud tomu rozumím, chcete zvýšit své šance,“ uvažoval policista. „A přivolat na pomoc lidi, protože jste na jejich straně.“

„Přesně tak,“ potvrdil kapitán nocařů.

„Proč to nezařídíte legálně?“ zeptal se polda rovnou. „Ať se Abwehr obrátí na velitelství policie se žádostí o podporu a zajištění akce. Nebo si přizvete Pětku, to bude ještě lepší...“

„Nechceme žádný rozruch,“ odvětil Nidor rychle. „Pochop, tentokrát je to příliš velká záležitost, než aby bylo možné riskovat únik do veřejnosti. Můžou nastat jatka, a čím mň institucí bude do toho vrtat, tím lépe.“

„Jatka,“ procedil Drobek pomalu. „Ach tak.“

„Je fakt, že nežádáme o ochranu pikniku pro školáky,“ prohlásil kapitán. „Jestli to je hlavní problém, chápu.“

„Povím ti, co je můj problém,“ odsekl Drobek. „Nelegální, smradlavá práce.“

Oba nocaři na něho udiveně pohlédli.

„Takovým věcem jsem se vždycky vyhýbal. Přece víte, jak to je,“ ošíval se zakuklenec.

„Hoši stojí... tedy stávali v bránách. Každý ví, že vlast je krmí hůř než psy, a žít je třeba.“ Ušklíbl se a hněvivě stiskl rty. „Oficiálně si přivydělávat nesmějí, ostatně být policistou je povolání, a ne práce.“ Zmlkl, jako by už na toto téma nechtěl mluvit.

„Jen klid,“ uklidňoval ho Vesper. „Víme, jak to je. Když po deseti letech služby dostaneš dva tácy brutto, je to opravdu k smíchu. V takové situaci stovka nebo dvě za noc na bráně jsou velice konkrétní peníze. Ale je možné za to vylézt z práce...“

„To ještě vzal čert,“ přiznal Drobek. „Horší je, že se do toho dá spadnout. Vezmeš hlídku, potom druhou. Máš na živobytí, díky za to. Za nějaký čas přijde šéf lokálu a řekne ‚Poslyš, nechceš jít se mnou, mám se setkat s nějakými podezřelými typky, trochu se jich bojím. Dobře zaplatím, bez starosti.‘ Vezmeš tu fušku, práce jako práce. A potom se dozvíš, že jsi chránil drogovou transakci. A jsi ve sračkách po uši. Takže za takové věci srdečné díky. Raději žít chudý, ale klidný.“

„Hele, nech toho, my tam nebudeme dealerovat žádnou nelegální krev!“ ohradil se okamžitě Vesper. „To je... To je jako džihád, svatá válka, rozumíš? Je třeba eliminovat renegáty a všechno bude v pořádku. My jsme na světlé straně.“

„Kdoví?“ vyhrkl policista rovnou. „Světlá strana, jo? Podle mého názoru jste jakási zatracená upíří internacionála, která má pracky ve všech důležitých veřejných institucích! Víš, co jsem viděl na té světlé straně Síly? Váš Lord veřejně zabil tři bezbranné muže, a celý sál tleskal! Dodnes nechápu, proč jsem k sakru neoznámil zločin!“ Zaťal pěsti a nepřátelsky se díval na oba nocaře.

Opětovali mu klidnými, i když unavenými pohledy. Nidor nakonec vstal.

„Pokud to trochu ulehčí tvému svědomí,“ přistoupil k poličce, „ti muži už dávno nežili.“ Otevřel jednu skříňku, sáhl dovnitř a vytáhl dva spisy. „Stejně jako já a Vesper. Tady máš.“ Podal Drobkovi dokumenty.

Ten je mlčky přijal a začal si je důkladně prohlížet. Nastalo ticho.

* * *

Vesper zavřel oči. Připomněl si svůj vlastní snímek, jak leží na zemi v tratolišti krve.

„Když dostaneš Druhou šanci,“ řekl pomalu, „změní se pravidla hry. A už nic není stejné jako dříve. Neexistuje černá a bílá, absolutní dobro a jednoznačné zlo.“

„Nežvaň mi tady pitomosti, jo?“ zavrčel Drobek a zvedl oči od papírů. „Podle tebe tě tady teď můžu zabít a nemusím kvůli tomu mít ani náznak výčitek? Protože ve skutečnosti už stejně nežiješ... Jiří Arlecki?“ Vzal jednu fotografii a rozhněvaně s ní zamával.

„Přesně tak,“ odvětil Vesper klidně. „Můžeš mě zabít, kdykoli se ti zachce. Najdou se tací, co to budou pokládat za dobrý skutek, po všech stránkách hodný obdivu a pochvaly.“ Pohlédl na Nidora, který pokyvoval hlavou v rytmu jeho slov, potom se otočil k Drobkovi. „Vždyť jsi zabil upíra... A my jsme prokletí. Bohem i lidmi, nebo snad ne?“

Zakuklenec polkl. Neodpověděl.

„Co tady vlastně děláme? My, zlé děti tmy?“ pokračoval rozvážně Vesper. „Bojujeme o existenci, vedení obvyklou zvířecí touhou přežít. A to má být všechno? V takovém případě opravdu nemá cenu nám pomáhat, ani trochu. Ničím se nelišíme od renegátů.“

Vstal a pomalu přistoupil k Drobkovi. Naklonil se k němu a pohlédl mu do očí.

„Před časem si pár Lordů představilo, že snad i naše existence může mít nějaký smysl,“ procedil pomalu. „Jsou mezi námi vědci, řemeslníci, umělci... Velice často se stává, že mimořádný lidský rozum zemře dřív, než stačí plně využít znalosti, které shromažďoval mnoho let. Nebo degeneruje v alzheimerovském blábolení. Co kdyby dostal ještě jednu šanci? Kdyby prostě dostal čas? Nehodily by se plody jeho práce i jiným, co myslíš?“

„To ano,“ odpověděl muž neochotně. „To ano.“

„Proto věříme, že i my máme své místo v tomto světě,“ pokračoval nocař, „a že je dokážeme dobře využít. Ku prospěchu všech zainteresovaných.“

„Mít k dispozici věčnost...“ Drobek na chvíli zmlkl a potom dodal: „Bylo by možné získat vládu nad světem, ne?“ Pohlédl vyzývavě na Vespera.

„Ano i ne,“ zněla odpověď. „Jistě, jsme skoro věční, nebo přinejmenším dlouhověcí. Ale uvaž, že se nerozmnožujeme, nemáme maličké upírky. Každý z nás byl kdysi člověk a v jistém smyslu jím zůstává. Čí by tedy taková vláda ve skutečnosti byla? Lidí, kteří se rozhodli žít odlišným způsobem než ostatní. A garantuji ti, že nepřijímáme do svých řad kdekoho. Pečují o to Lordi a Kapitula. Tak to je.“

Člověk zmlkl, zatvářil se nejistě. Zřejmě jím zmítaly pochyby.

„Uvažuj o tom tímto způsobem,“ ozval se Nidor po chvíli mlčení. „Vynalezneš lék zajišťující nesmrtelnost. Jenže má četné nežádoucí účinky. Potíže s kontrolou agresivity, neplodnost... Co s ním uděláš? Poskytneš ho všem, ať se děje, co se děje? Nebo ho zničíš, abys nepokoušel osud? Tak co?“

Policista ztěžka vzdychl a zavrtěl hlavou.

„Nevím,“ prohlásil bezradně. „Zatraceně, nevím. Možná bych se opravdu pokusil dát ho jen některým, pod kontrolou, a pozorně je sledoval... A rovnou je praštil, když by si začali

moc vyskakovat. Ale co bych s tím doopravdy udělal? Co by se mělo udělat? Nevím.“

„No právě,“ řekl Nidor. „Na to totiž neexistuje jediná správná, černobílá odpověď. A realita je taková, jaká je. My se pokoušíme dělat, co je v našich silách, aby nebylo hůř. Jen to... Zatím.“

Drobek mlčky přikývl.

„Takže pro dnešek je jasné jedno,“ shrnul kapitán. „Nejsi příliš přesvědčen o nutnosti účastnit se nastávajícího konfliktu. Chápu a akceptuji tvé rozhodnutí. V této souvislosti tě prosím, abys na tento rozhovor zapomněl. Nezveme tě k účasti. O ničem jsme nemluvili.“

Vesper potlačil úsměv úlevy. Tak to tedy chtěl Nidor sehrát, právě tak...

Policista okamžitě vzhlédl.

„Jakpak to?“ zaprotestoval. „Pouze jsem vyjádřil pochyby. Ostatně...“ Těžce vzdychl. „Vždyť mě platíte.“

„To s tím nesouvisí.“ Kapitánův hlas zazněl neobyčejně tvrdě. „To není plat. Kapitula prostě usoudila, že jsi natolik cenný, že tě máme podporovat. I když pro nás už do smrti nehneš ani prstem, pravidelně každý měsíc dostaneš peníze. Udělal jsi, co jsi udělal, uznali jsme tě za Přítele. Přátelům se pomáhá. To je vše.“

„Ale... Ale já...“ zrudl Drobek. „Rád vám pomůžu, samozřejmě. Jen jsem se musel ujistit, přece chápete...“

„Máš naprostou pravdu,“ řekl Nidor. „Musíš vědět, do čeho lezeš, jinak to nemá žádnou cenu. Podle mého názoru potřebuješ víc času, abys správně ocenil svou motivaci.“ Usmál se na něho. „Přílišný spěch by mohl být opravdu zhoubný. Díky, že jsi nám dovolil to pochopit. Prozatím tvou pomoc nevyužijeme, zařídíme vše vlastními silami. Ještě jednou díky!“ Vstal z křesla a dal Drobkovi na srozuměnou, že pokládá jeho návštěvu za ukončenou.

Drobek se pohnul, očividně s nevelkou ochotou.

„Když myslíte...“ protáhl. „Když se vám nehodím, tak ne.“

„Drobku, pochop,“ zasáhl Vesper, „tady nejde o to, abys ted’ musel s námi. Jde o to, abys nešel do boje s myšlenkou co tady k d’asu dělám? Může to totiž špatně skončit, pro tebe i všechny kolem. Ostatně co tě budu poučovat o abecedě boje, znáš ji stejně dobře jako já. Pověz sám, co bys dělal na našem místě?“

Zakuklenec se ošil.

„Jistě,“ vymáčkl ze sebe. „Jistě. Bez motivace možná...“ Pokrčil rameny. „Ech...“ Zamířil ke dveřím. Než je otevřel, zastavil se a pohlédl na oba kolegy.

„Kdy máte tu akci?“ zeptal se zdánlivě ledabyly. „Třeba se ještě stačím motivovat...“

„Nestačíš,“ odpověděli svorně.

Vyšel mlčky, zavřel za sebou.

Nocaři na sebe pohlédli, upili krev z vysokých sklenic. Drobek neodolá, to je jasné. Ale udělá to docela mimo nocaře, z vlastní vůle. Přinejmenším mu to tak bude připadat.

„Volá tě Lord,“ řekl najednou Nidor. „Utíkej!“

Vesper okamžitě vyskočil z křesla.

* * *

V Ultorově obličejí se výraz únavy usadil zřejmě už natrvalo. Vesper měl o něj starost, ale snažil se, aby to nedal najevo. Poslední věc, kterou by si Lord přál, je určitě soucit podřízených.

„Dostaneš velice odpovědný úkol,“ oznámil Ultor a přisunul k němu hromádku papírů.

Nocař je vzal ze stolu a přešel očima po symbolech. Najednou se svištivě nadechl a podíval se nedůvěřivě na velitele.

„Budeš mě jistit jako vynikající střelec,“ přikývl Lord.
„Nidor bude střežit tebe. Aby na tebe neskočil žádný renegát.“

Vesper polkl.

„Děkuji, pane,“ málem se zakoktal. „Udělám, co bude v mých silách.“

„Seznam se s rozestavením ostatních,“ přerušil ho Ultor, který zjevně nechtěl poslouchat žádné díky. „Musíš je znát nazpaměť.“

Vesper upřel oči na plán. Tuto budovu odněkud zná... Pohlédl tázavě na Lorda.

„Hlavní budova varšavské Techniky,“ přikývl Ultor. „Náš muž nám nechal dárek právě tam. Určil otevření depozita na příslušné datum a hodinu, dodal můj kód... Víc nestačil.“

Vesper znovu polkl a zadíval se do plánu.

Chodba ve třetím patře Techniky byla poseta křížky. Po dvou u každého z nárožních oken plus dva naproti terase, k níž vedly zdobené schody. Bylo tam písmeno U, rovněž s několika křížky. Vedle každé značky byla čmáranice rukou, nepochybně samotného Lorda.

Vesperovo jméno bylo u křížku na chodbě, přesně naproti Lordovi.

Nocař opět polkl a ponořil se do další analýzy plánu. U jednotlivých jmen přikyvoval, pak se však zamračil. V pravém rohu, přesně naproti němu, byl Fulgur. Zajišťován druhým kapitánem.

Nocař rozčarovane vzdychl. Alacer mu bude hledět na ruce, určitě se zase něčeho chytí. Ale na druhé straně je to možná dobře. Jestli Vesper ze sebe vydá vše a on to uvidí na vlastní oči, třeba se přesvědčí jednou provždy. Možná je to přece jen dobrý plán.

Ultor stiskl pobaveně rty, jako kdyby mu četl myšlenky.

Vesper zvedl oči ke svému pánovi a snažil se dešifrovat jeho výraz. Najednou nabyl naprosté jistoty, že akce je takto připravena schválně. Že stanoviště mladého nocaře je velice

dobře promyšlené, a to z mnoha důvodů... Usmál se s vděčností plnou úlevy. Právě obdržel svou životní šanci.

„Měl bys vědět pár věcí,“ ozval se Lord a zatvářil se jako obvykle. „Za prvé tam můžeme očekávat společnost na nejvyšší úrovni.“

„Lord Renegát?“ ujišťoval se Vesper.

„Aranea,“ potvrdil Ultor okamžitě. „Objeví se docela určitě. A když ona, tedy i Nex.“

Vesper přikývl.

„Nidor bude rád,“ řekl tiše. „Sní jen o tom, aby se generálovi pomstil.“

Lord to nekomentoval, zřejmě nepokládal tuto záležitost za příliš objevnou. Nidorova snaha ulovit Nexe po tom, co jím byl sražen na kolena, byla veřejným tajemstvím.

„Jestliže dojde k souboji Lordů,“ pokračoval Ultor, „budeš muset dávat zvlášť velký pozor. Jakmile se setkáme s Araneou, oba se musíme zbavit ochrany. Takové, kterou nosíme denně, zadržující střely, zabraňující každému zranění...“

„Tak proto jsem ho nemohl zasáhnout,“ vzpomněl si Vesper na své první setkání s Ultorem. „Zadržel moje střely...“

„Aranea může být natolik silná, že se pokusí odstranit mou ochranu,“ pokračoval Lord. „Nevím, jestli se jí to podaří. Ale měl bych si s jejím polem poradit... Přinejmenším ještě nedávno se mi to dařilo.“ Nepříjemná grimasa v jeho obličeji jako by říkala, že takové vzpomínky nesnáší. „Jakmile uvidím, že její ochrana slábne, dám ti znamení.“ Zmlkl při pohledu na pobledlou Vesperovu tvář. „V patřičné chvíli ti vyšlu v duchu rozkaz,“ oznámil po chvíli. „A ty ho provedeš.“

„Ano, pane,“ odpověděl nocař a snažil se, aby se mu netrásl hlas. „Splním každý tvůj rozkaz, pane.“

Ultor měl stále vážný výraz.

„Od té chvíle po tobě renegáti půjdou jako po nikom jiném,“ pronesl zvolna. „Staneš se jejich cílem číslo jedna.“

Vesper mlčky přikývl. Bylo jasné, jaký rozkaz mu Ultor dá. Před očima se mu objevila Aranea. „Je nádherná,“ blesklo mu hlavou. „Je nádherná...“

Najednou ho přepadl snový obraz: podivný, cizí, jakoby násilím vnucený do mozku. S Araneou jdou po bílé pláži, moře se odráží v jejích očích, které vůbec nejsou jako bouře. Vlní se měkkou a mírnou modří a on cítí, že by je dokázal milovat navždy...

„Renegáti tě nakonec dopadnou,“ řekl rychle Lord. „Nedělej si iluze. Dříve nebo později se jim to podaří, bez ohledu na to, jak tě budeme chránit. Jejich zuřivosti a rozhodnosti se neubráníme. Je tedy možné, že od tebe ve skutečnosti požadují smrt. Rozumíš?“

„Rozumím, pane,“ ovládl Vesper hlas jen stěží. „Ale přesto... Ten rozkaz splním. Pro Noc, pane.“

V duchu se mu opět zjevil obličej Araneje; zastínil Ultorův obraz a způsobil náhlou křeč srdce. A potom pronikavou bolest. Najednou pochopil, naprosto jasně pochopil, že je do ní... zamilovaný. Rychle zavřel oči v obavě, že by ho mohly prozradit.

„Není nikdo a nic, co bych neobětoval pro Věc,“ řekl Lord Bojovník. „Bez ohledu na cenu. A ty?“

Vesper se mocně nadechl a potom pomalu vydechoval. Pohlédl na Ultora s němým souhlasem, zřetelně vepsaným v obličejí.

„Smíš odejít,“ řekl Ultor nepřírozeně klidným hlasem. „Asi už bylo řečeno vše. Ledaže máš ještě nějaké dotazy...“ ztlumil hlas.

„Víš určitě, pane, že tam budou renegáti?“ zašeptal nocař nesměle s nepatrnou nadějí. „V plné sestavě?“

„Budou,“ odpověděl muž přesvědčivě. „Určitě.“

Vesper mlčel, s pohledem upřeným na podlahu. Každou minutou cítil stále větší tíhu úkolu, který ho čekal. Ukázat se za každou cenu. Eliminovat nepřítele. Bez milosti zabíjet... Já.

„Dej si pozor,“ řekl Ultor velice neobvyklým hlasem. „Nedej se od ní svést. Nepouštěj si ji do hlavy, do srdce. Aranea umí lhát jako nikdo jiný. Zatočí s tebou, omámí tě, ani si neuvědomíš kdy a jak.“

Nocař se zachvěl. Na okamžik zatoužil povědět Lordovi o svých snech plných touhy, ale ovládl se. Ultor by mohl usoudit, že mu pro zítřejší představení dal příliš riskantní roli. A pak sbohem, sny o svatém klidu a odstranění veškerého podezření jednou provždy.

Ostatně Lord možná o jeho snech ví. Vždycky ví všechno, tak možná i tohle. Co když mu občas nahlédne do hlavy jen tak, pro všechny případy? A nyní mu možná prostě nabízí možnost zbavit se uřknutí. Na věky věků, amen.

Tak či onak, Vesper mu musí být za to všechno velice vděčný. A bez váhání splnit každý rozkaz.

„Další otázky nemám, pane,“ prohlásil. „Děkuji... za důvěru.“ Vstal z křesla poněkud rozechvěle. „Je to pro mě pocta, pane,“ dodal upřímně.

Ultor beze slova přikývl. Nocař vyšel z pracovny a opustil Lorda, který nehybně seděl za stolem.

* * *

Vesper nejistě kráčet chodbou. Pozoroval známé stěny a dveře, ale měl pocit, jako by je viděl poprvé, možná podruhé, ale to už je jedno.

Vešel do prázdného televizního sálu a zamířil rovnou k baru. Nalil si plnou sklenici krve. Pil pomalu, vychutnával její chuť. Potom ji postavil na barový pult. Přistoupil k oknu a vyhlédl ven.

I tam bylo prázdné. Jako kdyby všichni nocaři zmizeli, jako kdyby byli jen snem. Dobře věděl, že to není pravda. Denní směna spí, noční plní svou povinnost. Přesto je zvláštní, že tady nikdo není...

Pružně vyskočil na parapet. Odrazil se poněkud energičtěji a letěl na střechu. Pohlédl dolů.

„Bývalo to tak těžké,“ pomyslel si s hořkým úsměvem. „Tak těžké.“

Seskočil na zem, ve vzduchu udělal několik salt. Přistál měkce, jistě, na obě nohy. Znovu pohlédl na střechu. Ještě jednou? Ale ne. Proč? Ne.

Oknem se vrátil do televizního sálu. Pohlédl na bar. Ještě krev? Ale ne.

Šel ke dveřím, které vedly k lidské části základny. Položil ruku na kliku, po chvíli ji však pustil. Vždyť je vlastně nechce vidět. Raději ne.

Vtom se dveře otevřely, vstoupil rekrut.

Vesper ustoupil a otočil se. Netoužil po konverzaci, teď ne. Zasažen náhlou myšlenkou se však obrátil. No ovšem, už to měli dávno udělat. V zápalu boje a návalu neodkladných věcí zapomněli. Prostě docela obyčejně zapomněli. Ale někdo to nakonec musí udělat...

„Přestaň si už dávat injekce,“ položil rekrutovi ruku na rameno. „Víš, nemá to smysl. Udělal jsem si z tebe legraci. Omlouvám se.“

Mladík se na něho ohromeně podíval.

„Cože?“ vykoktal užasle. „Ale... jak to?“

„Bylo potřeba tě uklidnit,“ řekl nocař vážně. „Nic lepšího mě nenapadlo. Dal jsem ti pyralgin... A potom fyziologický roztok. Uvěřil jsi.“

Mladík pomalu přikývl. Vesper rozpačitě vzdychl.

„Neměli jsme tehdy jiné východisko,“ přiznal. „Museli bychom tě zavřít do Bunkru, neznámo na jak dlouho... A nevěděli jsme, jak o tobě rozhodne Lord. Napadlo mě tedy, že ti fyziologický roztok neublíží. A potom bylo obtížné to odvolat. Čekali jsme, až tě Ultor přijme mezi nocaře...“

„Proč mi to říkáš právě teď?“ zeptal se rekrut suše. „Proč?“

„Protože teď už neutečeš,“ odpověděl Vesper prostě. „Vsákl ses do tohoto prostředí tělem i duší. Nemusíš si dávat injekce. Promiň, že ti to říkám až teď. A omlouvám se.“

Rekrut zavrtěl hlavou, šel k baru a nalil si krev. Už sklenici zvedal k ústům, když si uvědomil, že ještě není nocařem. Položil ji prudce na pult. Část tekutiny vycákla a zanechala červené stopy.

„Takže... jsem mohl odejít?“ zeptal se roztřeseným hlasem. „Celou dobu jsem mohl odejít... Ano?“

„Ano,“ potvrdil Vesper. „Celou dobu.“

Rekrut se k němu otočil. Dech se mu zrychlil, tváře zčervenaly.

„Víš co... V tom případě ti zatraceně děkuji,“ vyhrkl prudce. „Kdybych totiž mohl, určitě bych odešel. A kvůli tomu jsem zůstal.“

Vesper v jeho obličejí neviděl ani stopu sarkasmu. Mluví snad upřímně?

„Prožil jsem tady nejkrásnější chvíle svého života,“ řekl rekrut důrazně. „Přestože mě tady všichni pokládají za páté kolo u vozu a nejnižší formu života, to snad víš? Přinejmenším ve vlastních očích jsem někdo!“ pokýval hlavou, jako by chtěl dodatečně zdůraznit přesvědčení, se kterým tato slova pronesl. „A myslím si, že stálo za to sem přijít, opravdu. Ještě jednou ti moc děkuji. Opravdu.“

Vesper přivřel oči. Z nejasných důvodů se zastyděl.

Rekrut se široce usmíval.

„Ale jsem rád, že se už nemusím trápit injekcemi,“ řekl s ulehčením. „Hrozně mi to vadilo.“

„Nemusíš,“ potvrdil Vesper znovu a pohledem upřeným na špičky svých bot. „Ještě jednou se omlouvám.“

„Nemáš zač,“ mávl Rekrut nedbale rukou. „*No pain, no gain*, nebo jak to tam bylo... Už to nemá význam. Změna tématu.“ Zvědavě na něho pohlédl. „Poslyš, prý se účastníš nejbližší akce?“ Vzrušeně polkl. „Je to pravda?“

Nocař reagoval okamžitě.

„Na plán akce se zeptej Lorda,“ odvětil. „Ode mne se nic nedozvíš. Sorry, kolego.“

„Rozumím, rozumím, nevadí. Chtěl jsem ti jen povědět, že...“ na chvíli ztichl, ale v očích mu blýsklo nepředstírané uznání. „Pro mě jsi chlap s kulama,“ dokončil rychle. „A nejsou to žádné kraslice, ale opravdové *cojones*, opravdu.“

Vesper pokrčil rameny. „Co mám v takové situaci říct,“ přemítal hoře. „Nic není tak krásné ani tak snadné, jak to vypadá.“

„Děkuji,“ řekl prostě. „Promiň, ale musím jít.“ Poněkud nuceně se na mladíka usmál.

„Jistě, jistě,“ řekl rekrut. „Mě na tuhle akci neberou. Není to nic pro mladé a pro lidi už vůbec ne, jak řekli. Ale potom mi všechno povíš i s podrobnostmi, ano?“

„Jistě,“ odvětil Vesper a vykročil ke dveřím. „Tak zítra.“ Pokynul mu hlavou a odešel.

Zamířil k sobě a zrychloval tak, že nakonec skoro běžel. Vpadl do pokoje a zaháčkoval dveře. Opřel se na ně, zhluboka dýchal. Otevřeným oknem pronikala noc. Tentokrát ho však nenaplněovala takovou úlevou jako obvykle.

Stál a před očima se mu zjevoval nádherný obličej Araneji. A stále slyšel šumění vln.

* * *

„Kupředu, kupředu!“

Vesper běžel s očima upřenýma na Nidorova záda. Když se přihrbila a potom zmizela otevřeným zadním otvorem MI-17, ponořil se za nimi.

Vzduch ho nejprve otočil hlavou dolů, až si myslel, že udělá salto a padne na záda. Udržel se však, prohnul páteř dopředu, až konečně pruhy protínané závratnou rychlostí ho začaly ukládat do bezpečné vodorovné polohy. Nedovolil jim to, položil ruce podél těla a pikoval dolů. Srovnal se s kolegy, kteří ho předešli a nyní obklopovali Lorda Ultora kolem

dokola. Teprve potom přešel do vodorovné polohy. Následovali ho ti, kteří vyskočili z vrtulníku později a nyní bezchybně zaujímali svá místa ve formaci.

Padali jako kameny. Ještě nezačali brzdit; čas, nejdůležitější byl čas. Sto osmdesát kilometrů za hodinu volným pádem, přitom vyskočili ve výšce čtyř kilometrů. Klid, mají víc než minutu, než budou muset zpomalit.

Nocař pohlédl dolů. Budova techniky se už dala dobře rozeznat, piloti navádění GPS se nespletli.

„Ted’!“ přikázal Lord.

Vesper se soustředil na zemi, která jim vybíhala vstříc. Odrazil ji lehce, s citem, přitom dbal, aby snižoval rychlost stejným tempem jako Ultor a jeho společníci. Manévr vyžadoval neobyčejnou přesnost, nesměl ani na chvíli ztratit rovnováhu. Vesper se vzepjal ještě víc. „Je dobře, že jsem kdysi pěstoval ty ztracené skoky do vody,“ prolétlo mu hlavou. Tělo v prostoru ovládal dokonale. Uspěl.

Formace zpomalila, ale jen trošku. Budovy pod nimi rostly, už se přímo draly do očí. Ještě chvíli a narazí do nich plnou rychlostí...

„Ted’!“ opakoval Lord.

Zabrzdili, skoro v poslední chvíli odrazili střechy ideálně zaměřenou myšlenkou. Hned potom se formace rozptýlila. Část nocařů prolétla nad vitrážovou střechou auly a přistála na průčelí. Tam se protáhly okénky podkroví, aby po úzkých točitých schodech seběhli rychle na nejvyšší patro galerie.

„Go, go, go!“ znělo Vesperovi v uších. To se pretoriáni přistávající kolem Lorda povzbuzovali k boji.

Ultor s ochrankou přistáli na střeše levého schodiště, přistavěného zezadu k aule. Okamžitě zmizeli uvnitř stejně jako další nocaři.

Vesperova realita najednou zrychlila a změnila se v neobyčejně divoký film. Střecha analogického pravého schodiště. Rám okna, vlastní nohy visící dolů, potom

žlutohnědá místnost, před očima kolébající se schody. Vpředu pořád Nidorova široká záda.

„Go, go, go!“

Ve zlomku sekundy doběhl na své stanoviště. Pažbu pušky G36 opřel o parapet a bleskově začal koncem černé hlavně ometat sál. Skloněné siluety obsazovaly protější galerii. Lord s pretoriány už dobíhal k terase.

Mladý nocař lehce vzdychl, vnímal Nidorovu povzbudivou přítomnost. Kapitán napjatě čekal na nepřítele, sledoval chodby galerie a skleněné dveře nedaleké čítárny naproti jejich stanoviště.

Vesper splynul se zbraní. Červený kroužek s bodem kolimátorového zaměřovače se stal jeho zrakovým orgánem. Rychle pohlédl na Ultora, pohybujícího se u velkých hodin nad schodištěm. Potom posunul pohled k vitrážové střeše nad aulou a dolů na dvůr. Vrátil se na galerii třetího patra. V pravém rohu zahlédl Fulgurův soustředěný obličej a hned za ním napjatou tvář Alacerovu.

Čisto, prozatím čisto.

Koutkem oka zahlédl dole nějaký pohyb.

Sálem otřásla série nečekaných výbuchů, provázených proudy světla. To vybuchly fleše. V bolestivém reflexu zúžil precitlivělé upíří zornice, přimhouřil víčka...

Když je opět otevřel, přeběhl mu přímo před očima nějaký stín. Nejasná postava klouzala nahoru před ním a zastavila se ve vzduchu před terasou, přímo u Ultora. Spodní galerii zaplnily černé postavy. Zrychlené bušení srdce neomylně zvěstovalo, že právě přibyli renegáti.

„Tak jsme se setkali,“ uslyšel zezadu.

To mluvil Nidor, jehož hlas jako by...

Vítal Nexe, tím si byl Vesper jist.

Chvilí nevěděl, co má dělat. Otočit se k Nexovi, střílet do renegátů o patro níže, nebo snad...

„Stát!“ zahřměl mentální rozkaz.

Vesper pozvedl zbraň a vyhledal pohledem Ultora. Potom polkl.

Tváří v tvář proti sobě stáli dva Lordi.

Všichni v sále znehybněli, jako kdyby se na chvíli zastavil čas.

Lordi se měřili pohledy.

„Dáš mi to,“ řekla najednou Aranea ostře. „Je to moje.“

Ultor pootevřel rty ve ztuhlém úsměvu.

„Tvoje už není nic, holčičko,“ procedil. „Přišla jsi o všechno... O všechno, rozumíš? O všechno!“

Výraz jejího obličeje byl identickou kopií Ultorovy tváře.

„Jako kdybych někdy něco měla...“ odpověděla s nastudovaným pohrdáním. „Nic, co by stálo za to si ponechat.“

Maličko sklonila hlavu a zamračeně pohlížela na bývalého milence. Udělala vzduchem několik kroků a postavila se k němu bokem, jako tygřice připravující se k útoku.

„Je nádherná,“ prolétlo Vesperovi myslí.

Ultor vyšel Lordu Renegátů vstříc. Jediným, skoro líným pohybem přeskočil zábradlí. Zřejmě chtěl dát Araneji najevo, že je pořád ještě malá holčička... A že ji prostě nebere vážně.

Okamžitě vzplanula zuřivostí. Zvedla pravou ruku. Výstřel kumulované energie zamířil k Lordovi, odrazil se od neviditelné bariéry a rozlétl se do všech stran.

Vesper pocítil, že se mu hrdlo svírá strachem. Svaly se mu roztřáslly, srdce bušilo jako šílené. V mozku se objevila jen jediná myšlenka: utíkat! Utíkat odtud co nejrychleji!

Nepřítomným pohledem se rozhlédl po sále, na chvíli ztratil z očí svůj cíl. Spatřil, že se všichni třesou stejným děsem. Obklopovaly ho desítky pobledlých, zpocených obličejů s omráčenýma očima... Chtělo se mu křičet a dobře věděl, že ostatní po tom touží také.

Soustředil se a rychle se ovládl. Odraz, je to pouhý odraz Síly, uklidňoval se v duchu. Ovládl rozechvěný dech, opět přilnul k zaměřovači.

Aranea a Ultor kolem sebe pomalu kroužili jako dva vzteklí vlci, kteří se co nevidět utkají v krvavém souboji, ale ještě chvíli čichají, analyzují, hodnotí soupeře.

Ultor se najednou usmál a pohlédl své bývalé milence do očí. A jemně, téměř neznatelně pokynul dlaní.

Aranea se zastavila. Těžce dýchala. V obličeji se jí objevil výraz pronikavého utrpení, potom zmizel, nahrazen nesmírnou zuřivostí.

„Hraj fair, hajzle!“ zasyčela zuřivě. „Ne...“

„Proč bych měl?“ přerušil ji chladně, cynicky. „Ostatně neříkej, že se ti ony sladké chvíle nelíbily... Chtěl jsem si je jen připomenout. Jen to.“

Ten obraz, pochopil Vesper. Jdou spolu po pláži, všechno kolem zpívá štěstím... To nebyl můj sen, ale jejich vlastní vzpomínka, jeden z nich mi ji nacpal do hlavy. Ale kdo? A proč? Proč?

Puška se mu roztrásla v ruce, červený kroužek s bodem uprostřed se rozjížděl, ztrácel tvar, potom se zase vracel. Po čele mu stékaly kapky potu, za chvíli zalíjí oči, dorazí ke rtům, ucítí slanou chuť...

Neotřel je však. Nehýbal se stejně jako všichni ostatní. Nocaři, pretoriáni, renegáti ztuhli v jediném společném čekání na výsledek souboje Lordů.

Vesper polkl. Pokusil se soustředit, když zaměřovačem sledoval Paní Renegátů. Ale najednou měl pocit, že vidí dvojité. Aranea se mu rozmazávala, proplétala se s Ultorem v nevlastních vzpomínkách. V udýchaném chtíči, ve spěšném spojení vyhladovělých těl.

„Pal!“ uslyšel najednou Lordův rozkaz.

Vesper poplašeně vyhledal ne docela zřetelnou Aranejinu tvář. Stiskl spoušť. Černá postava se zachvěla a jako blesk spadla dolů. Ozval se dutý náraz těla na keramickou podlahu.

Potom Vesper spatřil triumfální pohled Paní Renegátů, pohlízející z vysoké terasy přímo na něho. Podíval se dolů zmražen panickým, ochromujícím strachem.

Ultor ležel na zemi v kaluži krve.

* * *

Kaskáda událostí. Fulgurovy oči naproti, nevěřicně hledící na Vespera. Alacerův němý výkřik „Zrádce! Zabij ho!“ Vesperovým tělem najednou škusbla neuvěřitelná síla, hroutí se k zemi, k nohám ohromeného Nidora. Ten jako v přízračném snu zvedá zbraň a míří mu mezi oči... Váhá však a potom už nemá čas na rozhodnutí, vrhá se na něho Nex. Oba se potýkají v zuřivém střetu. Nocaři a pretoriáni vyskakují a rychle utíkají k nehybnému Lordovu tělu. Renegáti do nich pálí kanonádou jako do kachen, s neskrývaným zadostiučiněním. Vzduchem sviští kulky, odrážejí se od stěn. Nocaři spěšně zvedají Ultora a běží k hlavnímu východu, neustále ostřelováni. Není mezi nimi nikdo, kdo by nedostal aspoň jeden zásah. Vesper slyší jejich zoufalý telepatický křik.

Nidor se vytrhl Nexovi, s nesmírnou námahou přerušil souboj. Připomíná zakrvácenou zombii, když vrhá ještě jeden ohromený pohled na Vespera, bezvládně ležícího na zemi. Odpovídá však na zoufalé volání kolegů zabývajících se Ultorem, přeskakuje zábradlí a letí dolů v neustávající palbě. Nex se vrhá za ním, zastavuje se však ještě před zábradlím, protože dobře pochopil, co se děje.

Jedna z kulek zasahuje klenbu. Po chvíli vitráž s rachotem padá spolu s tisíci úlomků ostrých jako břitva, jež se rozlétají na všechny strany. V oblacích prachu není nic vidět.

Vesper leží na studené podlaze galerie. Pokouší se pohnout, zalit vlastní horkou krví. „Už jednou jsem tak umíral,“ napadá ho s udivujícím nedostatkem emocí. Hledí na strop chodby, bílá a béžová se slévají v pořád hustší mlhu.

Najednou se nad ním naklonil Lord. Jako tenkrát Ultor, tak ho nyní pozorně pozoruje Aranea. Kolem houstne zástup renegátů.

Sklánějí se k němu, odebírají mu zbraň, rozepínají kombinézu. Potom na pokyn své Paní několik rukou Vespera zvedá. Běží s ním do čítárny. Nocař stěží rozeznává okolí. Upadá do podivného stavu, jako kdyby měl za chvíli usnout... S vypětím sil se křečovitě drží unikajícího vědomí.

Renegáti utíkají, na vnitřním schodišti čítárny skáčí z třetího patra do prvního. Rychlý průchod dokořán otevřenými skleněnými dveřmi, prezident Narutowicz na ně z pomníku pohlíží s údivem. Ale možná to tak Vesperovi jen připadá...

Běží doprava chodbou, potom zatáčí ke schodišti. Jistě, obratně, bez zaváhání. „Zřejmě tu trénovali,“ pomyslel si Vesper. Bývali zde často.

Zvláštní stav, napůl sen, napůl skutečnost. A žádné emoce. Všechno probíhá bez Vesperovy účasti, jako film promítaný kolem něho ze stovek projektorů. A okolní svět obaluje nocaře silným, neproniknutelným kokonem. Odděluje se, jako kdyby už s ním nechtěl mít nic společného.

Renegáti vybíhají na dvůr. Čekají tam na ně BMW X5 Security, řidiči túrují motory, vozy jsou připraveny k odjezdu.

„Jak jsme to mohli přehlédnout?“ honí se Vesperovi hlavou. Kontrarozvědné zajištění selhalo na celé čáře. Jistě, útok měl být veden shora a dvůr zakrývají plachty silné látky. Třeba nic neviděli, měli však sejít dolů, prověřit, což určitě udělali. Možná tato auta unikla pozornosti v přítomnosti dalších bavoráků a audin rektorů a děkanů, ostatně už to není důležité, už nic není důležité...

Vesper se začíná propadat do měkké, sametové tmy. Tělo povoluje, zneklidnění renegáti ho okamžitě kladou na zem.

Odněkud zdaleka, jakoby z vesmíru, k němu připlouvá nádherný, starostlivý obličej Araneje. Nu ovšem, vždyť ji nezabil. Zabil toho druhého Lorda, možná, moc si to nepamatuje, všechno bylo tak podivné, propletené... Svět černá docela, je stále přívětivější, možná ho znovu vítá Noc.

„Ztrácíme ho, Paní,“ pronesl nějaký hlas, „Nemáme šanci. Už odjíždí.“

„Dejte mu krev,“ rozkazuje Lord rozhodně. „Opravdovou, měla by ho nakopnout. Co když to pomůže? Stejně už není co ztratit.“

Vesper vnímá, jak mu někdo násilím otevírá ústa. Chvilku mu hustým proudem stéká do krku lepkavá, teplá tekutina. Bezděčně ji polyká, málem mu zaskočí. Nic se neděje. Vůbec nic.

O chvíli později tma ustupuje.

Bývalý nocař otevírá oči.

Široce rozevřenými zorničkami vtéká do něho vesmír širokým proudem. Vesper zvedá hlavu a nadšeně se rozhlíží. Měsíc se stříbrně kutálí po střechách, kolem teple voní tráva. Kokon, který ho dosud obklopoval, nenávratně mizí. Všechno je neuvěřitelně ostré, vzrušující, opravdové... Je zde vesmír.

„Óóó...“ kvílí radostně Vesper. „Ach!“

Pokouší se natáhnout ruku, aby se dotkl tohoto zázraku, který se před ním najednou rozevírá. Pořád ještě se nemůže pohnout, je velice slabý, i když při vědomí. Renegáti ho zvedají a pomáhají mu nasednout do auta. Vesper se uvelebí na opěrce a nadšeně vyhlíží z okna.

Kurevsky krásný svět.

„Jedeme, start, hned!“ spěchá Nex a usedá vedle řidiče.

Aranea drží Vespera za ruku a sleduje ho pátravým, starostlivým pohledem. Mladík opírá čelo o studené postranní sklo bavoráka. „Vlastně je docela jedno, kdo mě teď veze,“ říká si v duchu. Hlavně se odsud dostat, hlavně si zachránit vlastní prdel. Nocaři ho teď naštěstí nebudou honit, mají jiné starosti. Spěchají na svou základnu v Emowu a modlí se, aby jejich Lord nenatáhl bačkory. Bez něho jsou totiž jako děti v mlze.

Opancéřovaný vůz projíždí vnitřní bránou. Zatáčí vlevo...

„Stůj,“ pronásí Vesper s námahou. „Na komíně je ostřelovač nocařů. Jed' vpravo.“

Řidič rychle koukne do zrcátka.

„Ale v bráně už je policie...“ namítá.

„Ser na ni!“ uchechtne se chraptivě Vesper. „Nanejvýš jim povím, aby šli do hajzlu, protože tady má Abwehr práci.“

Lord Renegát souhlasí.

„Doprava!“ přikazuje krátce.

Řidič jede podle příkazu. Vesper se pokouší sáhnout do vnitřní kapsy, ale ruka mu bezmocně klesá. Bůhvíproč ho tento fakt těší.

„Vytáhni mi to ty, maličká,“ obrací hlavu k Araneji. „Je tam legitimace.“

Pod oblečení mu vnikají jemné prsty. „Mmm,“ mručí rozkoší. „Jen tak dál, maličká. A nehledej moc rychle, ano? A taky hledej ještě někde jinde, třeba níž...“

BMW se zastavuje. Vesper vyhlíží oknem. Mezi policisty vidí známý obličej Drobka. Nu, chtěl jsi tady být, tak jsi.

Spiklenecky se na něho usmívá, ten na něho pohlíží se zřetelnou úlevou. Potom se otáčí a živě něco vysvětluje kolegům. Aranea mezitím tiskne na okno legitimaci důstojníka AVB.

Policisté mávají rukou a nechávají je projet. Konvoj tří obrněných automobilů pomalu vyjíždí na ulici. Postupně zvyšuje rychlost.

Vesper vyhlíží oknem. Varšava mu ubíhá před očima závratnou rychlostí.

Občas se mihnou osamělí chodci. Velice chutní, navíc jako cíl snadní. Upír přejíždí jazykem po špičácích ostrých jako dýky, připraven k bleskovému útoku. Ech, mají ti lidé štěstí, že nemá hlad. Přinejmenším ne teď.

„To je prima, že policisté byli tak hodní,“ usmívá se Aranea. „A vůbec, všechno proběhlo skvěle... Díky tobě, Vespere.“

Hrdina dnešní noci se otáčí, ve tmě letmo zaznamená Nexovy svítící oči. „Něco se ti nelíbí, generále?“ myslí si pohrdavě. Dny tvé kariéry jsou sečteny, snad si neděláš iluze. Skončil čas Vinařů, neboť Bojovníci přicházejí přijmout náležitý hold.

„Policisté musí být na mě hodní,“ tvrdí. „K tomu přece jsou. Ostatně jsou to jen lidé.“

Položí dlaň na koleno Araneji, která neprotestuje slovem ani gestem. Dokonce se zdá, že je s takovým vývojem událostí spokojena. Vesper špulí rty v dravčím úsměvu.

„Jinak bych je všechny zabil. A vychlemtal jejich krev.“

Něco na podlaze upoutalo jeho pozornost. Legitimace, kterou tam nedbale pohodila Paní Renegátů. Mihotavé světlo hvězd se odráží studeným leskem od stříbrného korunovaného orla.

Vesper krčí rameny a pohrdavě postrkuje nohou doklad pod přední sedadlo. Aby ho neoslepoval.

Relikt hloupé minulosti, už ho nebude potřebovat.

„Jsem opravdové dítě Noci,“ říká si s pocitem zadostiučinění. Jako kdyby se po dlouhé cestě vrátil domů.

„Zabiju je všechny,“ vrčí se zvláštní radostí v hlase.

Potom se otáčí a hledí na měsíc, který se triumfálně vznáší na nebi.

Magdalena Kozak

Polka Magdalena Kozak se narodila v roce 1971. Vystudovala medicínu, pracuje v klinickém výzkumu. Její hobby jsou militaria všeho druhu. Skáče padákem, střílí, pěstuje bojové sporty. Literárně debutovala povídkou „Nuda“ v internetovém časopisu „Fahrenheit“, kde je nyní členkou redakce. Publikuje v časopisech, převážně se zaměřením na fantastiku. Nocař je její první román, v roce 2007 vyšlo pokračování s názvem Renegát.

TRIFID

Magdalena Kozaková
Nocař

Vydalo nakladatelství TRITON roku 2007
jako svou 1070. publikaci, v edici TRIFID svazek 211.

Vydání 1.

Z polského originálu Nocarz
přeložil Pavel Weigel.

Ilustrace na obálce Marek Hlavatý.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Odpovědná redaktorka Blažena Straníková.

Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7254-950-4

www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 259,– Kč
(členové SFK TRIFID 199,– Kč)